

Μούζεβαλντ Άννα

Ο ΞΕΧΑΣΜΕΝΟΣ ΚΩΔΙΚΑΣ

Επιμέλεια: Σφυρή Αλεξάνδρα

ISBN 978-3-945316-092

Εκδόσεις Inkpot (Verlag) UG H.b.

Σύγχρονη Ελληνική Λογοτεχνία

Πεζογραφία

Απρίλιος 2013

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας.

Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής άδειας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Περιεχόμενα

1. Ένα βουρλισμένο κοράκι	4
2. Ένας άνισος ποδοσφαιρικός αγώνας	14
3. Ένας ανεπιθύμητος επισκέπτης.....	44
4. Το κουτί των ονείρων.....	47
5. Ο μικρός Νικόλας.....	63
6. Το αηδόνι του κυρίου Σμιτ.....	69
7. Ο ευγενέστατος κόμης Θεόδωρος Πένας.....	82
8. Στην τραπεζαρία.....	90
9. Οι χρονοταξιδευτές.....	95
10. Ο χαμένος κώδικας.....	115

1. Ένα βουρλισμένο κοράκι

Ο κόμης Θεοδωράκης Πένας, γιος του κόμη Γιάννη, εγγονός του Ματθαίου Πένα, απόγονος και διγκόνι¹ του σπουδαίου και τρανού κόμη Θεόδωρου Πένα, από τη γενιά του Ριχάρδου Ορσίνι του Α΄, παλατινού κόμη της Κεφαλονιάς, άκουσε τα μπουμπουνητά και τις βροντές που οργιάζαν έξω από τους πέτρινους τοίχους του μισοσκοτεινού δωματίου και άθελά του αναρίγησε. Με αργές κινήσεις, άφησε τη σβηστή πίπα του, που έφερε τη μορφή ενός μονόφθαλμου μοχθηρού πειρατή, στο τραπεζάκι πλάι του και σταύρωσε τα κοκαλιάρικα χέρια του χαμηλά στο στήθος. Ανασήκωσε αδιάφορα τους ώμους, θέλοντας να πείσει τον εαυτό του ότι μερικά αστραπόβροντα δε θα ήταν αρκετά να του χαλάσουν τη βραδιά. Και ύστερα βυθίστηκε ακόμη περισσότερο στην παλιά πολυθρόνα. Κόλλησε τη γέρικη ράχη του στο τριμμένο, βελουδένιο, κόκκινο ύφασμα που σκέπαζε την ξύλινη πλάτη του επίπλου και οι ώμοι του έκρυψαν μεμιάς ό,τι είχε απομείνει από τα κεντίδια με τα χρυσά πουλιά, που κάποτε στόλιζαν το ύφασμα. Αν και απόψε μάταια αγωνίζονταν οι ξεθωριασμένες κλωστές να αποκαλύψουν λίγη από τη χαμένη ομορφιά του άλλοτε πλουμιστού υφάσματος. Η παγωνιά του δωματίου διαπέρασε το αδυνατισμένο στήθος του σαν κοφτερό μαχαίρι.

«Πού στο καλό είναι ο Μεμάς; Γιατί δε φάνηκε ακόμα;» αναρωτήθηκε, ενώ ο μακρόσυρτος ήχος της βροχής, που έπεφτε με δύναμη στα ξύλινα παραθυρόφυλλα του σπιτιού, έφτασε στα αυτιά του σαν ποδοβολητό από κοπάδι ατίθασων ζώων.

Ο κόμης Πένας έκλεισε τα μικρά ολοστρόγγυλα μάτια του και προσπάθησε να υποθέσει τι συνέβαινε έξω από τον πύργο μια τόσο βροχερή βραδιά. Τα μάτια της φαντασίας του είδαν μονάχα το άγριο, πυκνό σκοτάδι που είχε καλύψει τα πάντα γύρω από το πυργόσπιτό του. Δε θα μπορούσε, άλλωστε, μέσα στη σκοτεινή νυχτιά να διακρίνει τις αντικρινές κορφές του Αίνου, του μαύρου βουνού, όπως το λένε οι Κεφαλονίτες, αλλά ούτε και τα σπίτια του Ληξουρίου πέρα από το Λιβάδι – αυτό ήταν το όνομα του χωριού στα ριζά του λόφου πάνω στον οποίο βρισκόταν το πυργόσπιτό του. Τις λιγοστές στιγμές που η λάμψη από τις αστραπές

1 Κεφαλονίτικη έκφραση που σημαίνει «δισεγγονός».

κατάφερνε να φωτίσει τη φαντασία του, είδε τα δέντρα, απογυμνωμένα από φύλλα, να στέκονται καρτερικά στους κήπους ολόγυρα στον πύργο, καλά κρυμμένα από τα μάτια των περαστικών πίσω από έναν πέτρινο τοίχο δύο μέτρα ψηλό. Και ανάμεσα στις ρίζες των δέντρων λαμπύριζαν, σαν μικρά αστεράκια πεσμένα στο βρεγμένο χώμα, κάτω από το αδύναμο φως του φεγγαριού, τα αμέτρητα ασημένια ρυάκια που είχαν δημιουργήσει τα νερά της βροχής.

«Ουφ! Ακόμη μία χειμωνιάτικη βραδιά θα έχουμε απόψε, παρότι μπήκε ήδη ο Απρίλης», μονολόγησε θλιμμένα και απόδωξε την παγωμένη εικόνα που εμφανίστηκε στη φαντασία του. «Κι αυτός ο βουρλισμένος, ο τεμπέλης ο Μεμάς, δεν ήρθε ακόμα να ανάψει το τζάκι», φώναξε αγανακτισμένος και πετάχτηκε ξαφνικά σαν ελατήριο από την παλιά πολυθρόνα, που σιγοσφύριξε ανακουφισμένη, καθώς απαλλάχτηκε, προσωρινά, από το βάρος του κόμη.

Το ψηλό και αδύνατο κορμί του ήταν τυλιγμένο μέσα σε μια παλιά, ξεθωριασμένη, βελούδινη καφετιά ρόμπα. Η αλήθεια είναι ότι το πολυφορεμένο ρούχο, που κάλυπτε το σώμα του με άχαρο τρόπο, του πρόσθετε μερικά κιλά, που στην πραγματικότητα δεν είχε. Έσυρε αργά τα βήματά του προς το τζάκι και η αδύνατη, σκυφτή, μαύρη σκιά του έκανε την ίδια ακριβώς αργή διαδρομή επάνω στον κακοφωτισμένο αντικρινό τοίχο. Η ρόμπα του σύρθηκε με θόρυβο στο ξύλινο δάπεδο, που με τα χρόνια και λόγω της έλλειψης φροντίδας είχε χάσει τη γυαλάδα του. Ο κόμης Πένας δεν είχε νοιαστεί να το επισκευάσει και το είχε αφήσει έρμαιο στη φθορά του χρόνου, όπως και όλα τα υπόλοιπα δωμάτια του πυργόσπιτου. Άλλωστε, οι επισκέψεις που δεχόταν τα τελευταία χρόνια ήταν από σπάνιες έως ανύπαρκτες. Το μόνο δωμάτιο που βρισκόταν σε σχετικά καλή κατάσταση ακόμα ήταν η κουζίνα του σπιτιού, για την οποία υπεύθυνος ήταν ο Μεμάς το κοράκι.

«Μεμαάααααααααα!» φώναξε τόσο δυνατά ο κόμης, που τον πόνεσαν τα γέrika πνευμόνια του. «Φανερώσου επιτέλους, αναθεματισμένο, τεμπέλικο κοράκι. Πού στην ευχή κρύβεσαι;»

Δεν πρόλαβε να τελειώσει τη φράση του και ο Μεμάς όρμησε σαν σίφουνας μέσα στο δωμάτιο από την ανοιχτή πόρτα. Προσγειώθηκε φρενάροντας με τα αδύνατα πόδια του ανάμεσα στον κόμη Πένα και στο τζάκι, προκαλώντας συγχρόνως αρκετή φασαρία με τα μαύρα φτερά του. Άφησε ένα αγανακτισμένο

βογκητό και συνέχισε να κουνάει τις φτερούγες και την ουρά του με απειλητικό ύφος για κάμποση ώρα ακόμη. Η σκιά του κορακιού στον απέναντι τοίχο, με τις φτερούγες κρεμασμένες στα πλευρά του, κινήθηκε τεράστια και απειλητική προς τον κόμη Πένα.

«Τι συμβαίνει; Τι θέλεις και φωνάζεις σαν τον ντελάλη στην πλατεία του χωριού; Έφτιαχνα τη μανέστρα² σου στην κουζίνα», έκρωξε το κοράκι εκνευρισμένο. Τα λόγια που βγήκαν από το μαύρο, μακρύ και μυτερό ράμφος του Μεμά ήταν ανθρώπινα.

Ο κόμης Πένας, βλέποντάς τον, ηρέμησε κάπως. Κούνησε το ζαρωμένο φαλακρό κεφάλι του, που έμοιαζε με ολοστρόγγυλη πατάτα, έσμιξε τα παχιά του φρύδια, αλλά απέφυγε να σχολιάσει την απότομη συμπεριφορά του Μεμά. Την είχε συνηθίσει, άλλωστε, χρόνια τώρα. Θα του ήταν πολύ δύσκολο να φανταστεί το κοράκι να μιλάει με γλυκό τρόπο, να ακολουθεί κανόνες καλής συμπεριφοράς και άλλα παρόμοια καμώματα και τζιριτζάντζουλες. Χάιδεψε μηχανικά το κοντό ασημένιο γένι του.

«Άναψε, βρε ευλογημένη, το τζάκι. Το δωμάτιο είναι παγωμένο. Δε βλέπεις; Ο καιρός δε λέει να φτιάξει», του είπε με βραχνή φωνή και έκανε μια επιτόπια στροφή, για να γυρίσει στην πολυθρόνα του.

Ο Μεμάς όμως δεν κινήθηκε. Έμεινε αρκετή ώρα να τον κοιτάζει σκεπτικός, πότε με το ένα και πότε με το άλλο του μάτι, ενώ χτυπούσε με πείσμα το δεξί του αδύνατο ποδαράκι πάνω στο ξύλινο πάτωμα. Κοιτούσε τον κόμη Πένα με την ίδια απέχθεια που θα ένιωθε αν είχε μπροστά του ένα ενοχλητικό σκουλήκι και σκεφτόταν αν έπρεπε να το πατήσει, να το λιώσει και να το εξαφανίσει από προσώπου Γης ή να το κάνει μια χαψιά.

Σαν είδε όμως ότι δεν κατάφερε να εκνευρίσει το αφεντικό του, άφησε κατά μέρος τα πείσματα και καταπιάστηκε με το να ανάψει το τζάκι, κουβαλώντας με το ράμφος του ένα ένα τα ξύλα που ήταν στοιβαγμένα από το πρωί στην αριστερή πλευρά του δωματίου.

«Υπομονή, Μεμά, υπομονήηηηηη! Μ' ετούτο το μαγκούφη ακλερίτη³ που έμπλεξες...» μονολογούσε δήθεν, όση ώρα πετούσε

2 Σούπα με ζυμαρικά ή ρύζι.

3 Αυτός που δεν έχει παιδιά.

από τη μία πλευρά του δωματίου στην άλλη, αλλά τα λόγια του ήταν όσο δυνατά έπρεπε για να τα ακούσει ο κόμης. «Ένας μήνας μένει. Μετά θα είμαι αβέρτος⁴ και πάλι».

Δούλευε με ταχύτητα και μεθοδικότητα, αλλά ταυτόχρονα έριχνε κρυφές και αιχμηρές ματιές στον ηλικιωμένο άντρα, που στο μεταξύ είχε χωθεί πάλι στη μοναδική πολυθρόνα του σχεδόν άδειου δωματίου.

«Επειδή τα παλιά χρόνια κάποιοι... αποφάσισαν ότι ένα κοράκι από τους ένδοξους προγόνους μου έπρεπε να μείνει σ' ετούτο τον πύργο και να υπηρετεί σαν προσωπικός φύλακας τον ευγενέστατο...» –ο Μεμάς τόνισε τη λέξη «ευγενέστατος»– «...κόμη Θεόδωρο Πένα, νομίζεις ότι κι εγώ σήμερα είμαι υποχρεωμένος να κάνω το ίδιο; Ο πρόγονός μου είχε σοβαρό λόγο να το κάνει. Δεν ήταν ο μοναδικός άλλωστε. Όλο το φτερωτό βασίλειο έτρεφε απεριόριστο σεβασμό και αγάπη για εκείνον», είπε με φωνή γεμάτη νοσταλγία. «Εσύ όμως, κύριε, γελιέσαι αν νομίζεις ότι του μοιάζεις έστω και λίγο. Γί' αυτό κι εγώ δε σκοπεύω να μείνω πολύ καιρό ακόμη μαζί σου. Σύντομα θα φύγω από το ερημόσπιτό σου».

Ανασήκωσε περήφανα το ράμφος του και χάθηκε αμέσως σε καινούργιες σκέψεις. Ασυναίσθητα σχεδόν, ήρθε στο νου του το παλιό τραγούδι των κορακιών της οικογένειάς του, που εξυμνούσε τα χαρίσματα και τα ταλέντα του ευγενικού κόμη Θεόδωρου Πένα. Ήταν ένα σχεδόν ξεχασμένο τραγούδι, μια παλιά αλλά βγαλμένη μέσα από την ψυχή τους ληξουριώτικη αριέτα, που, χωρίς να χρειάζεται μουσικά όργανα, παρά μόνο το λάλημα των πουλιών, μιλούσε για την περίφημη πένα που είχε χρησιμοποιήσει ο μεγάλος και ξακουστός γραφέας κόμης Θεόδωρος Πένας για να γράψει το «συμβόλαιο». Μια καντάδα που μακάριζε όλα τα έντομα που έδωσαν το κέλυφός τους για να ετοιμαστεί το τριανταφυλλένιο μελάνι που χρησιμοποίησε στις ζωγραφιές του συμβολαίου και τα εκατοντάδες πορφυρά κοχύλια που χάρισαν τα όστρακά τους για να γραφτούν οι χρυσοκόκκινες επικεφαλίδες του.

Ο κόμης Θεοδωράκης παρατηρούσε αμίλητος το κοράκι, που πετούσε μεταφέροντας ξύλα στο τζάκι, μ' ένα αδιόρατο χαμόγελο

να πλανάται στα χείλη του. Θα πρέπει να ήταν η εκατομμυριοστή φορά μέσα στον ίδιο μήνα που ο Μεμάς αναφερόταν με θαυμασμό στη χλιοειπωμένη ιστορία της συμβίωσης της οικογένειας των Πένα μ' εκείνης του Μεμά.

«Ξέρεις πολύ καλά, σύμφωνα με τις δικές σου αλλά πάντα ανεπιβεβαίωτες φήμες, ότι αυτό είναι αδύνατον. Δεν μπορείς να φύγεις», τον προκάλεσε ο κόμης με τον ξερό τόνο της φωνής του.

Ο Μεμάς όμως συνέχισε απτόητος το μονόλογό του, σαν να μην είχε ακούσει τι του είχε πει:

«Δε θα μείνω για πολύ ακόμη εδώ, να με ταλαιπωρείς. Να είσαι σίγουρος γι' αυτό».

Τίναξε με δύναμη το ράμφος του προς τα πάνω και το ξυλαράκι που κουβαλούσε πετάχτηκε έξω από το τζάκι.

«Περίμενε να γεννήσει τα αυγά της η γυναίκα μου, να μεγαλώσουν λίγο τα μωρά μου και ύστερα... λούης θα γίνει ο Μεμάς με όλο το σόι του».

Έριξε με το μαύρο ράμφος του ένα ακόμη ξύλο στη φωτιά, που στο μεταξύ είχε ανάψει, φωτίζοντας το δωμάτιο μ' ένα χρυσοκόκκινο, ζεστό φως.

Η λάμψη της φωτιάς φώτισε τα μάτια του Μεμά, που φεγγοβολούσαν σαν δύο λαμπερά πετράδια. Και το κέντημα της πολυθρόνας πίσω από τους ώμους του κόμη Πένα βρήκε λίγη από τη χαμένη ζωηράδα των άλλοτε λαμπερών χρωμάτων του.

«Εγώ σ' τα λέω αυτά για να σε προειδοποιήσω, ώστε να λάβεις τα μέτρα σου. Να μη μείνεις μόνος και έρημος σ' ετούτο το ερείπιο, που κάποτε ήταν ένας λαμπρός πύργος».

Σήκωσε το κεφάλι και το ράμφος του προς την οροφή του δωματίου, σαν να αναπολούσε τις ένδοξες ημέρες που σίγουρα είχε ζήσει ο μακρινός πρόγονός του.

«Δε θέλω να λες ότι έφυγα και σε αμπαντονάρισα⁵ χωρίς καμία προειδοποίηση. Αλλά ναι, φίλτατε, είναι οριστική και αμετάκλητη η απόφασή μου. Θα πάρω τη φαμίλια μου και θα πάμε να ζήσουμε ελεύθεροι στις κορυφές των δέντρων, στα πιο απόκρημνα βράχια της πιο ψηλής κορυφής του μαύρου βουνού, εκεί πάνω», έδειξε με την ανοιχτή φτερούγα του τις βαριές βυσσινιές κουρτίνες, που

κρέμονταν στον τοίχο προς την πλευρά του Αίνου, τον οποίο έβλεπε κάθε μέρα καθισμένος στις καμινάδες του πύργου. «Θα πάμε εκεί, για να είμαι ελεύθερος και να μην έχω να υπηρετώ κανέναν ανάξιο», είπε και έριξε μια δολοφονική ματιά στον άντρα απέναντί του.

Ο κόμης, αντίθετα, φαινόταν να διασκεδάζει πολύ με τα καμώματα του κορακιού.

«Το ξέρεις ότι δεν μπορείς να φύγεις», επανέλαβε χωρίς ίχνος κακίας στη φωνή του. «Σύμφωνα με τα λεγόμενά σου, είσαι δεμένος όσο κι εγώ με τον όρκο του συμβολαίου και δε θα τον παραβείς».

Ο Μεμάς γύρισε και κοίταξε με φρίκη το αφεντικό του.

«Δε θα ήθελες να είσαι εσύ αυτός που θα καταπατήσει τον όρκο. Είμαι σίγουρος ότι δεν είναι του επιπέδου σου να γίνεις ο πρώτος επίορκος προδότης του συμβολαίου», συνέχισε απτόητος ο κόμης Πένας κοιτάζοντας τον Μεμά με λοξό βλέμμα.

Το κοράκι πέταξε πολύ κοντά στο πρόσωπό του και του έριξε μια περιφρονητική ματιά.

«Λάθος κάνεις, αφέντη μου», έκρωξε δυνατά μέσα στο αυτί του άντρα. «Εγώ δεν πρόκειται να γίνω επίορκος. Αντίθετα, εσύ είσαι αυτός που έχει γίνει. Εσύ είσαι αυτός που ξέχασε τις υποχρεώσεις του».

«Τι θέλεις να πεις; Τι σημαίνει αυτό;» ρώτησε ο κόμης, ανασηκώνοντας ελαφρά το αριστερό του φρύδι.

«Ξέχασες, φιλαράκο μου, ότι μία από τις υποχρεώσεις μας είναι να μυήσουμε και να βάλουμε κάποιον άλλον στη θέση μας, πριν αποχωρήσουμε από το μάταιο τούτο κόσμο; Πριν πάμε καλιά μας⁶;» τον ρώτησε με αναίδεια.

Ο κόμης Πένας έγνεψε καταφατικά.

«Ε, λοιπόν, σε λίγο καιρό εγώ θα αφήσω ένα από τα παιδιά μου στη θέση μου. Εσύ όμως ποιον θα αφήσεις, κύριε μονόχποτε ερημίτη, στη δική σου θέση;» χαχάνισε ο Μεμάς κροταλίζοντας το ράμφος του.

Ο άντρας και το πουλί κοιτάχτηκαν για λίγο σιωπηλοί.

«Την πάτησες, αφεντικούλι μου!» τον κορόιδεψε ο Μεμάς, πιστεύοντας ότι είχε πλέον το πάνω χέρι στη συζήτησή τους.

Αλλά ο κόμης πέρασε αμέσως στην αντεπίθεση.

6 Κεφαλονίτικη έκφραση που σημαίνει «πριν πεθάνουμε».

«Μην ανησυχείς για τις δικές μου υποχρεώσεις, κατάμαυρο υπερφίαλο πλάσμα. Είμαι νέος ακόμα. Δε σκοπεύω να πεθάνω από τώρα. Έχω αρκετό καιρό μπροστά μου για να βρω λύση στο πρόβλημά μου».

Χαμογέλασε χωρίς ενθουσιασμό και βιάστηκε να αλλάξει θέμα συζήτησης, καθώς, όπως φάνηκε, είχε ενοχληθεί αφάνταστα.

«Και τι θα τρώτε όταν φύγετε από δω;» ρώτησε ο κόμης το κοράκι με αδιάφορο ύφος.

Ο Μεμάς στράβωσε το ράμφος του, για να δείξει τη δυσαρέσκειά του, αλλά δεν τα έχασε:

«Θα κουβαλάω εγώ τροφή για όλη την οικογένεια», του απάντησε με σθένος και φούσκωσε υπερήφανα το εβένινο στήθος του. «Μην ξεχνάς ότι είμαι απόγονος ενός ηρωικού και γενναίου κορακιού».

«Και, σαν χειμωνιάσει, τι θα κάνεις, ηρωικό εξυπνοπούλι μου; Με τι θα ταΐζεις τη δυστυχισμένη και πεινασμένη οικογένειά σου εκεί πάνω στα χιόνια;»

Τα μάτια του κόμη Πένα έλαμψαν από την προσμονή. Γιατί γνώριζε πολύ καλά τι θα γινόταν στη συνέχεια. Η ίδια σκηνή είχε επαναληφθεί πολλές φορές μέχρι εκείνη τη στιγμή. Σχεδόν όλα τα κρύα βράδια του χειμώνα, όταν ζητούσε από το κοράκι να ανάψει το τζάκι, ακολουθούσε η ίδια συζήτηση.

Στην αρχή ο Μεμάς κατσούφιασε και προσπάθησε να κερδίσει χρόνο, όπως πάντα. Κάνοντας μια θεαματική βουτιά, έπεσε κάτω στο πάτωμα και παρίστανε τον ψόφιο. Έμεινε ακίνητος, περιμένοντας την αντίδραση του κόμη Πένα. Εκείνος όμως δεν έδειχνε διατεθειμένος να αντιδράσει, αφού διασκεδάζε πολύ με τη θεατρική παράσταση του Μεμά. Έτσι, το κοράκι, μην έχοντας τι άλλο να κάνει, στάθηκε πάλι στα πόδια του χτυπώντας αγανακτισμένο τα μαύρα φτερά του. Και ύστερα, σε ένδειξη υψίστης απελπισίας, κατέβασε το κεφάλι του χαμηλά, έως ότου το ράμφος ακούμπησε στο στήθος του.

«Εμείς, τα πουλιά της τάξης μου, ξέρουμε να υπομένουμε», του είπε με ύφος τραγικό. «Στη φτώχεια και στην ανέχεια κρατάμε την αξιοπρέπειά μας. Οι ηρωικοί πρόγονοί μου αποτελούν φωτεινά παραδείγματα...»

Έκανε μια μικρή διακοπή για να καθαρίσει το λαιμό του. Δεν κατάφερε όμως πολλά πράγματα, γιατί η φωνή του ακούστηκε βραχνή και αδύναμη:

«Εντάξει... εντάξει, ίσως να έχεις δίκιο», αναγκάστηκε να παραδεχτεί για μια στιγμή μονάχα. «Το χειμώνα είναι πάντα δύσκολα εκεί έξω... αλλά εγώ θα...» Η ματιά του φωτίστηκε και τα φτερά του κινήθηκαν. «Εντάξει. Θα γυρίσουμε πίσω. Αυτό δε θέλεις να ακούσεις;»

Πέταξε ψηλά, έκανε μερικές βόλτες ολόγυρα στο δωμάτιο επάνω από το κεφάλι του κόμη Πένα και ύστερα βούτηξε προς τα κάτω.

«Θέλεις να παραδεχτώ ότι θα έχουμε την αναθεματισμένη ανάγκη σου όταν δε θα βρίσκουμε φαγητό έξω στο χιόνι!»

Προσγειώθηκε στα γόνατα του αφεντικού του και τον κοίταξε κατάματα.

«Να ξέρεις όμως ότι εμείς τα πουλιά ποτέ δεν ξεχάσαμε την ιερή υποχρέωση που απορρέει από το συμβόλαιό μας, δηλαδή να βοηθάμε τους ανθρώπους. Όποτε μπορούμε το κάνουμε. Δεν είναι ανθρώπινο μονοπώλιο η βοήθεια», του είπε και έφερε το ράμφος του πολύ κοντά στη χοντρή μύτη του κόμη Πένα.

Ο άντρας δε φοβήθηκε καθόλου. Αντίθετα, βολεύτηκε καλύτερα στη ζεστή του πολυθρόνα.

«Αλήθεια; Τι μου λες, βρε παιδί μου! Εκπλήσσομαι. Για φαντάσου, φίλε μου!» ειρωνεύτηκε τα λόγια του Μεμά πεταρίζοντας τα μάτια του, καθώς ήξερε ότι αυτή η κίνηση εκνεύριζε το κοράκι.

«Αλήθεια; Τι μου λες;...» άρχισε να επαναλαμβάνει τα λόγια του κόμη ο Μεμάς με τόνο κοροϊδίας στη φωνή, αλλά ξαφνικά σταμάτησε. «Έχε χάρη που η ευγενική καταγωγή μου δε μου επιτρέπει να μιμούμαι την αναιδή συμπεριφορά σου, διαφορετικά...» κούνησε με νόημα τη μία του φτερούγα μπροστά στα μάτια του αφεντικού του.

Για αρκετή ώρα δε μιλούσε κανείς τους, μονάχα ο αέρας και η βροχή λυσσομανούσαν έξω από τον πύργο.

«Και η ιστορία που σου είπα χτες το βράδυ για τον ηρωικό αετό που οι Ληξουριώτες ονόμασαν Αστραπή δε σου έμαθε τίποτα; Την ξέχασες κιόλας;»

Κοιτούσε με αγανάκτηση τα μάτια του αφεντικού του, που συνέχιζαν να πεταρίζουν.

«Συμπτώσεις, φίλε μου, συμπτώσεις», απάντησε με αινιγματικό ύφος ο κόμης Πένας, οδηγώντας τον, με επιδέξιες μανούβρες, στο στενό δρομάκι των ιστοριών.

«Μα τι χάπατο που είσαι, αφέντη!» έκρωξε ο Μεμάς. «Θα σου πω, λοιπόν, μια άλλη ιστορία που άκουσα σήμερα το πρωί από ένα περιστέρι που έψαχνε για φαγητό στον μπροστινό κήπο, μήπως και καταλάβεις επιτέλους πόσο πολύ μας έχετε ανάγκη εσείς οι άνθρωποι».

«Και η μανέστρα που ετοίμαζες τι θα απογίνει; Την ξέχασες κιόλας;» προσπάθησε ο κόμης να ανταποδώσει το πείραγμα του κορακιού.

Ο Μεμάς δεν του απάντησε, παρά μόνο φτερούγισε και πέταξε μέχρι το ξύλινο τραπεζάκι στην αριστερή πλευρά της φθαρμένης πολυθρόνας. Στάθηκε δίπλα στην πίπα με το κεφάλι του απαίσιου μονόφθαλμου πειρατή. Ξερόβηξε, προετοιμάζοντας τη φωνή του για την αφήγηση της ιστορίας, και ο κόμης έριξε μια ματιά στο ρολόι με τον ξύλινο κούκο, που κρεμόταν στον απέναντι τοίχο, επάνω από τη σκιά του Μεμά. Ήταν κιόλας εννέα η ώρα. Η βροχή δεν είχε κοπάσει και οι αστραπές και οι βροντές συνέχιζαν να ταράζουν τη νύχτα.

Έκλεισε τα μάτια και ετοιμάστηκε να απολαύσει την ιστορία του κορακιού. Στα εβδομήντα χρόνια της ζωής του, ο κόμης Θοδωράκης Πένας είχε συγκατοικήσει με δύο κοράκια. Όταν ήταν νέος, ένα μικρόσωμο κοράκι ακολουθούσε συνεχώς τον πατέρα του. Ύστερα όμως ο πατέρας του έφυγε στη θάλασσα και έλειψε πολλά χρόνια. Μαζί του έφυγε κι εκείνο το κοράκι. Τη θέση του μικροκαμωμένου κορακιού στον πύργο πήρε ο γιος του ο Μεμάς. Κι ενώ το πρώτο μαυροπούλι, όσο είχε ζήσει κοντά τους, ήταν ήσυχο και διακριτικό, ο Μεμάς γεννήθηκε –όταν ο κόμης Θοδωράκης έκλεινε τα είκοσί του χρόνια–, για να του κάνει τη ζωή δύσκολη. Ήταν ατίθασος, ανυπάκουος και τόσο γκρινιάρης, που πολλές φορές ο κόμης σκεφτόταν μήπως ήταν προτιμότερο να τον κλείσει σε γυάλινο μπουκάλι και να τον πετάξει στη θάλασσα.

Είχε όμως και τις καλές του στιγμές ο Μεμάς. Τα τελευταία χρόνια, μάλιστα, έχοντας αποκτήσει τη συνήθεια να του διηγείται τις παράξενες ιστορίες που άκουγε από τα πουλιά που σύχναζαν στους κήπους του πύργου, μπορούσε να γίνει πολύ συμπαθητικός. Εκείνες τις στιγμές ο κόμης, διασκεδάζοντας με τις περισσότερες

από αυτές τις ιστορίες, ξεχνούσε αμέσως όλα τα ελαττώματα του κορακιού.

Οι ιστορίες του Μεμά, που μοναδικό σκοπό είχαν να πείσουν τον κόμη Θοδωράκη Πένα για τη χρησιμότητα των πουλιών στους ανθρώπους, ήταν κυριολεκτικά ολοζώντανες. Υπήρχαν στιγμές που, άθελά του, ο μονόχνοτος άντρας, ακούγοντας τη διήγηση του κορακιού, γινόταν και ο ίδιος μέρος της ιστορίας, όχι μόνο με τη σκέψη του, αλλά και με τα ίδια του τα μάτια. Αυτές οι ξεχωριστές στιγμές που του χάριζε ο Μεμάς ήταν η μόνη ευκαιρία του κόμη Θοδωράκη να πλησιάζει πολύ κοντά στους ανθρώπους τα τελευταία χρόνια.

Την πρώτη φορά που κατάλαβε ότι είχε συμμετάσχει και ο ίδιος στην ιστορία του Μεμά, όπως ο θεατής σε μια θεατρική παράσταση, ο κόμης πίστεψε ότι ήταν μονάχα η φαντασία του, που είχε ξυπνήσει ύστερα από μακροχρόνια χειμέρια νάρκη. Όμως, ύστερα από αρκετές παρόμοιες εμπειρίες, σιγουρεύτηκε. Η φωνή του Μεμά είχε την παράξενη όσο και ακατανόητη δύναμη να τον μεταφέρει μέσα στην ίδια την ιστορία. Όχι ότι δεν απολάμβανε αρκετές φορές αυτήν τη συμμετοχή, αλλά δεν ξεχνούσε ότι το κοράκι τού είχε διηγηθεί, κατά καιρούς, ιστορίες που περιλάμβαναν φριχτές στιγμές, στις οποίες θα προτιμούσε να μην ήταν παρών.

2. Ένας άνισος ποδοσφαιρικός αγώνας

Τα βαριά σύννεφα, που είχαν φανεί με το πρώτο χάραμα της ημέρας στον ουρανό, έφεραν καταχνιά και κατήφεια στην πόλη. Ύστερα έπεσε και μια παγωμένη βροχή, που την έκανε να φαίνεται μια σταλιά, πένθιμη, σκοτεινή και μίζερη.

Δυστυχώς, τα γκρίζα σύννεφα δεν ήταν οι μοναδικοί ένοχοι για την άσχημη όψη της πόλης. Οι άδαιοι και βρόμικοι δρόμοι της απλώνονταν σαν παγωμένα ρυάκια ανάμεσα στα κτίρια. Τα γκρίζα σπίτια –με τα παράθυρα και τις πόρτες τους ερμητικά σφραλισμένα, τις αράχνες να πλέκουν τον ιστό τους ανενόχλητες σε κάθε εξωτερική γωνιά, τους κήπους και τα μπαλκόνια άδεια από κάθε είδους ζωή– έμοιαζαν βουτηγμένα στη λάσπη.

Όσο για τα δέντρα και τα λουλούδια στα παρτέρια των δρόμων και στις πλατείες, που είχαν ξεπεταχτεί άναρχα μέσα από το χώμα, προσπαθούσαν να επιβιώσουν απότιστα και απεριποίητα. Όλη αυτή η ερήμωση και η αφροντισιά που απλώνονταν ολόγυρα θα μπορούσαν να είναι περίτρανη απόδειξη του ότι οι άνθρωποι είχαν προ πολλού εγκαταλείψει αυτή την πόλη.

Και όμως, οι κάτοικοι ήταν εκεί. Δεν είχαν φύγει. Όχι γιατί δεν ήθελαν να φύγουν, ούτε γιατί απολάμβαναν τη ζωή αυτής της άθλιας πόλης, αλλά γιατί δεν τολμούσαν να το κάνουν. Ήταν φυλακισμένοι.

«Τι καταθλιπτική πόλη είναι αυτή;» αναρωτήθηκε ο κόμης Πένας ακούγοντας τα λόγια του Μεμά. «Φρίκη! Τρομερό να ζεις σε μια τόσο έρημη και βρόμικη πόλη!»

«Ναι, ναι, καλά τα λες, κύριε υποκριτή. Εσύ πιστεύεις ότι ζεις καλύτερα απομονωμένος μέσα στον έρημο και ερειπωμένο πύργο σου; Ξεχνάς πως οι μόνοι άνθρωποι που βλέπεις πίσω από τις γρίλιες των παραθυρόφυλλων είναι οιπραματευτάδες και οι γυρολόγοι που κουβαλούν τηνπραμάτεια τους στο σπίτι», του απάντησε απότομα ο Μεμάς, που δεν του άρεσε να τον διακόπτουν όταν ξεκινούσε μια ιστορία.

«Για μισό λεπτό...» αντέδρασε ο κόμης φανερά εκνευρισμένος.
«Τι σημαίνει αυτό;»

«Σσςς...» σφύριξε ο Μεμάς στο αριστερό του αυτί.
«Διαφορετικά, δε θα συνεχίσω».

«Καλά, καλά», υποχώρησε ο κόμης Πένας. «Συνέχισε».

Στυγεροί εχθροί, πονηροί και δόλιοι, αφόρητοι σαν τις πιο βαριές και ανιάτες αρρώστιες, είχαν αποκλείσει τα σύνορα της πόλης με άγριες διαθέσεις και δεν επέτρεπαν σε κανέναν από τους κατοίκους να ξεμυτίσει, κρατώντας τους φυλακισμένους μέσα στην ίδια τους την πόλη.

Σήμερα κανείς δε θυμάται πόσα χρόνια πριν οι εχθροί είχαν κάνει την εμφάνισή τους στα σύνορα της πόλης. Δε θυμούνται αν οι Αίρηθ⁷ –έτσι τους είχαν ονομάσει οι κάτοικοι τα παλιά χρόνια– έφτασαν όλοι μαζί ή συγκεντρώθηκαν σιγά σιγά γύρω από την πόλη.

Οι εχθροί αυτοί ήταν παμπόνηροι, γιατί, όπως κατάλαβαν όλοι αργότερα, είχαν δουλέψει συστηματικά για να υλοποιήσουν τα ύπουλα σχέδιά τους. Ύψωσαν γύρω από την πόλη αόρατο τείχος, χρησιμοποιώντας ως μοναδικό υλικό το φόβο των ανθρώπων που ζούσαν εκεί. Φαίνεται ότι από εκείνα τα χρόνια γνώριζαν πολύ καλά πως η δύναμη του φόβου είναι τεράστια και ανίκητη. Και έτσι, χρησιμοποιώντας επιδέξια το φόβο των κατοίκων, τους απέκλεισαν από τον υπόλοιπο κόσμο.

Οι παλιές ιστορίες, που από στόμα σε στόμα έφτασαν έως τη σημερινή εποχή, έκαναν λόγο για τα όμορφα πρόσωπα που εμφανίστηκαν ξαφνικά γύρω από την πόλη. Ήταν φιλικοί και γλυκομίλητοι στην αρχή οι απρόσκλητοι επισκέπτες τους. Αποδείχτηκαν και γαλαντόμοι, χαρίζοντας απλόχερα σε όλους τους κατοίκους πλούσιες υποσχέσεις και λόγια παχιά και μεγάλα. Εκμεταλλεύτηκαν την απληστία των κατοίκων της πόλης για το χρήμα, τη δόξα, την επιστήμη και την πραγματοποίηση των πιο κρυφών και ανεκπλήρωτων επιθυμιών τους. Τους ξεγέλασαν και τους φυλάκισαν μέσα στην ίδια τους την πόλη. Οι παμπόνηροι

7 Αν διαβαστεί ανάποδα: θηρία.

Αίρηθ σκλάβωσαν τους κατοίκους, πραγματοποιώντας όλες τις επιθυμίες τους. Κι αυτοί, χωρίς να συνειδητοποιούν ότι τα κάθε λογής δώρα που έπαιρναν ήταν στην πραγματικότητα ο τάφος της ελευθερίας τους, τη θυσίασαν απερίσκεπτα για το χρήμα και τις ανέσεις.

Δυστυχώς, όπως συμβαίνει πολύ συχνά, οι κάτοικοι άργησαν πολύ να δουν την αλήθεια. Καθυστέρησαν να αντιληφθούν τη σκληρή πραγματικότητα και να πειστούν για το πόσο άσχημη ήταν η αληθινή όψη του εχθρού. Μόνο όταν έπεσαν τα γοητευτικά προσώπια του εχθρού, οι κάτοικοι διαπίστωσαν την τραγική κατάστασή τους καθώς και ότι η ελευθερία τους λιγόστευε.

Όταν λοιπόν το κατάλαβαν, μερικοί από αυτούς –οι πιο τολμηροί και θαρραλέοι– έκαναν κάποιες ανοργάνωτες προσπάθειες να βγουν από την πόλη. Όμως, παρουσιάστηκαν μπροστά στον εχθρό εντελώς απροετοίμαστοι και, όπως ήταν φυσικό, δεν κατάφεραν να περάσουν μέσα από τις συμπαγείς γραμμές των Αίρηθ.

Εκείνα τα χρόνια, όπως διηγούνται οι παλαιότεροι, έγιναν πολλές αιματηρές μάχες στα σύνορα της πόλης. Αποφασισμένοι να ανακτήσουν την ελευθερία τους, οι κάτοικοι ξεσηκώθηκαν και έπεσαν με τη δύναμη και την ορμή των αφρισμένων κυμάτων επάνω στους εχθρούς, για να τους διώξουν μακριά. Οι μάχες ήταν μακροχρόνιες και σκληρές, αλλά ο μόνος που βγήκε κερδισμένος ήταν ο θάνατος. Πολλοί από τους κατοίκους σκοτώθηκαν από τους σκληρούς και αιμοβόρους Αίρηθ. Τα πτώματα των εξεγερμένων κείτονταν κατά μήκος των συνόρων, για να υπενθυμίζουν στους υπολοίπους ότι δεν είχαν καμία ελπίδα να περάσουν ζωντανοί από τις γραμμές των εχθρών και να βγουν από την πόλη. Όσοι επέζησαν, τραυματισμένοι και μισοπεθαμένοι, επέστρεψαν στην πόλη και κρύφτηκαν στα σπίτια τους, προκειμένου να επουλώσουν τις σωματικές και ψυχικές πληγές τους.

Οι Αίρηθ συνέχισαν να σκοτώνουν ανελέητα όποιον προσπαθούσε να διαβεί τα σύνορα της πόλης. Και οι λιγοστοί που κατάφερναν να περάσουν μέσα από τις γραμμές των εχθρών έπεσαν επάνω σ' ένα αόρατο τείχος φόβου και έχασαν τα λογικά τους.

Μετά τις ανεπιτυχείς προσπάθειες εκείνων των χρόνων, ο φόβος και οι ενοχές φώλιασαν για τα καλά στις ψυχές των

απελπισμένων κατοίκων. Ο φόβος τους δυνάμωνε μέρα με τη μέρα, καθώς πίστευαν ότι οι Αίρηθ δε θα έμεναν πολύ καιρό στα σύνορα. Πίστευαν ότι, αθόρυβα και ύπουλα, θα προσπαθούσαν να κινηθούν προς το κέντρο της πόλης. Και οι ενοχές τούς ταλάνιζαν καθημερινά, γιατί είχαν αποδεχτεί το γεγονός ότι, ενώ έπρεπε να αντιδράσουν, δεν είχαν πια τη δύναμη, το θάρρος και το κουράγιο να το κάνουν.

Έτσι, οι φοβισμένοι και τρομοκρατημένοι κάτοικοι με τον καιρό είχαν οδηγήσει την αιχμαλωσία τους ένα βήμα πιο πέρα, θέτοντας μόνοι τους τα νέα όρια της ελευθερίας τους. Κλείστηκαν οικειοθελώς στα σπίτια τους, γιατί μόνο εκεί αισθάνονταν ασφαλείς.

Με το πέρασμα των χρόνων, ο αέρας της ελευθερίας έπαψε να φυσά τη ζωντάνια και τη δύναμή του στους κατοίκους της πόλης. Αποχαυνωμένοι, τότε, από την απουσία του, έμοιαζαν μαγεμένοι, λες και είχαν χάσει τα λογικά τους. Βυθίστηκαν στην τρέλα των παθών τους. Έφτασαν μάλιστα στο έσχατο σημείο αδιαφορίας για την ελευθερία τους, με το να αγαπήσουν τα δεσμά τους.

Μοναδική τους έγνοια και πρώτο μέλημά τους ήταν το φαγητό. Το πλούσιο και νόστιμο φαγητό. Κλεισμένοι στα σπίτια τους, έφτιαχναν με ευχαρίστηση διάφορα πιάτα φαγητών, το ένα καλύτερο από το άλλο. Έβγαιναν μόνο για να πάνε στις δουλειές τους. Για διασκέδαση έξω, ούτε λόγος. Ο φόβος ότι ο εχθρός θα μπορούσε να βρεθεί μπροστά τους κάθε στιγμή τούς απέτρεπε από το να βγουν χωρίς σοβαρό λόγο έξω.

«Τόσος φόβος!»

Η τρεμάμενη φωνή του κόμη Πένα ξάφνιασε το Μεμά και τον έκανε να σωπάσει.

«Μα δεν υπήρξε όλα αυτά τα χρόνια κάποιος κάτοικος που δε φοβόταν, ώστε να καταφέρει να περάσει από αυτό το βρομερό αόρατο τείχος;»

Το κοράκι σταμάτησε τη διήγησή του και τον κοίταξε με βλέμμα διαπεραστικό, σαν να προσπαθούσε κάτι να του πει. Μετάνιωσε όμως και συνέχισε:

«Όλοι φοβούνται τους Αίρηθ. Όλοι εκτός από τα παιδιά», χαμογέλασε αινιγματικά ο Μεμάς κοιτάζοντας κατάματα το

αφεντικό του. «Μερικοί κάτοικοι, μάλιστα, είχαν κατά καιρούς υποστηρίξει ότι οι Αίρηθ δεν μπορούσαν να δουν τα παιδιά της πόλης».

«Για φαντάσου!» απόρησε ο κόμης Πένας. «Τα παιδιά; Μα είσαι σίγουρος;»

«Ναι, έτσι με διαβεβαίωσε το περιστέρι, που μου είπε αυτή την ιστορία», απάντησε ο Μεμάς. «Παρότι όμως οι κάτοικοι της πόλης είχαν καταλάβει ότι οι Αίρηθ δεν έδειξαν ποτέ κάποιο ιδιαίτερο ενδιαφέρον για τα παιδιά, εντούτοις τους απαγόρευαν να παίζουν έξω από τους πέτρινους τοίχους των σπιτιών και των σχολείων τους».

Οι μοναδικές ώρες της ημέρας που η πόλη παρουσίαζε ελάχιστα ίχνη χαρούμενης ζωής ήταν οι ώρες το μεσημέρι, όταν τα παιδιά αφήνονταν ελεύθερα από τα τρία σχολεία της πόλης να επιστρέψουν, για να κλειστούν πάλι στα σπίτια τους.

Δυστυχώς, τα μικρότερα παιδιά, που φοιτούσαν στο κατώτερο σχολείο της πόλης, δεν μπορούσαν να χαρούν ούτε αυτόν τον ελάχιστο ελεύθερο χρόνο έξω από τους πέτρινους τοίχους των σπιτιών και των σχολείων όπου τα κρατούσαν αναίτια. Οι γονείς περίμεναν στην είσοδο του σχολείου και, όταν τα μικρά παιδιά μαζί με τα λευκά τους περιστεράκια έκαναν την εμφάνισή τους, τα έσπρωχναν βιαστικά μέσα στα αυτοκίνητα και τα οδηγούσαν κατευθείαν στα σπίτια τους.

Για τα παιδιά, όμως, που φοιτούσαν στο ανώτερο και στο ανώτατο σχολείο τα πράγματα ήταν διαφορετικά. Όταν οι νεαροί και οι νεαρές κάτοικοι της πόλης επέστρεφαν στα σπίτια τους, οι δρόμοι γέμιζαν ζωή από τις χαρούμενες φωνές τους και από τα τιτιβίσματα των γκριζων περιστεριών τους.

«Αχά, να και τα πουλιά της ιστορίας», χασκογέλασε ο κόμης Πένας.

Ο Μεμάς αναπήδησε θυμωμένος στην άκρη του ξύλινου τραπεζιού.

«Θα σταματήσεις επιτέλους να με διακόπτεις; Δεν πρόκειται να τελειώσει η ιστορία αν συνεχίσεις σε αυτόν το ρυθμό».

«Έλα, καλέ μου Μεμά, πες μου για τα περιστέρια και άφησε την γκρίνια γι' αργότερα», καλόπιασε ο άντρας το κοράκι.

«Το περιστέρι, που μου είπε την ιστορία, μου εξήγησε», άρχισε ο Μεμάς καθαρίζοντας λίγο το λαιμό του, «για τα περιστέρια των παιδιών. Είναι ένα πολύ παλιό έθιμο των κατοίκων της πόλης, που φτάνει από τα βάθη των αρχαίων χρόνων στις μέρες μας».

Οι γονείς του μωρού, την τρίτη ημέρα της γέννησής του, όταν του δίνουν το όνομα, του χαρίζουν και ένα νεογέννητο λευκό περιστεράκι. Τα παιδιά της πόλης από εκείνη την ημέρα μεγαλώνουν μαζί με το περιστεράκι τους, αχώριστα. Τα ήρεμα, πανέξυπνα πουλάκια περνούν το μεγαλύτερο μέρος της ημέρας καθισμένα επάνω στους ώμους των παιδιών, όπου κι αν βρίσκονται αυτά, στο σπίτι ή στο σχολείο. Και το βράδυ, αποκαμωμένα, κουρνιάζουν δίπλα στο μαξιλάρι των παιδιών. Το περίεργο όμως με αυτά τα πουλιά είναι ότι, μεγαλώνοντας, χάνουν τη λευκότητά τους και παίρνουν ένα πιο γκριζωπό χρώμα. Και στο τέλος της ζωής τους καταλήγουν να έχουν έντονο μαύρο χρώμα. Η αλλαγή αυτή του χρώματος των λευκών περιστεριών δεν εντυπωσίασε ποτέ κανέναν, αφού όλοι πίστευαν ότι θα πρέπει να οφείλεται σε κάποιο χαρακτηριστικό γνώρισμα του είδους των συγκεκριμένων περιστεριών, που εκτρέφονται σε ειδικές φάρμες στη βόρεια πλευρά της πόλης. Τα σκουρόχρωμα περιστέρια φτάνουν στο τέλος της ζωής τους όταν οι νέοι και οι νέες της πόλης βρίσκονται κοντά στην ενηλικίωση. Η θλίψη των παιδιών για την απώλειά τους είναι πολύ μεγάλη, αλλά η δύναμη της νιότης τα βοηθά να λησμονήσουν γρήγορα. Ως ένδειξη, όμως, της μεγάλης αγάπης για τα πεθαμένα περιστέρια τους δεν παίρνουν άλλο για την υπόλοιπη ζωή τους.

Πότε ακριβώς τα παιδιά και οι νέοι χάνουν τη χαρά της ζωής και καταλήγουν δυστυχημένοι και φοβισμένοι άνθρωποι, σαν τους γονείς τους, κανείς δε γνώριζε. Όπως δε γνώριζαν ότι στην πόλη τον τελευταίο καιρό υπήρχαν κάποιοι νέοι, που δεν ήθελαν, όταν μεγαλώσουν, να γίνουν φοβισμένοι και δυστυχημένοι σαν

όλους τους κατοίκους της πόλης και έψαχναν τον τρόπο να αντιδράσουν και να αλλάξουν τα πράγματα.

Στην αρχή ήταν τέσσερις. Τρία αγόρια από το ανώτατο σχολείο, ο Μαρίνος, ο Έκτορας και ο Παύλος, και ένα κορίτσι από το ανώτερο σχολείο, η Εύα, η αδελφή του Μαρίνου. Συναντήθηκαν αρκετές φορές στην έρημη πλατεία κοντά στο σχολείο, μετά το τέλος των μαθημάτων της ημέρας. Καθισμένοι σ' ένα ξεθωριασμένο, μισοσπασμένο ξύλινο παγκάκι, έκαναν τις πρώτες σκόρπιες κουβέντες.

«Εγώ λέω πως πρέπει να κάνουμε κάτι. Δεν μπορώ να μένω άλλο κλεισμένος μέσα σε τέσσερις τοίχους», είπε την πρώτη φορά ο Παύλος, που ήταν ο μικρότερος απ' όλους.

Μόλις είχε κλείσει τα δώδεκα και, παρότι ήταν ένα υγιές και εύρωστο αγόρι, δεν ήταν ιδιαίτερα ψηλός και δε γέμιζε εύκολα το μάτι των άλλων. Αντίθετα, το ονειροπόλο πρόσωπό του, που ήταν πάντα φωτισμένο από δύο μεγάλα πράσινα μάτια, κέρδιζε γρήγορα την εμπιστοσύνη κάποιου.

Οι υπόλοιποι τον κοίταξαν κατάματα με λαχτάρα, περιμένοντας από αυτόν, που ήταν ο μικρότερος όλων, να γίνει ο οδηγητής τους στον άγνωστο δρόμο που λαχταρούσαν να περπατήσουν. Τα γκρίζα περιστέρια επάνω στους ώμους τους, θαρρείς και ένιωσαν το ρίγος της προσμονής των παιδιών, φούσκωσαν τα πούπουλά τους.

«Τι εννοείς;» ρώτησε η Εύα.

Ήταν ένα χαριτωμένο μελαχρινό κορίτσι, με μακριά ολόισια μαλλιά, λεπτοκαμωμένο σώμα και μάτια στο χρώμα του μελιού. Ο ατίθασος χαρακτήρας της φόβιζε συνήθως τα άλλα κορίτσια της ηλικίας της, γι' αυτό και προτιμούσε περισσότερο την παρέα των αγοριών.

Ο Παύλος προσπάθησε να δείχνει ατάραχος, αλλά αισθανόταν το πρόσωπό του να κοκκινίζει κάτω από τα ατίθασα καστανά μαλλιά του. Είχε κάποια παράξενα πράγματα να πει στους φίλους του. Φοβόταν όμως ότι θα τον κορόιδευαν.

«Κάποιος μου είπε πως μόνο εμείς τα παιδιά μπορούμε να αλλάξουμε τη ζωή όλων μας», είπε διστακτικά.

Πριν προλάβει να τους εξηγήσει τι εννοούσε, η συζήτηση διακόπηκε απότομα. Ένας καθηγητής του ανώτερου σχολείου τους είδε και τους έστειλε σπίτια τους, διαλύοντας την παρέα τους. Ο Παύλος τότε ξεφύσησε ανακουφισμένος.

Την επομένη, μετά το σχόλασμα, έτρεξαν όλοι στο ίδιο σημείο. Περίμεναν ανυπόμονα από τον Παύλο να τους εξηγήσει τι σήμαιναν όσα είχε πει την προηγούμενη ημέρα.

«Ποιος ήταν, Παύλο, θα μας πεις; Ποιος ήταν αυτός που σου μίλησε;» βιάστηκε να ρωτήσει ο Μαρίνος, για να μη χαθεί κι άλλος πολύτιμος χρόνος.

Το αγόρι μάζεψε όλο του το θάρρος και κοίταξε τους φίλους του κατάματα.

«Το περιστέρι μου», τους είπε απότομα.

Γέλασαν όλοι.

«Κρίμα που το έχασα αυτό το θέαμα!» αναφώνησε ο Έκτορας σκασμένος στα γέλια, αλλά γρήγορα μετάνιωσε και δάγκωσε ντροπιασμένος τα χείλη του.

Ο Παύλος τρομοκρατήθηκε από την αντίδραση των φίλων του και μαζεύτηκε στην άκρη στο παγκάκι όπου καθόταν όλη η παρέα. Χαμήλωσε τα μάτια στο έδαφος, για να ξεφύγει από το πειραχτικό βλέμμα της Εύας.

Η κοπέλα όμως ήταν αυτή που τον πλησίασε.

«Θέλεις να πεις πως σου μίλησε το πουλάκι;» τον ρώτησε γλυκά, προσπαθώντας να τον καθησυχάσει.

«Ναι», απάντησε μονολεκτικά ο Παύλος. «Αλλά, αφού δε με πιστεύετε, ας μην το συζητήσουμε άλλο», κατέληξε ενώ ξανάβρισκε σιγά σιγά την αναπνοή του.

Οι φίλοι του τον κοιτούσαν αμίλητοι και πολύ προβληματισμένοι με την επιμονή του.

«Εξάλλου, με προειδοποίησε το περιστέρι ότι θα ήταν πολύ δύσκολο να με πιστέψετε», συνέχισε παίρνοντας θάρρος από τη σιωπή τους. «Είπε ότι και τα δικά σας περιστέρια προσπαθούν να σας μιλήσουν, αλλά εσείς δεν ακούτε. Δε θέλετε να καταλάβετε τι λένε τα τιτιβίσματά τους».

Σταμάτησε και πήρε βαθιά αναπνοή.

«Συγγνώμη, φίλε, δεν ήθελα να σε προσβάλω, όμως αιφνιδιάστηκα. Πραγματικά δεν περίμενα να ακούσω μια τόσο παράδοξη ιστορία», πετάχτηκε ο Έκτορας, προσπαθώντας να διορθώσει την γκάφα του. «Αλλά δεν καταλαβαίνω, Παύλο, τι προσπαθείς να μας πεις».

«Ε, λοιπόν, εγώ θα σας πω τι μου είπε το περιστέρι μου», αποφάσισε ξαφνικά ο Παύλος, κοιτώντας τρυφερά το γκρίζο

πουλάκι που στεκόταν ακίνητο στον ώμο του. «Και το αφήνω στη δική σας κρίση να με πιστέψετε ή όχι».

Κούνησε με δύναμη το κεφάλι του και συνέχισε στον ίδιο έντονο τόνο:

«Αν ήταν αλλιώς τα πράγματα, δε θα σας το έλεγα ποτέ. Ξέρω ότι δε θα με πιστέψετε και ότι θα γελάσετε μαζί μου. Αλλά τώρα χρειάζομαι τη βοήθειά σας. Δεν μπορώ να το κάνω μόνος μου».

«Να κάνεις τι; Τι σου είπε το περιστέρι ότι πρέπει να κάνεις;» ρώτησε ο Μαρίνος.

«Τα περιστέρια έρχονται κοντά μας με μία και μοναδική αποστολή: να μας μεταφέρουν την εντολή του Μεγάλου Περιστεριού».

«Ποια εντολή;» τον διέκοψε η Εύα γεμάτη περιέργεια.

«Χρόνια τώρα τα περιστέρια ψάχνουν τον τρόπο να μιλήσουν με κάποιο από τα παιδιά αυτής της πόλης. Να του εξηγήσουν, να του δώσουν να καταλάβει ότι μόνο εμείς, τα παιδιά, μπορούμε να σώσουμε την πόλη μας από τους Αίρηθ. Πρέπει να βρούμε τη δύναμη και το θάρρος, είπε, να πάμε να τους συναντήσουμε και να τους ζητήσουμε να ελευθερώσουν την πόλη μας. Πρέπει να πάμε εκεί έξω. Να δούμε μόνοι μας. Να καταλάβουμε ποιοι είναι και τι θέλουν».

Ξαφνικά τα παιδιά έπαψαν να αμφισβητούν τα λόγια του Παύλου. Κανένας δεν επέμεινε άλλο για το ότι τα περιστέρια δε μιλούν στους ανθρώπους. Και όλο ρωτούσαν τον Παύλο και ζητούσαν να μάθουν για το Μεγάλο Περίστερι –που στα μάτια τους έπαιρνε τη μορφή του αρχηγού όλων των περιστεριών– και για την αποστολή που αναλάμβαναν τα περιστεράκια, την οποία ωστόσο δεν είχαν καταφέρει ακόμα να φέρουν σε πέρας.

Ο Παύλος πήρε βαθιά ανάσα και άρχισε να τους διηγείται το πώς κατάφερε ένα βράδυ, που ήταν μόνος και απελπισμένος στο δωμάτιό του, να ακούσει τα λόγια ενός από τους αγγελιαφόρους του Μεγάλου Περιστεριού – τέτοιους θεωρούσαν τους εαυτούς τους τα περιστέρια. Τα παράξενα εκείνα ανθρώπινα λόγια, που δεν έβγαιναν από χείλη ανθρώπου, αλλά από το ράμφος ενός πολυλογάδικου περιστεριού, εξιστορούσαν πώς ένα χειμωνιάτικο βράδυ έφτασαν τα πρώτα περιστέρια στις στέγες των σπιτιών των φοβισμένων κατοίκων, εκατοντάδες χρόνια πριν, όταν οι Αίρηθ είχαν αποκλείσει τις εξόδους της πόλης. Ήταν ταλαιπωρημένα και πεινασμένα από το μακρύ και επικίνδυνο

ταξίδι τους, που είχε κρατήσει πολλές ημέρες και νύχτες. Ήταν όμως χαρούμενα, γιατί είχαν εκτελέσει με επιτυχία το πρώτο μέρος της αποστολής τους. Προσγειώθηκαν στις άσπρες στέγες, τίναξαν το χιόνι από τα φτερά τους και ξεκίνησαν αμέσως για να εκτελέσουν το δεύτερο μέρος της αποστολής, που, όπως αποδείχτηκε, ήταν το πιο δύσκολο. Δυστυχώς, οι κάτοικοι της πόλης, είτε γιατί δεν μπορούσαν είτε γιατί δε θέλησαν όλα αυτά τα χρόνια, δεν κατάλαβαν ποτέ τι έλεγαν τα απελπισμένα τιτιβίσματα των περιστεριών.

Και οι φίλοι του Παύλου όλο τον διέκοπταν και ζητούσαν να μάθουν και την παραμικρή λεπτομέρεια από τα λόγια του περιστεριού. Και ο Παύλος τούς έλεγε όσα θυμόταν. Και τα παιδιά κατανοούσαν όλο και περισσότερο πως, αν ήθελαν να γευτούν την πολυπόθητη ελευθερία, έπρεπε να σηκώσουν μόνοι τους το μέγεθος της ευθύνης που έπεφτε πάνω στους νεανικούς τους ώμους, όσο βαρύ κι αν ήταν. Και όλο και πιο καθαρά ζωγραφίζονταν στα πρόσωπά τους μια αγωνία και μια ασυγκράτητη αναμονή.

«Αναρωτιέμαι... αν μπορούμε καν να τους πλησιάσουμε», είπε με σοβαρό ύφος ο Μαρίνος, σαν να επρόκειτο να βγάλει λόγο, όταν ο Παύλος τελείωσε τη διήγησή του.

«Ξέρει κάποιος από μας πόσο μακριά είναι η άκρη της πόλης;» ρώτησε γεμάτη περιέργεια η Εύα.

Κανείς δεν της απάντησε. Μόνο από το στόμα του Μαρίνου βγήκε ένας ήχος ακαθόριστος, κάτι σαν υπόκωφο, απειλητικό γρύλισμα. Γρήγορα όμως σώπασε κι αυτός.

Εκείνο το απόγευμα οι τέσσερις φίλοι γύρισαν στα σπίτια τους χωρίς να έχουν βρει το θάρρος, παρά τις κρυφές ελπίδες τους, να κάνουν μια πραγματικά σοβαρή συζήτηση σχετικά με την πρόταση του Παύλου.

Την τρίτη ημέρα, όμως, όταν συναντήθηκαν οι νέοι, όλα ήταν διαφορετικά. Λέξεις, που έφτιαχναν έστω και μισοτελειωμένες προτάσεις, ξεπηδούσαν με ορμή σαν το νερό του σιντριβανιού από όλα τα χείλη, λες και οι κουβέντες του Παύλου τις δύο προηγούμενες ημέρες ήταν το νερό που κύλησε αθόρυβα και γέμισε τις μικρές τους λιμνούλες.

«Είστε τρελοί; Ζητάτε μελάδες; Οι γονείς μου μου είπαν ότι είναι πολύ επικίνδυνοι οι εχθροί μας. Είναι... φονιάδες... αυτό

είναι», φώναξε αγανακτισμένος ο Μαρίνος, με τα μάτια ορθάνοιχτα να διατυμπανίζουν τη φρίκη που ένιωθε.

«Τι έπαθες; Ξαφνικά φοβάσαι κι εσύ όπως όλοι οι μεγάλοι;» παρατήρησε ο Παύλος, ρίχνοντάς του ένα καχύποπτο βλέμμα.

«Ο πατέρας μου μου είπε... έχει ακούσει ότι δε μοιάζουν μ' εμάς τους ανθρώπους», προσπάθησε να δικαιολογηθεί ο Μαρίνος.

«Κι εμένα ο παππούς μου τους έχει δει. Είναι τόσο ψηλοί, ώστε τα κεφάλια τους χάνονται μέσα στα σύννεφα», τον ειρωνεύτηκε ο Παύλος, ρίχνοντάς του μια αιχμηρή ματιά, ίδια με κοφτερή μαχαιριά.

«Δεν είμαστε πια παιδιά. Μπορεί να μας επιτεθούν, είναι τρομερό και να το σκεφτόμαστε...» μουρμούρισε ο Έκτορας, νιώθοντας μια αδυναμία, που έκανε τα πόδια του να τρεμουλιάζουν.

«Μα, αν τους πλησιάσουμε αθόρυβα, ίσως δε μας καταλάβουν», ακούστηκε η Εύα ανάμεσα στις αγορίστικες φωνές.

«Τα πολλά λόγια είναι φτώχεια», φώναξε τότε με όλη του τη δύναμη ο Παύλος.

Η δύναμη που είχαν τα λόγια του έκανε όλα τα στόματα να κλείσουν μονομιάς. Ξαφνικά επικράτησε τόση ησυχία, ώστε τα γέρικα γκρίζα περιστέρια τους, που είχαν πετάξει μακριά, τρομαγμένα από τον κατακλυσμό των νεανικών φωνών, επέστρεψαν πιο ήρεμα στους ώμους τους.

«Θα πάμε; Ναι ή όχι;»

Αν κι εκείνη τη στιγμή δεν απάντησε κανένας, όλοι κατά βάθος ήξεραν ότι θα πήγαιναν.

Έτσι, το πρωινό που τα βαριά σύννεφα είχαν σκεπάσει από το πρώτο χάραμα απειλητικά την πόλη τους και η βροχή, αν και στο μεταξύ είχε σταματήσει, είχε αφήσει στο πέρασμά της τα υγρά ίχνη της σε ολόκληρη την πόλη, οι τέσσερις φίλοι, με μπροστάρη τον Παύλο, αντί να πάνε στο σχολείο, ξεκίνησαν για την άκρη της πόλης, με μοναδικό σκοπό να συναντήσουν τους Αίρηθ. Κανείς τους δε γνώριζε τι θα συναντούσαν όταν θα έφταναν στον προορισμό τους, αλλά αυτή η άγνοια του κινδύνου ήταν που τους βοήθησε να φτάσουν μέχρι το τέλος.

Περπάτησαν ολόκληρο το πρωινό. Τα ανάλαφρα και γοργά βήματά τους κάλυψαν σχετικά γρήγορα το μεγαλύτερο μέρος της διαδρομής. Οι λασπωμένοι δρόμοι δε στάθηκαν ικανοί να τους

καθυστερήσουν. Μετά το απομεσήμερο όμως, όταν κόντευαν να φτάσουν στον προορισμό τους, τα πόδια τους άρχισαν να βαραίνουν από την κούραση της πεζοπορίας. Το ασήμαντο βάρος των σκουρόχρωμων περιστεριών τους έγινε αβάσταχτο επάνω στους γερούς ώμους τους. Οι βαριές και λαχανιασμένες ανάσες τους έβγαιναν με δυσκολία από τους στεγνούς λαιμούς τους.

«Ακόμα να φτάσουν;» αναρωτήθηκε δυνατά ο κόμης Πένας. «Περπατούν τόσες ώρες από το πρωί. Αλήθεια, μέχρι πού σκοπεύεις να τους φτάσεις με τα πόδια; Μέχρι την άλλη άκρη του κόσμου; Μήπως μακρηγορείς χωρίς ιδιαίτερο λόγο; Ξέρεις, φαντάζομαι, ότι δε με συγκινούν ιδιαίτερα τα παιδικά βάσανα».

Ο Μεμάς άφησε ένα δυνατό κρώξιμο να πλανηθεί στο χώρο.

«Ε, δεν υποφέρεισαι πια! Με διακόπτεις συνέχεια», του είπε ξινίζοντας τα μούτρα.

«Το ίδιο ακριβώς θα μπορούσα να πω κι εγώ για σένα», του ανταπάντησε απότομα αυτήν τη φορά ο κόμης Πένας. «Δε με λυπάσαι καθόλου; Πόση ώρα πρέπει να περπατάνε αυτά τα παιδιά πριν αποφασίσεις να συντομεύσεις τη διήγησή σου;»

Ο Μεμάς στράβωσε το ράμφος του δυσανεσχημένος με τις παρατηρήσεις του αφεντικού του.

«Κανένas δεν εκτιμά σήμερα μια λεπτομερή αφήγηση», μουρμούρισε μέσα από το μισόκλειστο ράμφος του.

Τα τέσσερα παιδιά κατάλαβαν ότι έφταναν στην άκρη της πόλης από την απόλυτη ερημιά, που απλωνόταν μέχρι εκεί που έφτανε η ματιά τους.

Όταν επιτέλους έφτασαν κοντά στους Αίρηθ, συνειδητοποιήσαν τρομαγμένοι ότι κανείς δεν τους είχε προετοιμάσει για το θέαμα που αντίκρισαν. Η κούραση εξαφανίστηκε μονομιάς και στη θέση της τα παιδιά βιάστηκαν να συγκεντρώσουν όλο το κουράγιο που μπόρεσαν να αντλήσουν από τα στήθη τους για να αντιμετωπίσουν το παράξενο θέαμα. Χρειάστηκαν πολλά κότσια για να αντικρίσουν τη στρατιά των εχθρών, που στέκονταν ακίνητοι, παρατεταγμένοι ο ένας πλάι ή

πίσω από τον άλλο, σε μακριές ολόισιες σειρές σε θέσεις μάχης. Ανάμεσά τους με δυσκολία μπορούσε να διακρίνει κάποιος τα τεράστια γκριζωπά βράχια στο βάθος του τοπίου. Όχι λόγω του όγκου τους, αφού στέκονταν πιο ψηλά απ' όλα τα βράχια που είχαν αντικρίσει ποτέ τα παιδιά, αλλά λόγω των χρωμάτων τους. Όλα τριγύρω έμοιαζαν γκριζα. Όλα εκτός από τα πύρινα κεφάλια των Αίρηθ, που πετούσαν φλόγες.

«Στέκονται ακίνητοι, σαν τον πήλινο στρατό του Κινέζου αυτοκράτορα Κιν Σιχουάνγκ!» μουρμούρισε μέσα από τα δόντια ο Έκτορας.

Δεν του έδωσαν καμία σημασία. Η αλήθεια είναι ότι στη θέα τους το αίμα των παιδιών είχε παγώσει. Τα έχασαν και τα περιστέρια τους και άρχισαν να φτερουγίζουν ανήσυχα πάνω στους παιδικούς ώμους. Τα φτερουγίσματά τους αναστάτωσαν την ηρεμία και την ησυχία του ρεικότοπου που απλωνόταν μπροστά τους.

Παρά το πλήθος του εχθρού, τα παιδιά ένωσαν ξαφνικά έντονα το συναίσθημα της μοναξιάς. Το βρεγμένο χώμα ήταν μαλακό, όμως τα πόδια τους δεν μπορούσαν να κινηθούν, σαν να ήταν βουτηγμένα σε τσιμέντο. Τρία από τα ακίνητα όντα, που ήταν κάτι ανάμεσα σε βράχους και σε γίγαντες, πετάχτηκαν γρήγορα σαν την αστραπή ξαφνικά μπροστά, φράζοντάς τους το δρόμο. Παρά το μεγάλο όγκο τους, πλησίασαν τα παιδιά με απρόσμενα ευέλικτες κινήσεις. Τα παιδιά οπισθοχώρησαν αργά. Τα πλάσματα αυτά, το δίχως άλλο, ήταν βγαλμένα μέσα από τους χειρότερους εφιάλτες τους. Ήταν πανύψηλοι, έφταναν θαρρείς, χωρίς πολλές υπερβολές, ως τα σύννεφα. Τα παιδιά τούς παρακολουθούσαν να πλησιάζουν τρομαγμένα. Κοιτάχτηκαν μεταξύ τους κοντανασαίνοντας, χωρίς να βγάζουν μιλιά, αναζητώντας τη δύναμη να σταματήσουν την επιθυμία να ξεφωνίσουν σαν τρελοί.

«Είχε δίκιο ο πατέρας μου, δεν είναι άνθρωποι αυτοί», ψιθύρισε με δυσκολία ο Μαρίνος, χωρίς να μπορεί να τραβήξει τα μάτια του από πάνω τους.

Το περιστέρι του πετάρισε φοβισμένο επάνω στον ώμο του, προσπαθώντας να τον προειδοποιήσει για κάτι. Ο Μαρίνος όμως δεν του έδωσε σημασία. Το στήθος του πονούσε καθώς ανάσαινε. Ο φόβος σφίχτηκε δυνατά γύρω από το στέρνο του σαν δερμάτινος ιμάντας. Αναζήτησε την αδελφή του. Στεκόταν πίσω

του. Γύρισε βιαστικά και έπιασε το παγωμένο χέρι της. Την τράβηξε δίπλα του και κράτησε σφιχτά το χέρι της μέσα στην παλάμη του.

«Θεέ μου, τι είναι αυτά τα ψηλόσωμα τέρατα;» αναρωτήθηκε η Εύα, που αισθάνθηκε κάποια ασφάλεια μέσα από τη ζεστασιά του χεριού του αδελφού της.

«Λέτε αυτές να είναι οι τελευταίες στιγμές της ζωής μας;» μουρμούρισε τρομαγμένος ο Έκτορας.

Η Εύα άρχισε, άθελά της, να τους περιγράφει με δυνατή φωνή, λες και οι υπόλοιποι της συντροφιάς ήταν τυφλοί και δεν μπορούσαν να τους δουν, πιστεύοντας ότι η δύναμη της φωνής της θα ξόρκιζε το άσχημο θέαμα:

«Έχουν σώμα ανθρώπινο, με χέρια και με πόδια, αλλά είναι γυμνοί! Δείτε, δε φοράνε ρούχα. Όχι, σταθείτε, έκανα λάθος, φοράνε. Μα τι στο καλό είναι αυτά; Πέτρινα λέπια; Ναι, το σώμα τους είναι σκεπασμένο ολόκληρο από λέπια σαν των ερπετών, στο χρώμα της πέτρας».

«Σώπα», την τράβηξε από το χέρι ο αδελφός της, για να την κάνει να σταματήσει.

Η Εύα όμως συνέχισε, σαν μαγεμένη από την εμφάνισή τους:

«Οχ, και τα νύχια τους! Τι μακριά και μυτερά νύχια είναι αυτά;»

Έσυρε αργά αργά τη ματιά της προς το επάνω μέρος του ψηλού κορμιού τους. Όταν έφτασε στο κεφάλι, έχασε προς στιγμήν τα λόγια της.

«Απαίσιοι! Έχουν πύρινα κεφάλια. Το πρόσωπό τους, αν μπορεί κανείς να το πει πρόσωπο, είναι... Δεν έχουν φρύδια και ματοτσίνορα και τα μάτια τους είναι σαν δύο λίμνες φωτιάς. Δεν έχουν μύτη, ούτε στόμα...» τραύλισε τις τελευταίες λέξεις. Δεν της είχε απομείνει καθόλου φωνή για να περιγράψει το πρόσωπο των Αίρηθ.

«Πραγματικά είναι φοβεροί. Μπα σε καλό σου, γρουσουζικο κοράκι, τι στο καλό κάνεις; Τι πλάσματα είναι αυτά που βλέπω; Πού στην ευχή με έφερες πάλι;» ξεφώνισε ο κόμης Πένας και προσπάθησε να κρυφτεί πίσω από τα παιδιά, αν και ήξερε πολύ καλά ότι οι τρομεροί Αίρηθ δεν μπορούσαν να τον δουν.

«Δε φταίω εγώ, αφέντη», παραδέχτηκε ο Μεμάς, που φάνηκε το ίδιο φοβισμένος στη σκέψη ότι ο κόμης Πένας ήταν έτοιμος να τον ξεπουπουλιάσει. «Το περιστέρι που μου είπε την ιστορία έκανε την περιγραφή τους. Σου ορκίζομαι, αφέντη μου, δεν πρόσθεσα την παραμικρή λέξη».

Εκείνο που αιχμαλώτισε το βλέμμα των τεσσάρων νεαρών ήταν η φωτιά που ξεπηδούσε κατακόκκινη και καυτή μέσα από τα μάτια και τα ρουθούνια τους. Ήταν τέτοια η εντύπωση που τους προκάλεσε η απάισια μορφή τους, ώστε οι περισσότεροι άργησαν να παρατηρήσουν αυτό που η Εύα είχε δει από την αρχή: τα στρογγυλά πύρινα πρόσωπα των Αίρηθ δεν είχαν ούτε στόμα, ούτε μύτη, ούτε αυτιά.

Και όμως, και τα τέσσερα παιδιά άκουσαν ολοκάθαρα τη βροντερή φωνή που βγήκε μέσα από ένα από τα τρομερά πλάσματα.

«Σας περιμέναμε», είπε και ήταν σαν να τους μίλησε η ίδια η φωτιά.

Τα πόδια των παιδιών έτρεμαν, καθώς ένιωθαν την καυτή ανάσα του φρικαλέου όντος να πέφτει επάνω τους με την ορμή της καυτής λάβας.

Ποτέ δεν είχαν νιώσει τόσο φόβο.

«Τι θέλετε από μας; Γιατί μας κρατάτε φυλακισμένους μέσα στην ίδια μας την πόλη; Γιατί δε φεύγετε;» φώναξε δυνατά ο Έκτορας, με φωνή ταραγμένη, χωρίς να ξέρει ούτε ο ίδιος πού βρήκε τη δύναμη να το κάνει.

Οι έντρομοι φίλοι του τον κοίταξαν με θαυμασμό.

«Οι δικοί σας μας κρατούν εδώ. Εκείνοι είναι που μας ταΐζουν. Θα φύγουμε μόνο όταν σταματήσουμε να βρίσκουμε τροφή στην πόλη σας. Θα φύγουμε μόνο όταν εσείς το θελήσετε πραγματικά», απάντησε ένας άλλος Αίρηθ.

Τα καυτά αυτά λόγια μπέρδεψαν ακόμη περισσότερο τα παιδιά.

«Τι αστείο είναι αυτό;» αναρωτήθηκε ο Παύλος, κοιτώντας απορημένος τους φίλους του. «Φυσικά και θέλουμε να φύγετε.

Πιστεύετε ότι μας αρέσει να ζούμε φυλακισμένοι μέσα στην ίδια μας την πόλη;»

«Ναι», ήρθε αμέσως η απάντηση.

Η φωνή του φλεγόμενου πλάσματος έκρυβε μέσα της μια βεβαιότητα που ενόχλησε τους τέσσερις νέους.

«Εκείνοι που μας έφεραν εδώ δεν υπάρχουν πια. Οι επόμενοι μας συνήθισαν. Έμαθαν να ζουν με την παρουσία μας και δε νοιάζονται για την ύπαρξή μας. Τώρα πια μόνο εσείς μπορείτε να μας διώξετε μακριά», συνέχισε ο Αίρηθ. «Δεν το ξέρετε. Δε σας το είπε κανείς. Δε σας έμαθαν ότι εσείς τα παιδιά είστε ελεύθεροι. Δεν μπορεί κανείς να σας φυλακίσει. Μόνο εσείς έχετε τη δύναμη να μας νικήσετε, αν το θελήσετε. Μόνο εσείς μπορείτε να τους ελευθερώσετε όλους», κατέληξε η βαριά φωνή που έβγαине μέσα από την κατακόκκινη φωτιά.

«Πώς;» αναρωτήθηκε ο Μαρίνος, φέρνοντας στο μυαλό του τις διηγήσεις του παππού του για τους αιματηρούς πολέμους του παρελθόντος.

«Σήμερα κανένας δε θέλει να μας αντιμετωπίσει πια. Έχουν όλοι συμβιβαστεί με τη φυλακή τους. Έχασαν τη θέληση για ελευθερία και την καθαρή συνείδηση. Έμαθαν να ζουν με το φόβο τους», είπε η καυτή φωνή του Αίρηθ με τόνο ειρωνικό.

«Όχι όλοι», διαμαρτυρήθηκε ο Παύλος. «Εμείς θέλουμε να φύγετε. Φτάσαμε ως εδώ για να σας δούμε από κοντά. Δε σας φοβόμαστε. Θέλουμε να φύγετε, για να βγούμε έξω από την πόλη και να μπορέσουμε να γνωρίσουμε τον υπόλοιπο κόσμο», είπε και η καρδιά του χτυπούσε τόσο δυνατά, που κόντευε να σπάσει.

«Αν αυτό είναι αλήθεια...» αναγκάστηκε να παραδεχτεί ένας από τους Αίρηθ, έπειτα από παρατεταμένη σιωπή. «Αποδείξτε το λοιπόν. Αγωνιστείτε για την ελευθερία σας σ' έναν αγώνα. Έναν εύκολο αγώνα. Έναν ποδοσφαιρικό αγώνα!» κατέληξε και τα τελευταία του λόγια πνίγηκαν μέσα σε γέλια, που τράνταξαν το δυνατό του σώμα.

Οι νεαροί κοιτάχτηκαν έκπληκτοι μεταξύ τους.

«Τι είναι "ποδοσφαιρικός αγώνας";» αναρωτήθηκε φωναχτά ο Έκτορας.

«Ψάξτε, μάθετε, προετοιμαστείτε και εμείς θα είμαστε στη θέση μας τη σωστή ώρα».

Αυτά ήταν τα τελευταία λόγια που άκουσαν τα παιδιά όχι από στόματα, αλλά από τα πύρινα μάτια των Αίρηθ. Όσο κι αν

προσπάθησαν να τους προκαλέσουν στη συνέχεια, δεν κατάφεραν να τους κάνουν να ενδιαφερθούν για την παρουσία τους.

Έτσι, τα παιδιά πήραν το δρόμο της επιστροφής.

«Μα, αλήθεια, δεν ξέρουν αυτά τα παιδιά τίποτα για το ποδόσφαιρο;» απόρησε ο κόμης Πένας, παρατηρώντας τους νέους να χάνονται στο βάθος του δρόμου. «Νόμιζα ότι δεν υπάρχει κάτοικος αυτού του πλανήτη που να μη γνωρίζει τι είναι το ποδόσφαιρο», είπε γεμάτος απορία.

Κι όταν τα παιδιά χάθηκαν από τα μάτια του, ο κόμης Πένας βρέθηκε πάλι καθισμένος στην ξεθωριασμένη πολυθρόνα του, μέσα στο μισοσκοτεινό δωμάτιο.

«Και γιατί σου κάνει εντύπωση αυτό; Μήπως το ποδόσφαιρο ήταν το μόνο που δε γνώριζαν αυτά τα παιδιά;» έκρωξε ο Μεμάς και έβυσε σκεφτικός το κεφάλι του με τη δεξιά φτερούγα του.

Παρά το γεγονός ότι οι τέσσερις νέοι στην αρχή πίστευαν ότι δεν είχαν καταφέρει να κερδίσουν κάτι από την επίσκεψή τους στους Αίρηθ, σύντομα κατάλαβαν πόσο άδικο είχαν. Από τη στιγμή που διηγήθηκαν στους γονείς τους τη συνάντησή τους με τους εχθρούς και τι ακριβώς τους είχαν πει οι Αίρηθ, όλα άλλαξαν στην παραμελημένη και αφρόντιστη πόλη τους. Ξαν να φύσηξε ένα ανάλαφρο αεράκι που ανασήκωσε το πέπλο του φόβου, το οποίο όλον αυτόν τον καιρό κάλυπτε την πόλη. Η περιέργεια ξύπνησε ξαφνικά την υπνωτισμένη σκέψη όλων των κατοίκων, οι οποίοι συνειδητοποίησαν πως όλα αυτά τα χρόνια η ελπίδα για ελευθερία μπορεί να είχε σβήσει, αλλά δεν είχε πεθάνει.

Τα νέα κυκλοφόρησαν με ταχύτητα από στόμα σε στόμα και έφτασαν μέχρι το τελευταίο σπίτι της πόλης.

Ο δήμαρχος στάθηκε στο ύψος της εξαιρετικής αυτής περίπτωσης. Συγκάλεσε αμέσως έκτακτο δημοτικό συμβούλιο για την επόμενη ημέρα, το οποίο, όπως ανακοινώθηκε, μπορούσαν να παρακολουθήσουν όλοι οι πολίτες.

«Πριν πάρω οποιαδήποτε απόφαση, πρέπει να ακούσω τι έχουν να πουν οι πολίτες», είπε με στόμφο στο γραμματέα του, που τον άκουγε με στόμα ορθάνοιχτο από την έκπληξη.

Η διήγηση των παιδιών φάνηκε να ξυπνά τους κατοίκους από το μαγεμένο τους ύπνο. Άρχισαν να βρίσκουν σιγά σιγά τα λογικά τους και το επόμενο πρωί παράτησαν τις δουλειές τους και έτρεξαν να ακούσουν ποια ήταν η γνώμη των αρχόντων της πόλης για την πρόταση των Αίρηθ.

Η ανοιχτή συνεδρίαση του δημοτικού συμβουλίου θα γινόταν στον προαύλιο χώρο του δημαρχείου. Οι υπάλληλοι είχαν τοποθετήσει πολλά ξύλινα καθίσματα γύρω από την εξέδρα πάνω στην οποία θα γινόταν το δημοτικό συμβούλιο.

Τον πρώτο λόγο είχαν η αμηχανία και η νευρικότητα. Η στιγμή ήταν δύσκολη, γιατί έπρεπε να ληφθούν σημαντικές αποφάσεις. Ο δήμαρχος ήξερε τι ακριβώς περίμεναν να ακούσουν από τα χείλη του οι παρευρισκόμενοι, ιδιαίτερα οι γονείς των παιδιών. Ήθελαν να μάθουν αν θα έδινε την άδειά του να πραγματοποιηθεί η άνιση αυτή αναμέτρηση. Αν θα τους συμβούλευε να αφήσουν τα παιδιά τους να αντιμετωπίσουν ολομόναχα τον εχθρό. Αν θα περίμεναν τη δική τους σωτηρία μέσα από ένα άγνωστο παιχνίδι που θα έπαιζαν τα παιδιά τους. Ο δήμαρχος αμφιταλαντεύτηκε πολλή ώρα. Ζήτησε μάλιστα και τη γνώμη των υπολοίπων.

Ανάμεσα από τις αμέτρητες και αλληλοσυγκρουόμενες προτάσεις των μελών του δημοτικού συμβουλίου, έφταναν στα αυτιά του δημάρχου φωνές από το πλήθος:

«Μην αφήσεις, δήμαρχε, τα παιδιά να πάνε στο στόμα του λύκου για να σωθούμε εμείς. Τα δικά μας παιδιά δεν έχουν μάθει να αγωνίζονται. Δεν τους διδάξαμε ποτέ εμείς τέτοιο παράδειγμα ανδρείας, για να το ακολουθήσουν. Τα παιδιά μαθαίνουν πάντα από παραδείγματα και όχι από τα λόγια», ακούστηκε μια γέρικη φωνή από το βάθος.

«Η αλήθεια είναι πως, λόγω της μακρόχρονης παρουσίας του εχθρού, είμαστε υπερπροστατευτικοί με τα παιδιά μας, κι έτσι αυτά έχουν μάθει να κάνουν πολύ λίγα πράγματα για τον εαυτό

τους», απάντησε ο δήμαρχος στη γέριχη φωνή, κοιτάζοντας επάνω από τα κεφάλια των συμπολιτών του.

Ακούστηκε βέβαια και η άλλη άποψη, ότι οι Αίρηθ δεν πείραξαν ποτέ τα παιδιά.

«Αποκλείεται να τους κάνουν κακό. Αν ήθελαν να τα βλάψουν, θα το είχαν κάνει όταν τα παιδιά πήγαν εκεί χωρίς να ενημερώσουν κανέναν», συμφώνησε με τη γέριχη φωνή που ήρθε από το πλήθος ο αρχηγός της αστυνομίας.

«Χα, χα, χα! Όταν τα παιδιά σταματάνε να μας λένε τι κάνουν και πού πηγαίνουν, πρέπει να καταλάβουμε ότι μεγάλωσαν πια», χαμογέλασε με νόημα ο δημοτικός σύμβουλος, που στεκόταν δίπλα του.

Αργά το μεσημέρι, όλα τα μέλη του δημοτικού συμβουλίου είχαν συμφωνήσει πως έπρεπε να βοηθήσουν τους νέους της πόλης στον αγώνα τους ενάντια στους εχθρούς. Το πρόβλημα όμως ήταν ότι κανένας δεν ήξερε τι ήταν ένας ποδοσφαιρικός αγώνας. Κι έτσι, χάθηκαν πάλι μέσα σε νέες ερωταπαντήσεις, που δεν έδειχναν να οδηγούν πουθενά.

Τότε επενέβη πάλι ο δήμαρχος και ανέλαβε να βάλει τάξη στο χάος, μοιράζοντας αρμοδιότητες σε όλα τα μέλη του δημοτικού συμβουλίου.

Έτσι, από την επόμενη ημέρα, όλοι είχαν μια δουλειά να κάνουν. Οι πρώτοι που ξεκίνησαν ήταν οι βιβλιοθηκάριοι. Έψαξαν στις κιτρινισμένες σελίδες των παλιών βιβλίων να συγκεντρώσουν όσο περισσότερες πληροφορίες μπορούσαν για το ποδόσφαιρο. Μέσα σ' εκείνες τις σελίδες ανακάλυψαν έκπληκτοι ότι, μερικές εκατοντάδες χρόνια πριν, το ποδόσφαιρο ήταν το δημοφιλέστερο και πιο αγαπημένο άθλημα στον κόσμο. Ο «βασιλιάς των σπορ» ήταν το όνομά του σε ολόκληρο τον πλανήτη. Τεράστια γήπεδα, που χωρούσαν πολλές χιλιάδες κόσμου, γέμιζαν ασφυκτικά την ώρα του αγώνα.

«Σταμάτα, σταμάτα, Μεμά», τον διέκοψε ξαφνικά ο κόμης Πένας.

Το κοράκι, αιφνιδιασμένο, γύρισε το κεφάλι στο πλάι για να τον κοιτάξει, με αποτέλεσμα το μυτερό του ράμφος να φτάσει πολύ κοντά στο ζαρωμένο μάγουλο του κόμη.

«Πονηρό πουλί! Η ιστορία σου είναι ψεύτικη ή το περιστέρι που σ' την είπε έχει μαντικές ικανότητες;» τον ρώτησε χαμογελώντας. «Τι από τα δύο συμβαίνει;»

Ο Μεμάς δε βιάστηκε να απαντήσει.

«Μα δεν καταλαβαίνεις λοιπόν;» επέμεινε απτόητος ο κόμης. «Σύμφωνα με την ιστορία σου, τα τέσσερα αυτά παιδιά θα ζήσουν μερικές εκατοντάδες χρόνια μετά το σήμερα».

Ύστερα σώπασε και σήκωσε αργά τα μάτια προς τη σκοτεινή οροφή του δωματίου. Το στρογγυλό του κεφάλι έμοιαζε να κάνει πρόχειρους μαθηματικούς υπολογισμούς.

Ο Μεμάς συνέχισε να τον παρατηρεί με το ράμφος κολλημένο λες στο μάγουλο του κόμη Πένα.

«Αν η ιστορία σου είναι αληθινή, τότε λες να υπάρχει σήμερα στον κόσμο μια πόλη με κατοίκους υποδουλωμένους σε αυτά τα αποτρόπαια όντα;» αναρωτήθηκε ο κόμης.

Ο Μεμάς πάλι δεν απάντησε. Αντίθετα, έβγαλε ένα βαθύ αναστεναγμό και, επαναφέροντας το κεφάλι του στη σωστή του θέση, συνέχισε την ιστορία.

«Μάλλον ήταν πολύ σπουδαίο γεγονός ένας ποδοσφαιρικός αγώνας», σχολίαζαν έκπληκτοι οι βιβλιοθηκάριοι, ενώ συγκέντρωναν όσο περισσότερα στοιχεία μπορούσαν. Όταν πια είχαν συλλέξει όλες τις απαραίτητες πληροφορίες, κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι δε γνώριζαν το ποδόσφαιρο, γιατί ήταν άθλημα εξωτερικού χώρου, δηλαδή εντελώς αντίθετο με τις συνήθειες των κατοίκων της πόλης τους για πολλές εκατοντάδες χρόνια.

Έπειτα έπιασαν δουλειά οι αρχιτέκτονες και οι τεχνίτες που θα έφτιαχναν το γήπεδο σύμφωνα με τα σχέδια που βρήκαν μέσα στα παλιά βιβλία οι βιβλιοθηκάριοι.

Το σχολικό πρόγραμμα άλλαξε πολύ γρήγορα. Οι καθηγητές του ανώτατου σχολείου στάλθηκαν να διδάσκουν παιδιά του

κατώτερου και του ανώτερου σχολείου. Τα παιδιά του ανώτατου σχολείου σταμάτησαν τα μαθήματα, αφού έπρεπε να γυμνάζονται πολλές ώρες καθημερινά υπό την επίβλεψη των γυμναστών τους. Οι βιβλιοθηκάριοι, μέσα από παλιές γραφές, κατάλαβαν πόσο μεγάλη ήταν η βοήθεια που μπορούσαν να προσφέρουν οι θεατές του αγώνα στην ομάδα που υποστήριζαν. Έτσι, τύπωσαν πολλές παλιές φωτογραφίες από αγώνες ποδοσφαίρου και τις μοίρασαν σε όλους τους κατοίκους, για να προετοιμαστούν κι αυτοί με τη σειρά τους για τον σπουδαίο αγώνα που θα έδιναν οι νέοι της πόλης απέναντι στους πανίσχυρους Αίρηθ.

Ο Μεμάς σταμάτησε να μιλάει. Εκείνη ακριβώς τη στιγμή κατάλαβε πως διψούσε.

«Θα πεταχτώ μέχρι την κουζίνα για νερό», είπε στον κόμη Πένα, που καθόταν ακίνητος, με τα μάτια καρφωμένα στον απέναντι τοίχο. «Θέλεις να σου φέρω λίγη από τη μηλόπιτα της γυναίκας μου; Είναι πεντανόστιμη».

Ο κόμης Πένας δεν του απάντησε, γιατί δεν τον είχε ακούσει. Ο νους του είχε γυρίσει πολλά χρόνια πίσω. Τότε που ήταν παιδί και ήθελε να παίζει κι αυτός ποδόσφαιρο με τους συμμαθητές του στην αυλή του νεόκτιστου σχολείου τους.

«Αλλά με κορόιδευαν, δεν έπαιζαν μαζί μου», είπαν με παράπονο τα χείλη του ηλικιωμένου άντρα.

Γρήγορα όμως το βλέμμα του σκλήρυνε.

«Άλλα χρόνια εκείνα. Είχε γίνει τότε και ο μεγάλος σεισμός του 1953, που είχε ισοπεδώσει σχεδόν όλα τα κτίρια στο Ληξούρι. Όσα σπίτια δεν έριξε εκείνες τις ημέρες ο σεισμός τα έριξε αργότερα ο χρόνος», είπε, προσπαθώντας να κρύψει τη συγκίνησή του από το κοράκι.

Ο Μεμάς, που είχε ανοίξει τις φτερούγες του και ετοιμαζόταν να πετάξει, τις άφησε να πέσουν πάλι στα πλευρά του. Τον κοίταξε επίμονα με το δεξί του μάτι, γέρνοντας ελαφρά το κεφάλι του.

«Με έλεγαν βουτυρόπαιδο», συνέχισε με στρυφνή φωνή και το ζαρωμένο κούτελό του κατέβηκε μέχρι τα φρύδια, «επειδή

ήξεραν ότι αγαπούσα τη μουσική. Μου άρεσε περισσότερο να παίζω πιάνο. Υπήρχαν όμως στιγμές που ήθελα να παίζω κι εγώ μαζί τους, αλλά με έδιωχναν μακριά. Δεν έχω παίξει ποτέ μου ποδόσφαιρο με άλλα παιδιά. Πάντα μόνος μου κλοτσούσα μια μπάλα στην αυλή του πύργου. Δεν ήταν όμως το ίδιο».

«Και ελόγου σου τι έκανες; Έστεκες αποτσουτσουρωμένος⁸; Γιατί δεν τους έβαζες στη θέση τους, παρά τους άφηνες να σε κοροϊδεύουν;» τον ρώτησε ο Μεμάς κατάπληκτος.

Ο κόμης Πένας δεν του απάντησε, σήκωσε μόνο τους ώμους του. Δεν υπήρχε ποτέ περίπτωση να ομολογήσει στο κοράκι πόσο πολύ φοβόταν εκείνα τα παιδιά.

Πέρασε σχεδόν ένας ολόκληρος χρόνος μέχρι να ετοιμαστούν οι κάτοικοι της πόλης για το μεγάλο αγώνα. Κι όταν όλα ήταν έτοιμα, συγκεντρώθηκαν για τελευταία φορά στη μεγάλη πλατεία, η οποία εδώ και μήνες δε θύμιζε σε τίποτα την άδεια, παραμελημένη πλατεία, στην οποία έκαναν τις πρώτες δειλές συναντήσεις οι τέσσερις φίλοι. Σήμερα έμοιαζε περισσότερο με πλατεία μεγαλούπολης που έσφυζε από ζωή και διαρκή κίνηση.

Ο δήμαρχος, φορώντας την επίσημη στολή του, διάβασε μέσα από τα χαρτιά του ένα εμψυχωτικό διάγγελμα. Η ομιλία του απευθυνόταν σε όλους τους πολίτες, ευχαριστώντας τους για τη βοήθεια που ανιδιοτελώς είχαν προσφέρει το τελευταίο χρονικό διάστημα στην προετοιμασία της πόλης για το μεγάλο αγώνα που θα τους απελευθέρωνε από τους δεσμώτες τους. Αφιέρωσε όμως το μεγαλύτερο μέρος της ομιλίας του στην εμψύχωση των είκοσι πέντε νέων που αποτελούσαν την ποδοσφαιρική ομάδα της πόλης.

Στο τέλος, όμως, και ενώ όλοι ετοιμάζονταν να επιστρέψουν στα σπίτια τους, μια φωνή μέσα από το πλήθος ήρθε να ταράξει την ουράνια γαλήνη που επικρατούσε ανάμεσά τους:

«Ξεχάσαμε να ορίσουμε διαιτητή. Χρειαζόμαστε οπωσδήποτε έναν. Ποιος θα διαιτητεύσει τον αυριανό αγώνα;»

Όλα τα κεφάλια γύρισαν και κάρφωσαν επάνω του τόσο πολλές δολοφονικές ματιές, ώστε ο φτωχός βιβλιοθηκάριος που είχε μιλήσει οπισθοχώρησε φοβισμένος.

Οι κάτοικοι αυτής της πόλης είχαν πιστέψει και παλέψει με νύχια και με δόντια να φτάσουν μέχρι αυτόν τον αγώνα, που ήταν γι' αυτούς αγώνας ζωής και θανάτου. Δε θα άφηναν λοιπόν άλυτο κανένα πρόβλημα, που θα μπορούσε να αναβάλει τον αγώνα.

«Λοιπόν;» αναφώνησε ο δήμαρχος. «Τι στέκεστε έτσι αμίλητοι; Σας ακούω. Ορίστε. Ακούω προτάσεις. Δε θα το βάλουμε κάτω την τελευταία στιγμή».

Άλλος πρότεινε τον ανώτατο δικαστή της πόλης, άλλος τον σοφότερο δάσκαλο του ανώτατου σχολείου, κάποιος άλλος τον επικεφαλής της εκκλησίας. Ακόμη και ο αρχηγός της αστυνομίας προτάθηκε. Αλλά, κατά έναν περίεργο τρόπο, όλοι τους είχαν μια πολύ καλή δικαιολογία για να μη διαιτητεύσουν τον αγώνα. Φυσικά, κανένας από τους κατοίκους της πόλης δεν μπορούσε να τους κατηγορήσει, γιατί ήξεραν πολύ καλά, και έως ένα σημείο το κατανοούσαν, ότι η πραγματική αιτία της άρνησής τους ήταν ο φόβος τους να σταθούν απέναντι στους Αίρηθ.

«Θα το κάνω εγώ. Έχω μελετήσει πολύ και ξέρω τι ακριβώς κάνει ο διαιτητής σ' έναν ποδοσφαιρικό αγώνα», ακούστηκε ανάμεσα στις φωνές και στη φασαρία η φωνή του Παύλου. Πλησίασε το δήμαρχο και τον κοίταξε μέσα στα μάτια, σαν να ήθελε να τον υπνωτίσει. «Αν δεν έχετε αντίρρηση φυσικά», πρόσθεσε με χαμόγελο.

Ο δήμαρχος αιφνιδιάστηκε. Κοίταξε με ερωτηματικό βλέμμα το πλήθος, που απλωνόταν ανήσυχο μπροστά του. Κανένας δε μίλησε. Κανένας δεν έφερε αντίρρηση, ούτε καν οι γονείς του Παύλου. Γύρισε τότε προς τον Παύλο, που περίμενε με αγωνία την απάντησή του:

«Παιδί μου...» του είπε διστακτικά, ταρακουνώντας τον αριστερό ώμο του μ' ένα φιλικό χτύπημα. «Χαίρομαι που έχουμε τόσο θαρραλέα παιδιά στην πόλη μας, αλλά η ηλικία σου... Μην ξεχνάς ότι δε σε πήραν στην ποδοσφαιρική ομάδα γιατί είσαι ο μικρότερος...»

«Κύριε δήμαρχε, αφήστε τον Παύλο να είναι ο διαιτητής στον αυριανό αγώνα», πετάχτηκε η Εύα με τσιριχτή φωνή, που στο μεταξύ είχε πλησιάσει κοντά. «Είναι ο μόνος σε όλη την πόλη που πραγματικά δε φοβάται να αντιμετωπίσει τους Αίρηθ. Είναι αυτός

που μας παρακίνησε να πάμε να τους συναντήσουμε, που στάθηκε άφοβα μπροστά τους, όταν όλων των υπολοίπων τα πόδια έτρεμαν. Ο Παύλος είναι ο μόνος κατάλληλος για να διαιτητεύσει τον αυριανό αγώνα».

Τα λόγια της κοπέλας απελευθέρωσαν το δήμαρχο από τις λιγοστές αντιρρήσεις του. Με ανάλαφρο ύφος, γύρισε προς το πλήθος και ανακοίνωσε με την επίσημη και στεντόρεια φωνή του.

«Λοιπόν, φίλοι μου, τώρα έχουμε και διαιτητή».

Ο Παύλος κοίταξε την Εύα με ευγνωμοσύνη, τρίβοντας απαλά τον αριστερό του ώμο, που πονούσε ακόμα από το φιλικό ταρακούνημα του δημάρχου.

Ο Μεμάς πέταξε μέσα στο δωμάτιο μεταφέροντας με το βρεγμένο ράμφος του ένα μικρό πανεράκι, μέσα στο οποίο έφερε για το αφεντικό του ένα κομμάτι μηλόπιτα. Το ρολόι με τον ξύλινο κούκο που κρεμόταν στον απέναντι τοίχο έδειχνε ότι ή ώρα ήταν δέκα.

«Παρότι δε θα έπαιζε ποδόσφαιρο ο Παύλος, βρήκε τελικά τρόπο να πάρει μέρος στον αγώνα ο πονηρούλης», χαμογέλασε ο κόμης Πένας, καταπίνοντας την πρώτη μπουκιά από τη νόστιμη μηλόπιτα της κυρίας Μεμά.

«Εσύ να τα βλέπεις αυτά, χοντροκέφαλε, που το έβαζες στα πόδια χωρίς να μοιράσεις μερικές μπουνιές από δω και από κει, όταν τα άλλα παιδιά δε σε άφηναν να παίζεις μαζί τους ποδόσφαιρο», του απάντησε το κοράκι μουγκρίζοντας κάτι ακατάληπτο.

Και έτσι έφτασε η ημέρα του μεγάλου αγώνα. Όλοι οι κάτοικοι της πόλης εμφανίστηκαν με τα πρόσωπα συννεφιασμένα, βυθισμένα σε ανήσυχες σκέψεις. Ο φόβος ότι η ημέρα θα ήταν γεμάτη μπερδέματα και προβλήματα ήταν φωλιασμένος στα βλέμματά τους. Κανένας τους όμως δε σκόπευε να υποχωρήσει και

να κρυφτεί στο σπίτι του. Τα καταστήματα και οι υπηρεσίες της πόλης έμειναν κλειστά και οι μόνοι κάτοικοι που δούλευαν ήταν οι μικροπωλητές που συγκεντρώθηκαν έξω από το νεόκτιστο γήπεδο της πόλης. Έστησαν τους πάγκους τους, για να πουλήσουν τις σημαίες, τα λάβαρα και τις φανέλες της ομάδας, και τις ψησταριές τους για το φαγητό της ημέρας. Ήταν καλά προετοιμασμένοι να προσελκύσουν τους κατοίκους της πόλης, άλλοι με τη φωνή τους και άλλοι με την τσίκνα του κρέατος που σιγοψηνόταν από το πρωί πάνω στα αναμμένα κάρβουνα. Το περίεργο ήταν ότι, ενώ όλοι γνώριζαν πως οι θύρες του γηπέδου δε θα άνοιγαν πριν από τις πέντε το απόγευμα, οι περισσότεροι κάτοικοι μαζεύτηκαν στους εξωτερικούς χώρους από το πρωί. Ο φόβος ότι θα έβλεπαν τους Αίρηθ για πρώτη φορά από κοντά τούς έκανε να αισθάνονται ασφαλείς όταν βρίσκονταν όλοι μαζί.

Την ίδια ώρα, στα αποδυτήρια του γηπέδου, ο προπονητής, που ήταν και ο γυμναστής της ομάδας, κοιτούσε σκεπτικός τους νεαρούς αθλητές που προετοιμάζονταν για τον αγώνα. Ήταν σίγουρος ότι δε χρειαζόταν να τους πει κάτι περισσότερο απ' όσα είχαν συζητήσει μέχρι τώρα. Ήταν έτοιμοι να αγωνιστούν με όλες τους τις δυνάμεις μέσα στο γήπεδο εναντίον των Αίρηθ, για να ελευθερώσουν το παρόν των γονιών τους και των συμπολιτών τους και το μέλλον το δικό τους από τα θηρία που τους κρατούσαν χρόνια τώρα αιχμάλωτους μέσα στον ίδιο τον εαυτό τους. Μπορεί να μην τους είχε διδάξει πολλά από την τεχνική που είχαν αναπτύξει οι πρόγονοί τους στο άθλημα του ποδοσφαίρου ή να μην έμαθαν πολλά συστήματα να εφαρμόσουν μέσα στο παιχνίδι, αλλά ήταν σίγουρος ότι οι παίκτες της ομάδας του θα έτρεχαν με ψυχή από την αρχή μέχρι το τέλος του αγώνα και θα έπαιζαν το παιχνίδι με όλες τις δυνάμεις που θα ξεπηδούσαν από τα νεανικά τους σώματα.

Βέβαια, δεν κατέβαιναν εντελώς απροετοίμαστοι. Οι βιβλιοθηκάριοι, που είχαν αναλάβει να βρουν πληροφορίες για το ποδόσφαιρο μέσα από τα παλιά βιβλία, είχαν καταφέρει να ανακαλύψουν και να τους μεταφέρουν αρκετά από τα παλιά μυστικά του αθλήματος.

Όταν έφτασε η ώρα να παραταχθούν μέσα στο γήπεδο, με τα γκρίζα περιστέρια τους στον ώμο, κοιτούσαν με περηφάνια και καμάρι τον κόσμο που είχε κατακλύσει τις κερκίδες, κρατώντας

σημαίες και λάβαρα με τα χρώματα και το θυρεό της πόλης τους, χωρίς άγχος για τον αγώνα που θα ξεκινούσε σε λίγο.

Οι θέσεις της ομάδας των Αίρηθ μέσα στο γήπεδο παρέμεναν ακόμα άδειες, αλλά κανένας δεν έμοιαζε να ανησυχεί για το αν θα εμφανιστούν ή όχι. Ήταν σίγουροι ότι θα ήταν στη θέση τους την κατάλληλη ώρα, όπως είχαν υποσχεθεί στα παιδιά.

Λίγα λεπτά πριν από την έναρξη του αγώνα, εμφανίστηκε ο Παύλος, φορώντας μια κατάμαυρη στολή. Στάθηκε στη μέση του γηπέδου, έχοντας στον ώμο του το γέρικο γκρίζο περιστέρι, από τα λόγια του οποίου είχαν ξεκινήσει όλα. Ο Παύλος σήκωσε το χέρι του και χάιδεψε απαλά το πουλάκι μπροστά σε όλο τον κόσμο, θέλοντας να του δείξει πόσο πολύ εκτιμούσαν όλοι τη βοήθειά του.

Και ενώ όλοι οι θεατές του γηπέδου και οι αθλητές της ομάδας είχαν παρακολουθήσει τον Παύλο να περπατά και να παίρνει τη θέση του στο κέντρο του γηπέδου, κανένας δεν είδε τους Αίρηθ να καταφθάνουν. Δε θα πρέπει να χρειάστηκε περισσότερο από ένα ανοιγοκλείσιμο του ματιού για να πάρουν τις θέσεις τους μέσα στο γήπεδο, απέναντι από την ομάδα της πόλης. Όλοι όμως, ανεξαιρέτως, αισθάνθηκαν την πύρινη ανάσα τους. Ο καυτός τους αέρας πάγωσε ξαφνικά την ατμόσφαιρα του γηπέδου. Οι περισσότεροι θεατές έχασαν την ανάσα τους και τη λαλιά τους και οι μόνοι που κουνούσαν χαλαρά τις σημαιούλες τους στις κερκίδες του γηπέδου ήταν τα μικρά παιδιά.

Ο διαιτητής του αγώνα παρέμεινε ψύχραιμος, σφυρίζοντας την έναρξη ακριβώς στην ώρα του.

Τα πρώτα λεπτά της αναμέτρησης, οι ποδοσφαιριστές της ομάδας της πόλης γύριζαν για αρκετή ώρα την μπάλα στα πόδια τους, λες και φοβόνταν να πλησιάσουν πολύ κοντά στους Αίρηθ. Στη συνέχεια όμως ξεθάρρεψαν λίγο και άρχισαν με πολλές πάσες να ψάχνουν τον τρόπο να πλησιάσουν στο αντίπαλο τέρμα ανάμεσα στα πανύψηλα και καλυμμένα με πέτρα σώματα των αντιπάλων τους, οι οποίοι έμοιαζαν να ενδιαφέρονται μόνο για την άμυνά τους προς το παρόν. Δεν είχαν κάνει καμία κίνηση προς το αντίπαλο τέρμα.

Οι θεατές παρακολουθούσαν αμίλητοι και ακίνητοι τα πρώτα αυτά λεπτά, με το φόβο να είναι ο νικητής, αφού είχε καταφέρει να τους καθηλώσει, κάνοντάς τους να μοιάζουν με παγωμένες κούκλες. Ο χρόνος κυλούσε, ο αγώνας παιζόταν ακόμα στο κέντρο του γηπέδου και ο Έκτορας, που ήταν ένας από τους επιθετικούς

της ομάδας, δεν είχε ακουμπήσει ακόμα την μπάλα. Η ομάδα της πόλης δεν μπορούσε να βρει καθόλου ρυθμό στο παιχνίδι της και οι μόνοι που έμοιαζαν να ξυπνούν σιγά σιγά ήταν μια παρέα μικρών παιδιών που κάθονταν πίσω από το τέρμα των Αίρηθ. Άρχισαν να σιγοτραγουδούν τον ύμνο της πόλης, έχοντας καρφωμένα τα μάτια τους στις φωτιές που ξεπηδούσαν ασταμάτητα από τα μάτια των Αίρηθ.

Κάπου στα μέσα του πρώτου ημιχρόνου συνέβη κάτι που κατατρόμαξε τους θεατές. Το περιστέρι του Ανδρέα, του δεύτερου επιθετικού της ομάδας, που όλη την ώρα του αγώνα πετούσε γύρω του θέλοντας να είναι μαζί του σε αυτήν τη δύσκολη στιγμή, πέταξε για μια τελευταία φορά ψηλά, έκανε μια βόλτα αποχαιρετισμού και έπεσε νεκρό μπροστά στα πόδια του νεαρού αφεντικού του. Τότε, εντελώς ξαφνικά, οι δύο Αίρηθ που βρίσκονταν δίπλα του όρμησαν καταπάνω του και προσπάθησαν να τον γραπώσουν με τα χέρια τους και τα αιχμηρά νύχια τους. Ο Ανδρέας παρέλυσε από τον τρόμο και έμοιαζε ανήμπορος να κάνει την παραμικρή κίνηση. Όταν όμως οι υπόλοιποι συναθλητές του Ανδρέα έτρεξαν κοντά του για να τον βοηθήσουν, οι δύο Αίρηθ οπισθοχώρησαν απρόθυμα, βγάζοντας ο καθένας μια καυτή ανάσα προς το μέρος των παιδιών. Ο προπονητής φώναξε αμέσως στον Ανδρέα να βγει έξω από το γήπεδο, στέλνοντάς στην θέση του ένα άλλο παιδί. Ο Ανδρέας, αναστατωμένος και μπερδεμένος από τον περίεργο και άγνωστο φόβο που φώλιασε για πρώτη φορά τόσο βαθιά μέσα στην ψυχή του, έσκυψε, σήκωσε το νεκρό περιστέρι του και εγκατέλειψε το γήπεδο.

«Ο θάνατος του περιστεριού έχει σχέση με τη συμπεριφορά των Αίρηθ», μурμουρίσε συλλογισμένος ο κόμης Πένας, κοιτάζοντας το νεαρό αθλητή που αποχωρούσε σαστισμένος και φοβισμένος από τον αγωνιστικό χώρο.

«Χρειάστηκες και εσύ πολύ χρόνο, μα την αλήθεια, όπως και οι κάτοικοι της πόλης, για να καταλάβεις ότι τα περιστέρια ήταν η μόνη αληθινή βοήθεια που είχαν τα παιδιά της πολιορκημένης πολιτείας απέναντι στους δεσμώτες τους», του αποκρίθηκε ο

Μεμάς, που είχε κολλήσει το θλιμμένο βλέμμα του στο νεκρό περιστέρι στα χέρια του Ανδρέα.

Έτσι κύλησε ο χρόνος μέχρι το τέλος του πρώτου ημιχρόνου του αγώνα.

Το ημίχρονο λένε ότι είναι ένα ολιγόλεπτο διάλειμμα, για να ξεκουραστούν οι παίκτες και να πάρουν δυνάμεις για το δεύτερο μέρος. Στο συγκεκριμένο ημίχρονο όμως πήραν δυνάμεις και οι θεατές του αγώνα. Μέσα στην απόλυτη ησυχία, αφού ο φόβος και η απογοήτευση είχαν νικήσει κατά κράτος, ένας ηλικιωμένος άντρας, που περπατούσε με δυσκολία ανάμεσα στα καθίσματα, κατέβηκε στο κέντρο του γηπέδου. Τα αδύναμα πόδια του έτρεμαν και τα κόκαλα στα γόνατά του έτριζαν. Κρατούσε, με φανερή δυσκολία, έναν τηλεβόα στο δεξί του χέρι.

«Ξυπνήστε επιτέλους», φώναζε προς τους θεατές με όση δύναμη είχε απομείνει στα γέρικα πνευμόνια του. «Δεν ντρέπεστε; Πού είναι το φιλότιμό σας; Αφήνετε, χωρίς να νιώθετε ούτε σταλιά ντροπής, τα παιδιά σας να παλεύουν μόνα τους απέναντι στον εχθρό. Δε θα τα βοηθήσετε; Θα αφήσετε να πάει χαμένος ο αγώνας τους; Θα χάσετε την τελευταία ευκαιρία, που τα ίδια τα παιδιά σας δημιούργησαν;»

Ο ηλικιωμένος άντρας φώναζε τώρα πολύ θυμωμένα:

«Αυτά τα παιδιά είναι η μόνη μας ελπίδα. Δεν είδατε; Δεν καταλάβατε; Οι Αίρηθ φοβούνται τα περιστέρια των παιδιών. Φοβούνται την αγνότητά τους. Δεν ξέρω γιατί, αλλά το είδαμε όλοι».

Το πρόσωπό του είχε γίνει κατακόκκινο από την ένταση. Τα φρύδια του είχαν σηκωθεί τόσο πολύ, σαν να ήθελαν να εγκαταλείψουν το θυμωμένο πρόσωπό του.

«Εμψυχώστε τα, λοιπόν, δειλοί. Τραγουδήστε, ενώστε τα τραγούδια σας με το μυαλό τους. Αφήστε τη φωνή σας να γίνει το βόλι του τουφεκιού τους, χαρίστε τους το χειροκρότημά σας, να το χρησιμοποιήσουν σαν ασπίδα στην άμυνά τους...»

Και ύστερα η φωνή του γέρου άντρα χάθηκε μέσα στο τραγούδι που ξεκίνησε δειλά στην αρχή και συνέχισε να

δυναμώνει όλο και πιο πολύ, μέχρι τη στιγμή που οι δύο ομάδες μπήκαν στο γήπεδο έτοιμες για το δεύτερο μέρος του αγώνα.

Τα χείλη του κόμη Πένα κινήθηκαν, ακολουθώντας διστακτικά στην αρχή και στη συνέχεια με δυνατή φωνή το τραγούδι της κερκίδας.

Τα παιδιά της ομάδας της πόλης έμειναν να κοιτάζουν αποσβολωμένα το γήπεδο, που είχε αλλάξει. Βεγγαλικά, που καίγονταν μέσα σε άσπρες και πολύχρωμες φλόγες, έσκισαν τον αέρα με την είσοδο της ομάδας στο γήπεδο και καπνοί θόλωσαν τη νυχτερινή ατμόσφαιρα. Ήταν πολύ δύσκολο να δουν τους θεατές πίσω από τα φώτα και τους καπνούς, μπορούσαν όμως να τους νιώσουν μέσα από τις φωνές, τις ιαχές και τα τραγούδια τους, που έскиζαν τον αέρα.

«Αυτή είναι η δική μας φωτιά κόντρα στη δική τους!» τσίριξε αναστατωμένος ο Μαρίνος, προσπαθώντας να διακρίνει πίσω από τα φώτα.

«Δε λες τίποτα, φίλε μου!» συμφώνησε μαζί του ο Έκτορας, με φωνή βαριά από την ανατριχίλα, που τον είχε σφιχταγκαλιάσει.

Όταν άρχισε το δεύτερο ημίχρονο, ο ποδοσφαιρικός αγώνας ήταν πραγματικά άνισος για τους Αίρηθ. Οι νέοι της πόλης είχαν τη δύναμη στα πόδια, τη φωτιά στο βλέμμα, είχαν και την κατοχή της μπάλας στο γήπεδο. Οι Αίρηθ δεν είχαν καμία ελπίδα να νικήσουν τους νεαρούς ποδοσφαιριστές της πόλης, που τώρα πολεμούσαν όχι μόνο με τα δικά τους πόδια, αλλά με την ψυχή και το πάθος όλων των κατοίκων της πόλης.

Ο άνισος αυτός ποδοσφαιρικός αγώνας δεν έφτασε ποτέ στο τέλος του. Όταν τα τραγούδια και οι ιαχές των θεατών έγιναν ένα με τον αέρα από το ανέμισμα των λαβάρων και ενώθηκαν με τη φωτιά και τον καπνό των αμέτρητων βεγγαλικών, όταν τα πόδια των παιδιών έτρεξαν σαν να είχαν φτερά, τότε ακριβώς οι Αίρηθ εξαφανίστηκαν από το γήπεδο και από την πόλη τους για πάντα.

* * *

«Λοιπόν, τι έχεις να πεις τώρα;» ρώτησε ο Μεμάς σηκώνοντας αυθάδικα το ράμφος του. «Ποιος τους ξύπνησε; Ποιος τους άνοιξε τα μάτια για να δουν την αλήθεια;»

3. Ένας ανεπιθύμητος επισκέπτης

Ήταν ακόμα αρχές Μαΐου, αλλά ο καιρός είχε καλυτερέψει. Τα παράθυρα του πυργόσπιτου άνοιγαν καθημερινά και ο καθαρός αέρας και το άπλετο φως της άνοιξης κυκλοφορούσαν ελεύθερα σε όλα τα δωμάτια και στους ατελείωτους διαδρόμους του σπιτιού. Ο κόμης Πένας είχε επιτέλους πετάξει από πάνω του τη χειμωνιάτικη ρόμπα και, ντυμένος με πιο ελαφριά ρούχα, περνούσε τις περισσότερες ώρες της ημέρας στους εγκαταλελειμμένους κήπους του σπιτιού, προσπαθώντας να τους σουλουπώσει.

Είχε περάσει ένας ολόκληρος μήνας από τη βραδιά που ο Μεμάς τού είχε διηγηθεί την ιστορία των περιστεριών και ακόμα δεν είχε φύγει από το σπίτι. Αυτό όμως δε σήμαινε ότι είχε σταματήσει λεπτό να απειλεί το αφεντικό του.

«Μεμά, πού είσαι; Πού χάθηκες όλο το πρωί;»

Ήταν απογευματάκι. Ο ήλιος είχε μόλις αποσύρει από τη γύρω περιοχή τις ζεστές ακτίνες του. Ο κόμης Πένας μπήκε στην κουζίνα και κατευθύνθηκε προς το ψυγείο. Γέμισε ένα ποτήρι με παγωμένο νερό και το ήπие μονορούφι. Ο Μεμάς δεν ήταν εκεί. Η κουζίνα ήταν άδεια. Με αργές κινήσεις τράβηξε μια καρέκλα και κάθισε στο μεγάλο ξύλινο τραπέζι που βρισκόταν στο κέντρο του δωματίου. Έμεινε εκεί, απολαμβάνοντας το απαλό αεράκι που του δρόσιζε την πλάτη, μέχρι τη στιγμή που το κοράκι μπήκε στο δωμάτιο, πετώντας φουριόζικα, από το ανοιχτό παράθυρο.

«Είναι ένα αγόρι στην μπροστινή καγκελόπορτα», του είπε βιαστικά. «Θέλει να σου μιλήσει. Να τον αφήσω να περάσει;» ρώτησε καρφώνοντάς τον επίμονα με το ένα του μάτι.

«Όχι», τον έκοψε απότομα ο κόμης Πένας. «Πες του να φύγει».

«Μα...» προσπάθησε να αντιδράσει ο Μεμάς.

«Να φύγει, είπα», απάντησε μουτρωμένος ο άντρας. «Δεν έχω καμία όρεξη για βίζιτες».

«Μα ίσως είναι κάτι σημαντικό, αφέντη μου. Περπάτησε πολύ το καημενούλι για να φτάσει εδώ πάνω», έκρωξε με φρίκη ο Μεμάς.

Άφησε το κεφάλι του να πέσει πίσω στο σβέρκο και κοίταξε απελπισμένος το ταβάνι.

«Ως τότε επιτέλους θα παριστάνεις το μισάνθρωπο!» του είπε αναστενάζοντας.

Ο κόμης Πένας δεν απάντησε, μόνο σήκωσε το δεξί του χέρι και έδειξε σαν το στρατηγό προς την μπροστινή καγκελόπορτα.

«Μα δεν ξέρεις καν ποιος είναι!» έκανε μια τελευταία προσπάθεια να τον μεταπεισεί ο Μεμάς. «Μπορεί να είναι...»

Ο κόμης Πένας χαμογέλασε με πικρό και ανατριχιαστικό τρόπο.

Ο Μεμάς ήθελε να του βάλει τις φωνές, να τον περιλούσει με τις χειρότερες βρισιές που είχε μάθει από τους ανθρώπους, αλλά συγκρατήθηκε.

«Είμαι σίγουρος ότι θα είναι ένας ακόμη μπελάς. Ένα από αυτά τα αντιπαθητικά σημερινά παιδιά που κάνουν τα πάντα για να περάσει το δικό τους. Ένας βασανιστής και γκρινιάρης φωνακλάς, που ίσως πέταξε την μπάλα του στον κήπο μου και τώρα τη θέλει πίσω. Ε, λοιπόν, ας πρόσεχε. Γιατί τώρα, για κακή του τύχη, θα πληρώσει για την απροσεξία του. Θα χάσει την μπάλα του».

«Αμάν πια αυτό το πείσμα σου, αφέντη. Να το ξέρεις όμως ότι δεν είναι όλα τα παιδιά έτσι. Υπάρχουν και καλά παιδιά», όρθωσε το ανάστημά του ο Μεμάς επάνω στο ξύλινο τραπέζι, στη μέση της κουζίνας. Όμως, ο κόμης Πένας δεν του έδωσε σημασία και ο Μεμάς πέταξε έξω από την κουζίνα πολύ θυμωμένος.

Αργά το ίδιο βράδυ, την ώρα που το αφεντικό του μισοκοιμόταν βυθισμένο στην παλιά του πολυθρόνα, ο Μεμάς, που δεν του είχε ακόμα συγχωρήσει τη σκληρή συμπεριφορά που είχε επιδείξει το απόγευμα, αποφάσισε να του πει μία ακόμη ιστορία.

Πέταξε κοντά του και στάθηκε στη ράχη της πολυθρόνας. Έσκυψε, τον σκούνησε με τη φτερούγα του και του ψιθύρισε σιγανά, για να μην τον τρομάξει:

«Αφέντη, κοιμάσαι;»

Ο κόμης Πένας μισάνοιξε τα μάτια και χαμογέλασε, σαν να μην καταλάβαινε.

«Ξύπνα, ντε», του είπε τσιμπώντας με το ράμφος του τον ώμο του μισοκοιμισμένου άντρα. «Έχω να σου πω μια ιστορία απόψε. Την άκουσα από τη φιλενάδα της γυναίκας μου, την καρδερίνα.

Μου ορκίστηκε πως είναι αληθινή και συνέβη τα τελευταία Χριστούγεννα σε μια περιοχή πολύ μακριά από δω», του έκρωξε μέσα στο αυτί.

Ο κόμης Πένας αναπήδησε τρομαγμένος και κοίταξε το κοράκι με ορθάνοιχτα μάτια και θολό βλέμμα.

«Τι στο καλό; Τι συμβαίνει; Γιατί με τρομάζεις, αναθεματισμένο κοράκι;»

Ο Μεμάς όμως δεν του έδωσε σημασία. Είχε αρχίσει κιόλας να διηγείται την ιστορία της καρδερίνας.

4. Το κουτί των ονείρων

Το λεωφορείο σταμάτησε φρενάροντας απότομα μπροστά στη στάση και ο ξανθός κοκαλιάρης νεαρός πετάχτηκε έξω στο δρόμο από τη μεσαία πόρτα, σαν να τον είχαν κλοτσήσει. Ευτυχώς κρατήθηκε από το σιδερένιο στύλο που στηρίζει το σκέπαστρο της στάσης του λεωφορείου, διαφορετικά θα είχε καταλήξει πεσμένος ανάσκελα στο χιονισμένο πεζοδρόμιο.

«Σκατά», μονολόγησε αμήχανα ενώ προσπαθούσε να επαναφέρει το σώμα του σε όρθια στάση.

Το παχύ χιόνι υποχώρησε, τρίζοντας κάτω από το βάρος του σώματός του, και μόνο όταν τα πόδια του βυθίστηκαν σε δύο μικρές λευκές γουβίτσες χιονιού κατάφερε να παραμείνει σταθερός.

Το τσουχτερό κρύο έκανε το σώμα του να τρεμουλιάσει. Σήκωσε την κουκούλα του μπουφάν του και κάλυψε το σγουρομάλλικο κεφάλι του με τις μακριές μπουκλές, που έφταναν μέχρι τα μάτια και σκέπαζαν μισό από το ωχρό πρόσωπό του.

«Σκατά», επανέλαβε εκνευρισμένος ο Σκ., κοιτάζοντας το ρολόι του. «Άργησα. Και ποιος την ακούει τώρα! Σκ...» δεν ολοκλήρωσε την τελευταία λέξη, γιατί ο δυνατός αέρας που φύσηξε ξαφνικά γέμισε το στόμα του με χιονόνερο.

«Πολύ ωραίο και πλούσιο το λεξιλόγιο του νεαρού», σχολίασε μορφάζοντας ο κόμης Πένας ενώ έριχνε κοφτές ματιές προς το μέρος του αγοριού. «Και ύστερα, χαζό κοράκι, θέλεις να πιστέψω ότι όλα τα σημερινά παιδιά, όπου και αν κατοικούν, σε όποια άλλη χώρα του κόσμου και αν γεννήθηκαν, δεν είναι άχρηστα».

Ο κόμης στεκόταν στο απέναντι πεζοδρόμιο, κάτω από ένα γέρικο ευκάλυπτο, και παρακολουθούσε με ενδιαφέρον τις κινήσεις του άγνωστου νέου. Ο Μεμάς καθόταν στο πιο χαμηλό κλαδί του δέντρου, που ακουμπούσε σχεδόν στον ώμο του κόμη Πένα.

«Πολύ νωρίς άρχισες να με διακόπτεις», τον αγριοκοίταξε φουρκισμένο το κοράκι.

Ο κόμης Πένας δεν του απάντησε. Έστρεψε το κεφάλι του, κοίταξε με επιμονή το κοράκι και άφησε τη λέξη «σκατά» να κυλήσει έξω από το στόμα του. Την πρόφερε σαν να την έφτυσε, σαν να ήταν το πιο αηδιαστικό πράγμα στον κόσμο.

Από τη μικρή αυτή λέξη προερχόταν το όνομα του νεαρού. «Σκ.» ήταν πια το όνομά του. Οι εμπνευστές του δεν ήταν άλλοι από τους φίλους και τους συμμαθητές του. Στην αρχή, τον φώναζαν έτσι για να τον πειράξουν, ακούγοντάς τον να επαναλαμβάνει καθημερινά, αμέτρητες φορές, τη λέξη «σκατά».

«Για φαντάσου!» μονολόγησε το αγόρι την πρώτη φορά που κάποιος τον φώναξε Σκ. «Μου αρέσει. Είναι τόσο... τόσο... Δε βαριέσαι, ό,τι και να 'ναι, μου φαίνεται πως μου ταιριάζει», αποφάσισε μονομιάς.

Αργότερα, οι φίλοι του συνέχισαν να τον φωνάζουν έτσι, όχι μόνο γιατί το είχαν πια συνηθίσει, αλλά και γιατί ο ίδιος έμοιαζε να χαίρεται ακούγοντας το καινούργιο όνομά του. Είχε όμως κι άλλο όνομα ο Σκ., εκείνο που του έδωσαν οι γονείς που ποτέ δε γνώρισε, όταν γεννήθηκε, πριν από δεκατέσσερα χρόνια. Τότε τον έλεγαν «Μάρκο». Το μισούσε όμως αυτό το όνομα, όσο είχε μισήσει και τους δύο ανθρώπους που τον έφεραν στον κόσμο και τον παράτησαν από τον πρώτο κιόλας μήνα της ζωής του. Και αφού στη θύμησή του δεν υπήρχε χαραγμένη ούτε η πατρική ούτε η μητρική φιγούρα, είχε επιμελώς φροντίσει να σβήσει όλα όσα σχετίζονταν με τα δύο αυτά ανύπαρκτα πρόσωπα. Έφτασε μάλιστα σε τέτοιο σημείο άρνησης για το βαφτιστικό του όνομα,

ώστε, όταν τον φώναζαν Σκ., αισθανόταν σαν τον μικρό εκδικητή που ανταπέδιδε τα ίδια σ' εκείνους που τον είχαν εγκαταλείψει.

Το σούρουπο έπεφτε απαλά επάνω από τη γειτονιά, φέρνοντας στο κατόπι του τη νύχτα της παραμονής των Χριστουγέννων. Ο Σκ. επιτάχυνε τα βήματά του καθώς πλησίαζε στο σπίτι του.

Είχε υποσχεθεί στη γιαγιά του, παρότι βαριόταν αφόρητα τη συντροφιά της, ότι θα περνούσαν μαζί τη νύχτα των Χριστουγέννων. Ο ίδιος βέβαια θα προτιμούσε να περάσει τη βραδιά παρέα με τους κολλητούς του, παίζοντας ηλεκτρονικά παιχνίδια στο ίντερνετ καφέ της πλατείας, αλλά δυστυχώς δε βρήκε κάποιον διαθέσιμο να τον συντροφεύσει εκείνο το βράδυ.

Τα τελευταία μέτρα της διαδρομής μέχρι την εξώπορτα του σπιτιού τα κάλυψε τρέχοντας απρόσεκτα επάνω στο μαλακό, φρέσκο χιόνι, που από ώρα είχε καλύψει τις άκρες του πεζοδρομίου. Δυστυχώς, αυτή η βιασύνη του έμελλε να αποδειχθεί μοιραία. Λίγα μόλις βήματα πριν φτάσει στην πόρτα του σπιτιού του, έχασε την ισορροπία του, γλίστρησε και πέφτοντας χτύπησε το κεφάλι του στο πρώτο σκαλοπάτι της εξώπορτας.

«Ουπς, έπεσε!» ξέφυγε μια αδύνατη φωνούλα μέσα από το λαρύγγι του κόμη Πένα και έκανε να πάει προς το μέρος του παιδιού.

Ο Μεμάς άπλωσε τη μεγάλη μαύρη φτερούγα του μπροστά του και τον σταμάτησε.

«Δεν μπορείς να βοηθήσεις», του θύμισε κοιτάζοντάς τον με ύφος επικριτικό. «Δεν μπορείς να τον αγγίξεις».

Ο κόμης Πένας πισωπάτησε αμίλητος.

Όταν συνήλθε και άνοιξε τα μάτια του, ο Σκ. δεν ήξερε πόση ώρα είχε μείνει ξαπλωμένος, αναίσθητος, επάνω στο χιόνι. Κοίταξε

γύρω του με βλέμμα θολό και παραζαλισμένο. Είχε σκοτεινιάσει. Το κιτρινωπό φως της λάμπας που κρεμόταν από τον ξύλινο στύλο του ηλεκτρικού δεν ήταν αρκετό να φωτίσει το χώρο. Οι μισολιωμένες νιφάδες χιονιού, που είχαν καλύψει το εξωτερικό γυάλινο κάλυμμά της, έκαναν το φως της θαμπό και αδύναμο. Το θρόισμα των φύλλων των δέντρων στις δύο πλευρές του δρόμου από το νυχτερινό αέρα έφτανε στα αυτιά του σαν υπόκωφο βουητό.

Προσπάθησε να σηκωθεί, αλλά δυσκολεύτηκε πολύ να κουνήσει τα παγωμένα πόδια του. Τα χέρια του δεν ήταν σε καλύτερη κατάσταση. Ο οξύς πόνος στο πίσω μέρος του κεφαλιού του ανάγκασε ένα βογκητό να ξεπηδήσει από τα μουδιασμένα χείλη του. Και, όπως ήταν φυσικό, το βογκητό ακολούθησε η λέξη που ερχόταν πάντα πρώτη στο μυαλό του:

«Σκατά», μουρμούρισε κουνώντας με δυσκολία τα χείλη του.

Ήταν μπερδεμένος.

«Τι στο καλό έγινε; Έπεσα;»

Ψηλάφησε με τα παγωμένα δάχτυλά του το χτύπημα στο πίσω μέρος του κεφαλιού, εκεί που πονούσε, χωρίς να περιμένει απάντηση στην ερώτησή του.

Η απάντηση όμως ήρθε από εκεί που δεν το περίμενε, μ' έναν εντελώς αδιανόητο τρόπο. Δεν την άκουσε με τα αυτιά του. Την είδε με τα μάτια του! Την είδε γραμμένη με φωτεινά κόκκινα γράμματα επάνω σε μια ξύλινη ταμπελίτσα. Το μικροσκοπικό κομμάτι ξύλου που του απάντησε κρεμόταν με μια μικρή ασημένια αλυσίδα από το λεπτεπίλεπτο λαιμό μιας μεγαλόσωμης καρδερίνας.

Την είδε να τον πλησιάζει, διασχίζοντας τον έρημο δρόμο με μικρά ασταθή βήματα και με αβέβαια πεδηματάκια, κάνοντας ημιτελείς κύκλους επάνω στο αφράτο χιόνι. Δεν είχε προλάβει να σηκωθεί ο Σκ. Την παρατηρούσε απορημένος, μέχρι που η καρδερίνα ήρθε και στάθηκε μπροστά στο πρόσωπό του. Και τότε διάβασε την απάντηση που κρεμόταν στο στήθος της:

«Γλίστρησες και έπεσες!»

Ο αποσβολωμένος νεαρός δεν πρόλαβε να βγάλει μιλιά, γιατί τα παράξενα κόκκινα γραμματάκια ανακατεύτηκαν μεταξύ τους γλιστρώντας άλλα προς τα πάνω και άλλα προς τα κάτω, σαν παραζαλισμένα κόκκινα μυρμήγκια. Στο τέλος όλης αυτής της φασαρίας σχημάτισαν ως διά μαγείας μια νέα πρόταση:

«Είσαι καλά; Πονάς;»

Ο Σκ. δεν κουνήθηκε, ούτε σάλεψε, μόνο παρακολουθούσε το πουλί σαστισμένος. Ύστερα έκλεισε τα μάτια και ξάπλωσε βαριαναστενάζοντας πάνω στο χιόνι.

«Σίγουρα φταίει το χτύπημα στο κεφάλι», μουρμούρισε μπερδεμένος. «Τι σκατά είναι αυτά που βλέπω;»

«Έχει δίκιο το παιδί», πετάχτηκε ο κόμης, ξαφνιάζοντας το Μεμά αλλά και τον ίδιο του τον εαυτό. Γιατί και μόνο στη σκέψη της παραδοχής πως ένα παιδί θα μπορούσε να έχει δίκιο, κοκκίνισε και φούντωσε το πρόσωπό του. Και αμέσως έσπευσε να δικαιολογηθεί:

«Ακόμη κι εγώ, που έχω ακούσει και έχω δει τα πιο παράξενα πράγματα μέσα στις ιστορίες σου, ξαφνιάστηκα από τα γράμματα στο ξύλο που κρέμεται στο λαιμό του πουλιού. Τι να σου κάνει κι αυτό το παιδί;»

Ο Μεμάς, που είχε στο νου του να συνεχίσει με την ιστορία, δε σχολίασε τα λόγια του αφέντη του.

Ο Σκ. προσποιήθηκε πως δεν είδε καμία καρδερίνα, ούτε τα κόκκινα παιχνιδιάρικα γράμματα της ξύλινης ταμπελίτσας. Γύρισε το σώμα του από την άλλη μεριά, κυλώντας με την πλάτη του πάνω στο πατημένο χιόνι. Σηκώθηκε με δυσκολία από το πεζοδρόμιο και κοίταξε προς την πόρτα του σπιτιού του. Έκανε να πάει προς τα εκεί, αλλά η καρδερίνα, που αποδείχτηκε πολύ πεισματάρα, ήρθε πετώντας και στάθηκε μπροστά στο πρόσωπό του.

«Σου έφερα ένα χριστουγεννιάτικο δώρο», έλεγαν τώρα τα γράμματα.

«Δεν καταλαβαίνω τι συμβαίνει», μουρμούρισε ο Σκ. τρίβοντας τα μάτια του.

Το βλέμμα του ήταν γεμάτο ανησυχία. Ήταν πολύ μπερδεμένος. Δεν ήξερε τι να κάνει. Να αρπάξει με τα δυο του χέρια το πουλί που στεκόταν μπροστά του και να μπει στο σπίτι ή

να μέινει εκεί και να πιάσει κουβέντα με τα γράμματα της ταμπελίτσας; Κοίταξε γύρω. Ο δρόμος ήταν έρημος. Τα βαριά σύννεφα είχαν κατεβάσει πολύ χαμηλά τον σκοτεινό ουρανό. Και το κρύο όλο και δυνάμωνε. Ξαφνικά ένιωσε πολύ κουρασμένος.

Τότε η καρδερίνα άρχισε να κουνάει τα φτερά της στον αέρα, σαν να ετοιμαζόταν να πετάξει μακριά.

«Μείνε εδώ και περίμενε, μέχρι να φέρω το δώρο σου», πρόλαβε να διαβάσει ο νεαρός πριν η καρδερίνα πετάξει και χαθεί ανάμεσα στα χιονισμένα κλαδιά του πιο κοντινού δέντρου.

Ο Σκ. δεν πρόλαβε να δει προς τα πού πέταξε το πουλί. Την έψαξε με τα μάτια στον κακοφωτισμένο δρόμο, αλλά η καρδερίνα ήταν άφαντη. Έμεινε λίγες στιγμές αναποφάσιτος, όμως, καθώς το μόνο που πετούσε πια γύρω του ήταν μερικές απαλές νιφάδες χιονιού, ο νεαρός κατέληξε στο συμπέρασμα ότι όλα τα προηγούμενα ήταν αποτέλεσμα του χτυπήματος στο κεφάλι. Χάιδεψε απαλά το πονεμένο κεφάλι του και κίνησε να μπει στο σπίτι.

Τότε όμως η καρδερίνα εμφανίστηκε και πάλι. Πέταξε κοντά του και, τη στιγμή που προσγειωνόταν μπροστά στα πόδια του, άνοιξε το ράμφος της και άφησε ένα μικρό, στρογγυλό, χοντρό κομμάτι γυαλιού να πέσει προς τα κάτω.

Ο Σκ. βιάστηκε να το πιάσει, προτού χαθεί μέσα στο χιόνι.

«Αυτό είναι το δώρο;» μουρμούρισε απορημένος.

Στριογύρισε το γυάλινο κομμάτι ανάμεσα στα δάχτυλά του.

«Τι είναι αυτό το γυαλί;» αναρωτήθηκε κοιτώντας την άδεια από γράμματα ταμπελίτσα.

«Είναι το κουτί των ονείρων», ήταν η αινιγματική απάντηση των κόκκινων γραμμάτων.

«Δεν καταλαβαίνω. Πού είναι το κουτί των ονείρων; Εγώ κρατάω μόνο ένα στρογγυλό, διάφανο κομμάτι καμωμένο από χοντρό γυαλί. Δε μοιάζει καθόλου με κουτί. Αλήθεια δεν καταλαβαίνω...» μουρμούρισε ο Σκ., πραγματικά μπερδεμένος απ' όλα τα παράξενα γεγονότα που συνέβαιναν από τη στιγμή που συνήλθε από το χτύπημα.

«Τι δεν καταλαβαίνεις; Είναι όλα τόσο απλά. Οι δασκάλες σου στέλνουν το κουτί των ονείρων».

«Οι δασκάλες του σχολείου μου;» αναρωτήθηκε με μάτια ορθάνοιχτα από την έκπληξη. «Μου στέλνουν ένα δώρο μ' εσένα;»

«Οι έγχρωμες δασκάλες... οι θεματοφύλακες των ονείρων», απάντησαν τα γράμματα.

«Τι βλακείες είναι αυτές; Φύγε από μπροστά μου, χαζό πουλί, πριν με τρελάνεις! Φύγε! Ξου, ξου!» φώναξε ο Σκ. αγανακτισμένος και κούνησε τα χέρια του, για να τρομάξει και να διώξει μακριά την καρδερίνα.

«Είχε δίκιο λοιπόν η μπλε δασκάλα του παρελθόντος. Είσαι χαζός. Δεν αξίζεις ένα τόσο πολύτιμο δώρο».

Ο Σκ., αν και ήταν εκνευρισμένος με την απάθεια του πουλιού, που δεν έλεγε να φύγει από μπροστά του, δεν απάντησε στα αιχμηρά σχόλια των γραμμάτων. Δε βρήκε χρόνο να το κάνει άλλωστε. Τα μάτια του είχαν κυριολεκτικά κολλήσει στα κόκκινα γράμματα. Διάβαζε όσο πιο γρήγορα μπορούσε μέσα στο μισοσκοτάδο, επειδή οι φράσεις έμεναν πολύ λίγο επάνω στο μικρό ξύλινο κομμάτι. Σε κλάσματα δευτερολέπτου έσβηνε η προηγούμενη πρόταση, για να εμφανιστεί η επόμενη:

«Αν και πρέπει να ομολογήσω ότι η κόκκινη δασκάλα του μέλλοντος πιστεύει σ' εσένα. Και, αν θέλεις να μάθεις και τη γνώμη της πράσινης δασκάλας του παρόντος για το άτομό σου, θα πρέπει να σου πω ότι έχει παραμείνει ουδέτερη μέχρι τώρα και δεν έχει εκφράσει ανοιχτά τη γνώμη της».

Η ξύλινη ταμπέλα έμεινε για λίγο άδεια, θαρρείς και τα γράμματα σταμάτησαν, για να ξεκουραστούν.

Ο Σκ. κοίταξε αμίλητος και σκεπτικός το στρογγυλό κομμάτι γυαλιού που κρατούσε στα παγωμένα δάχτυλά του. Δεν έμοιαζε με κουτί. Ήταν τόσο διάφανο, που μπορούσε να δει μέσα από αυτό το χιόνι στο δρόμο.

Τα καινούργια κόκκινα γράμματα που σχηματίστηκαν τράβηξαν ξανά το βλέμμα του. Και ξαφνικά τα μάτια του ήταν σαν να πήραν φωτιά. Έτρεχαν ασταμάτητα πέρα δώθε, προσπαθώντας να μη χάσουν ούτε λέξη από την ιστορία που είχε αρχίσει να ξεδιπλώνεται μπροστά τους.

«Τι λένε τα γράμματα; Αλλάζουν πια τόσο γρήγορα, που δεν μπορώ να τα διαβάσω από εδώ που είμαι», παραπονέθηκε ο κόμης Πένας.

«Μη βιάζεσαι. Τι πρεμούρα σε έπιασε ξαφνικά; Σταμάτα να κάνεις σαν μικρό παιδί. Υπομονή, θα σου πω τι λένε», τον αποπήρε το κοράκι και τίναξε τα φτερά του, για να διώξει το χιόνι από πάνω τους.

Η Χώρα των Ονείρων είναι απέραντη. Κανείς δε γνωρίζει πραγματικά πού αρχίζουν και πού τελειώνουν τα σύνορά της. Και κανείς δεν έχει δει ποτέ όλους τους κατοίκους της. Λένε ότι εκεί υπάρχουν τόσο πολλά και διαφορετικά μεταξύ τους πλάσματα, ώστε ποτέ δεν εκπλήσσεσαι, όποιον κι αν συναντήσεις στις διάφορες περιοχές της.

Η καρδερίνα ζει στο πιο μικρό και απομακρυσμένο χωριό. Τα τρία κάστρα του χωριού είναι ξακουστά σε όλη την ονειροχώρα, αφού το χωριό αυτό είναι το πιο σπουδαίο απ' όλα. Κι αυτό γιατί οι μοναδικοί κάτοικοί του είναι οι έγχρωμες δασκάλες, φύλακες των ονείρων, και οι βοηθοί τους, οι καρδερίνες, οι αερομεταφορείς των ονείρων.

Αν και οι δασκάλες που μένουν στο χωριό είναι πολλές, σπάνια τις βλέπει κάποιος να κυκλοφορούν στους δρόμους. Μένουν κλεισμένες στα τρία κάστρα και εργάζονται ολημερίς. Μόνο όταν υπάρχει μεγάλη ανάγκη βγαίνουν έξω. Γι' αυτό, η επιβίωσή τους εξαρτάται από τις καρδερίνες, που φροντίζουν να τους κουβαλούν όλα τα απαραίτητα.

Στην αριστερή άκρη του χωριού, μέσα στο πέτρινο κάστρο που μοιάζει να ξεπροβάλλει από τα βάθη των αιώνων, ζουν οι μπλε δασκάλες, οι θεματοφύλακες των ονείρων του παρελθόντος. Είναι γριές και άσχημες, με ολόασπρα, λιγοστά, μακριά και ξέπλεκα μαλλιά. Φοβερές και τρομερές, με τα ροζιασμένα μπλε πρόσωπά τους, κρύβουν τη γηραιότητά τους κάτω από μπλε μακριές κάπες, που τυλίγουν τα σκελετωμένα κορμιά τους. Μένουν όλο τον καιρό ακίνητες, σαν την πέτρα, στο θεόρατο κάστρο τους και είναι έτοιμες να ξεσκίσουν με τα ίδια τους τα χέρια όποιον προσπαθήσει να αγγίξει τα όνειρα του χθες. Γιατί γνωρίζουν ότι τα όνειρα αυτά πρέπει να φυλαχτούν ανέγγιχτα από τη φθορά του χρόνου και τα χτυπήματα της μνήμης, έως ότου κάποιος άνθρωπος τα ονειρευτεί και τα ξαναζωντανέψει.

Στο κέντρο του χωριού υψώνονται περήφανοι οι πυργίσκοι του δεύτερου κάστρου, με τις πολλές ταράτσες και τους αμέτρητους εξώστες. Εκεί ζουν και εργάζονται οι πράσινες δασκάλες. Δε μοιάζουν καθόλου με τις μπλε συναδέλφισσές τους. Είναι γυναίκες ψηλές, γερές και αεικίνητες. Εργατικές και σοφές. Τα πράσινα πρόσωπά τους και τα μεγάλα ομοιόχρωμα μάτια τους είναι γεμάτα ένταση και αγωνία. Από το πρωί μέχρι το βράδυ δε στέκονται στιγμή. Τριγυρίζουν ασταμάτητα από δωμάτιο σε δωμάτιο του κάστρου και αποθηκεύουν με απολύτως επαγγελματικό τρόπο όλα τα καινούργια όνειρα του σήμερα που κουβαλούν οι καρδερίνες. Τα πράσινα, μακριά, βελουδένια φορέματά τους σέρνονται μονίμως στα δάπεδα τωνωματίων, αφήνοντας πίσω τους ίχνη από πράσινο χρώμα.

Ξεχωρίζουν μέσα από το πλήθος των ονείρων του σήμερα εκείνα που αφορούν το μέλλον και φροντίζουν να τα στείλουν αμέσως στις κόκκινες δασκάλες των ονείρων του μέλλοντος. Και όσα από τα όνειρα ξεμένουν στις αποθήκες τους και έχουν πολλά χρόνια να εμφανιστούν, τα στέλνουν στις μπλε δασκάλες.

Το τελευταίο από τα κάστρα, το πιο όμορφο και χαρούμενο από τα τρία, βρίσκεται στην άλλη άκρη του χωριού. Μοιάζει με παραμυθένιο κάστρο, πνιγμένο σχεδόν μέσα στα λουλούδια που κρέμονται από τα παράθυρά του και στις πολύχρωμες πεταλούδες που πετάνε συνέχεια ολόγυρά του, ρουφώντας άπληστα το νέκταρ των λουλουδιών.

Οι κάτοικοί του, οι κόκκινες δασκάλες, είναι πανέμορφα, νεαρά και δροσερά κορίτσια. Τις λένε νεράιδες των ονείρων. Τα ροδοκόκκινα πρόσωπά τους φέγγουν σαν τις χρυσοκόκκινες ακτίνες του ήλιου. Τα μεταξένια, ολόξανθα μαλλιά τους είναι πάντα στολισμένα με ολόφρεσκα μπουμπουκάκια από κατακόκκινα τριαντάφυλλα. Ντυμένες με τα αέρινα ολοκόκκινα φορέματά τους ταξινομούν και αποθηκεύουν με μεγάλη προσοχή τα όνειρα που έρχονται από τις πράσινες δασκάλες, περιμένοντας υπομονετικά το πλήρωμα του χρόνου. Όσα από αυτά εκπληρωθούν τα στέλνουν με τις καρδερίνες στις μπλε δασκάλες, ενώ με πόνο καρδιάς και βαρύ χέρι σβήνουν και εξαφανίζουν όλα τα ανεκπλήρωτα όνειρα.

«Όπως καταλαβαίνεις, αφέντη μου, η δουλειά που κάνουν οι καρδερίνες στη Χώρα των Ονείρων είναι πολύ σημαντική», είπε με στόμφο ο Μεμάς. «Μεταφέρουν τα όνειρα των ανθρώπων στις δασκάλες-φύλακες. Και μία φορά το χρόνο, το βράδυ των Χριστουγέννων, φέρνουν στους ανθρώπους τα δώρα που στέλνουν οι δασκάλες των ονείρων».

Ο κόμης Πένας δεν του έδωσε σημασία. Παρατηρούσε τον νεαρό Σκ., που συνέχιζε να διαβάζει με ενδιαφέρον τα κόκκινα γράμματα, σαν να διάβαζε κάποιο βιβλίο που έκρυβε μέσα στις σελίδες του φανταστικές περιπέτειες.

Την τελευταία εβδομάδα του χρόνου, τρεις δασκάλες, μία από κάθε κάστρο, μαζεύονται και αποφασίζουν, μελετώντας προσεκτικά τα όνειρα των ανθρώπων τη χρονιά που πέρασε, να βοηθήσουν μερικούς από αυτούς να τα πραγματοποιήσουν.

«Και διάλεξαν εμένα;» αναρωτήθηκε ο Σκ., προσπαθώντας να χωνέψει όλα όσα είχε διαβάσει στην ξύλινη ταμπέλα.

«Ναι. Οι δασκάλες αποφάσισαν να στείλουν σ' εσένα το κουτί των ονείρων».

Ο Σκ. στριφογύρισε το στρογγυλό γυάλινο κομμάτι ανάμεσα στα παγωμένα δάχτυλά του, χωρίς να το κοιτάζει.

«Εκεί μέσα έχουν βάλει οι δασκάλες τρία όνειρα», συνέχισαν τα κόκκινα γράμματα. «Κι εγώ είμαι εδώ για να σου τα δείξω. Εσύ το μόνο που πρέπει να κάνεις είναι να κοιτάξεις μέσα από το γυάλινο επάνω μέρος του κουτιού που κρατάς στα χέρια σου».

Ο Σκ. έφερε το γυάλινο κομμάτι κοντά στο πρόσωπό του.

«Η κόκκινη δασκάλα σου στέλνει ένα από τα όνειρα του μέλλοντος. Αυτό, είπαν, πρέπει να δεις πρώτο», έγραψαν τα γράμματα και μετά εξαφανίστηκαν μονομιάς.

Σίγουρος ο Σκ. ότι δε θα έβλεπε κάτι περισσότερο από το χιόνι του δρόμου, κοίταξε το μικρό κομμάτι του γυαλιού. Όμως, το γυάλινο κομμάτι κατάφερε όχι μόνο να τον εκπλήξει, αλλά και να τον μετατρέψει σε κάτι που έμοιαζε περισσότερο με άγαλμα παρά

με ζωντανό άνθρωπο. Ένα ακίνητο παγωμένο άγαλμα, ανίκανο να αντιδράσει όταν στο γυαλί εμφανίστηκε ένας μεσόκοπος άντρας.

Του έμοιαζε πολύ του Σκ. Το αδύνατο, ωχρό και ρυτιδιασμένο πρόσωπό του είχε την ίδια σκληράδα με τη ματιά του Σκ. Είχαν τα ίδια συννεφιασμένα μάτια. Τα γκρίζα αραιωμένα μαλλιά του άντρα είχαν μικρές μπουκλίτσες, σαν αυτές του Σκ., πίσω από τα αυτιά, ενώ τα επίσης γκρίζα γένια που κάλυπταν όλο το πιγούνι του δεν μπορούσαν να κρύψουν την ομοιότητα των χειλιών τους.

Στην αρχή τρόμαξε. Χρειάζεται κότσια να αντικρίσεις τον εαυτό σου γερασμένο, όταν μάλιστα είσαι τόσο νέος ακόμα. Τράβηξε τα μάτια από το γυαλί και κοίταξε απορημένος την ταμπελίτσα στο λαιμό της καρδερίνας.

«Εγώ είμαι αυτός;» ρώτησε με περιέργεια.

Τα γράμματα όμως εξακολουθούσαν να είναι εξαφανισμένα και απάντηση δεν πήρε.

«Εγώ θα είμαι μάλλον, αφού είναι όνειρο του μέλλοντος», μουρμούρισε συλλογισμένος.

Κοίταξε πάλι τη μελλοντική φιγούρα του μέσα στο κάδρο του γυάλινου κομματιού. Έμοιαζε με μανιασμένο λιοντάρι μέσα σε στενόχωρο κλουβί. Ο άντρας πηγαινοερχόταν εκνευρισμένος στο μικρό δωμάτιο με μεγάλες δρασκειλές, ρίχνοντας βλοσυρές ματιές στο ρολόι του τοίχου. Τα χείλη του κινούνταν ασταμάτητα, σαν να μονολογούσε, αλλά ο Σκ. δεν μπορούσε να ακούσει τα λόγια του. Προσπάθησε να διαβάσει τα χείλη του, αλλά εντελώς ξαφνικά η εικόνα χάθηκε από τα μάτια του.

Ακούστηκε ένας στριγκός ήχος και μεμιάς μια διαφορετική εικόνα εμφανίστηκε στη θέση της. Και ύστερα ήρθαν κι άλλες πολλές. Διαδέχονταν η μία την άλλη σαν τις τρισδιάστατες φωτογραφίες ενός παιδικού view master. Οι εικόνες όμως τώρα είχαν δύο πρωταγωνιστές. Μαζί με το μεσόκοπο άντρα εμφανιζόταν και ένα άγνωστο αγόρι.

Ο μεσόκοπος άντρας στο σαλόνι του σπιτιού, σε έξαλλη κατάσταση, φωνάζει και απειλεί το αγόρι. *Κλακ.* Το παιδί φεύγει εκνευρισμένο από το σαλόνι χτυπώντας δυνατά την πόρτα πίσω του. *Κλακ.* Ο μεσόκοπος άντρας δαγκώνει τα χείλη του μετανιωμένος. *Κλακ.* Στη χαλικόστρωτη αυλή το παιδί, με παρακλητικό βλέμμα, συνομιλεί με το σκυθρωπό άντρα, που τον ακούει με πρόσωπο προβληματισμένο. *Κλακ.* Το παιδί απομακρύνεται. Το πρόσωπό του είναι μελαγχολικό και τα πόδια

του κλοτσούν με μανία τα μικροσκοπικά χαλικάκια της αυλής. Κλακ. Ο μεσόκοπος άντρας μόνος και απογοητευμένος στο μισοσκότεινο δωμάτιο. Κάθεται στον καναπέ που βρίσκεται στη μέση του δωματίου και κλαίει σαν μικρό παιδί.

Ύστερα, η τελευταία εικόνα απέκτησε ήχο: «Γιατί, Θεέ μου, γιατί;» μονολογεί ο άντρας ανάμεσα στα αναφιλητά του. «Είμαι λοιπόν τόσο κακός πατέρας; Εγώ το μόνο που θέλω είναι να τον προστατεύσω. Τον αγαπάω το γιο μου. Θέλω μόνο να είναι καλά. Θέλω να έχει όλα όσα μου στέρησαν εμένα κάποτε».

Και τότε, ξαφνικά, τα υγρά μάτια του άντρα στέρεψαν, τα χείλη του θύμωσαν και έγιναν μια λεπτή γραμμή. Οι παλάμες του έγιναν γροθιές και χτύπησαν με δύναμη τα γόνατά του. Ο πόνος που ένιωσε τον έκανε να πεταχτεί σαν ελατήριο στον αέρα. Τα μάτια του μέσα από το γυαλί κοίταξαν προς τον Σκ., λες και μπορούσε να τον δει.

«Γιατί;» φώναξε με όλη του τη δύναμη. «Γιατί με παράτησαν; Γιατί δεν έμειναν κοντά μου; Ποιος θα μου απαντήσει; Πότε θα μάθω το γιατί; Πότε;...»

Και όσο οι φωνές του μεσόκοπου άντρα δυνάμωναν και σφυροκοπούσαν στα αυτιά του Σκ., το γυαλί θόλωνε περισσότερο, μέχρι που έγινε άσπρο, σαν το χιονισμένο δρόμο.

Ο Μεμάς σταμάτησε και ξερόβηξε. Κροτάλισε για λίγο το ράμφος του και ύστερα άπλωσε τις φτερούγες του, για να ξεμουδιάσουν. Έριξε μια ματιά στο αφεντικό του.

Ο κόμης Πένας δεν κατάλαβε ότι ο Μεμάς είχε σταματήσει τη διήγησή του. Παρατηρούσε προσεκτικά το αποσβολωμένο πρόσωπο του Σκ.

«Η μπλε δασκάλα σου στέλνει ένα από τα όνειρα του παρελθόντος. Αυτό, είπαν οι δασκάλες, πρέπει να δεις δεύτερο», έγραψαν τα κόκκινα γράμματα πάνω στην ταμπέλα.

Ο Σκ. έστρεψε βιαστικά το βλέμμα του στο γυάλινο κομμάτι. Η ματιά του αιχμαλωτίστηκε από την ομορφιά και τη ζεστασιά του ζευγαριού που εμφανίστηκε μπροστά του.

Μια όμορφη μελαχρινή κοπέλα, με τα μάτια γεμάτα από το γαλάζιο χρώμα του καθάριου ουρανού, καθόταν σε μία από τις σιδερένιες καρέκλες της αίθουσας αναμονής του αεροδρομίου. Ο άντρας δίπλα της της κρατούσε το χέρι σφιχτά. Κοιτούσαν αμίλητοι τους ανθρώπους που περνούσαν βιαστικά από μπροστά τους. Μερικές φορές έγερνε το κεφάλι του κοντά στο δικό της και της σιγοψιθύριζε στο αυτί. Δίπλα τους υπήρχαν δύο μεγάλες μαύρες βαλίτσες.

Ο Σκ. προσπάθησε να ακούσει τι έλεγαν, αλλά μάταια. Το κουτί των ονείρων είχε βουβαθεί πάλι. Το έφερε κοντά στο πρόσωπό του. Άδικος κόπος. Κανένας ήχος δεν έφτανε στα αυτιά του. Παρατήρησε προσεκτικά τα πρόσωπα και τις κινήσεις των σωμάτων τους, αλλά δεν έβγαλε άκρη.

Ο νεαρός άντρας συνέχιζε να της μιλάει και να της κρατάει τρυφερά τα χέρια.

Η κοπέλα κάποια στιγμή βούρκωσε. Προσπάθησε να το κρύψει, σκουπίζοντας βιαστικά τα δάκρυά της με τα χέρια. Γρήγορα όμως τα μάτια της πλημμύρισαν και την έπνιξαν βουβοί λυγμοί. Το σώμα της έμοιαζε να τραντάζεται από το κλάμα, που προσπαθούσε απεγνωσμένα να κρύψει από τους υπόλοιπους ταξιδιώτες της αίθουσας. Ο άντρας της έδωσε το μαντίλι του και τη βοήθησε να σκουπίσει το μουσκεμένο πρόσωπό της, ενώ δεν είχε σταματήσει λεπτό να της σιγοψιθυρίζει. Και μόνο όταν στο μελαγχολικό όμορφο πρόσωπο της κοπέλας φάνηκε ένα ζεστό χαμόγελο, αυτός ηρέμησε και έβγαλε έναν αναστεναγμό ανακούφισης.

Μερικές στιγμές αργότερα, η νεαρή κοπέλα και ο άντρας πετάχτηκαν από τα καθίσματά τους σαν ελατήρια. Έσυραν με δυσκολία τις δύο παραφουσκωμένες βαλίτσες προς το γκισέ της αεροπορικής εταιρείας με την οποία θα ταξίδευαν. Τα καυτά δάκρυα που έτρεχαν από τα μάτια της έσταξαν στο παγωμένο γυάλινο κομμάτι που κρατούσε στα χέρια του ο Σκ. Αυτό θάμπωσε και ο Σκ. ένιωσε μια παγωμένη ανατριχίλα να διαπερνάει το κορμί του.

Ταράχτηκε άθελά του στη σκέψη ότι αυτό το όνειρο είχε αφήσει μια απρόσμενη θλίψη στην ψυχή του, αλλά δεν είχε το χρόνο να αναρωτηθεί γιατί είχε συμβεί αυτό.

Και ο δικός μου πατέρας πέρασε όλη του σχεδόν τη ζωή στη θάλασσα, σκέφτηκε με θλίψη ο κόμης Πένας.

Η ξύλινη ταμπελίτσα πολύ γρήγορα φωτίστηκε από τις δύο σειρές νέων κόκκινων γραμμάτων:

«Η πράσινη δασκάλα σου στέλνει ένα από τα όνειρα του παρόντος. Αυτό, είπαν, πρέπει να το δεις τελευταίο».

Η περιέργειά του τώρα ήταν μεγαλύτερη από ποτέ. Έτσι, δεν καθυστέρησε ούτε δευτερόλεπτο να κοιτάξει μέσα στο γυαλί. Αυτήν τη φορά αναγνώρισε αμέσως τη γυναίκα του ονείρου. Ήταν η γιαγιά του. Κοιμόταν κουλουριασμένη στην αγαπημένη της πολυθρόνα, κοντά στο παράθυρο του δωματίου της, όπως συνηθίζει να κάνει κάθε μεσημέρι. Ο ύπνος της όμως δεν ήταν καθόλου ήσυχος. Έμοιαζε να βλέπει εφιάλτη. Το συνήθως περιποιημένο πρόσωπό της ήταν λουσμένο στον ιδρώτα και τα κοντοκομμένα μαλλιά της ήταν κολλημένα στο ιδρωμένο μέτωπό της. Το αδύναμο σώμα της τινάζοταν, όπως το ψάρι που σπαρταράει έξω από το νερό. Τα χέρια της ήταν σφιγμένα σε γροθιές. Ξαφνικά, τα τρομαγμένα μάτια της άνοιξαν διάπλατα και καρφώθηκαν στον απέναντι τοίχο. Τα χείλη της κινήθηκαν αργά και σχημάτισαν κάποιες δυσνόητες και ασυνάρτητες λέξεις.

Ο νεαρός, πιστεύοντας ότι δε θα κατάφερνε να ακούσει τα λόγια ούτε σε αυτό το όνειρο, δεν έκανε καμία προσπάθεια να καταλάβει τι έλεγε η γιαγιά του. Ούτως ή άλλως, όλα μέσα στο μυαλό του ήταν τόσο μπερδεμένα και ανάκατα, που δεν πίστευε ότι μερικές ακόμη νουθεσίες από τη γιαγιά του θα τον βοηθούσαν να βάλει σε τάξη τις σκέψεις του.

«Εγώ φταίω, σου λέω... εγώ φταίω. Έκανα μεγάλο λάθος», ακούστηκε ξαφνικά πολύ καθαρά η φωνή της γιαγιάς του.

Ο Σκ. κοίταξε με ανανεωμένο ενδιαφέρον το γυάλινο κομμάτι. Δεν την είχε ξανακούσει να παραδέχεται πως έφταιξε σε κάτι. Του έδινε πάντα την εντύπωση ότι θεωρούσε τον εαυτό της αλάνθαστο και παντογνώστη. Κοίταξε προσεκτικά. Η γιαγιά του έμοιαζε να απευθύνεται σε κάποιον αόρατο συνομιλητή.

«Έπρεπε να του πω την αλήθεια. Φοβήθηκα όμως γιατί δεν ήξερα το σωστό τρόπο να του το πω. Ήθελα να ελπίζει... Η ελπίδα είναι μεγάλη δύναμη για να προχωρήσεις στη ζωή... Τα έκανα θάλασσα, σου λέω... Απέτυχα οικτρά. Τι να έκανε ο φτωχός μου ο μικρούλης! Έφτιαξε την ψυχούλα του, μόνος του, χωρίς αγάπη... Περιμένοντας να γυρίσουν οι γονείς του κάποια μέρα, δε ζήτησε την αγάπη από κανέναν άλλον. Δεν πήρε αυτή που του πρόσφερα, περίμενε να πάρει αυτή που δικαιούται κάθε παιδί: την αγάπη των γονιών του. Εγώ η κακούργα φταίω... Τον έμαθα να ελπίζει ότι κάποια μέρα θα γυρίσουν... Δεν του είπα ποτέ ότι πέθαναν την πρώτη ημέρα που έφυγαν μακριά μας... Το αεροπλάνο τους έπεσε κι εγώ του το έκρυψα, για να μην πιστέψει ότι δε θα έβρισκε ποτέ τη μητρική και την πατρική αγάπη. Μη με τιμωρείς άλλο, σε παρακαλώ. Λύτρωσέ με από αυτό το μαρτύριο. Φύγε από μπροστά μου... Χάσου από τα μάτια μου. Το ξέρω ότι είμαι ένοχη... Εγώ... μόνο εγώ έκανα την καρδιά του σκληρή και κρύα σαν πέτρα...»

Ο Σκ. πέταξε με δύναμη το κομμάτι του γυαλιού που κρατούσε, λες και του έκαψε το χέρι, μακριά, γιατί δεν μπορούσε να ακούει πια το παραλήρημα της γιαγιάς του.

Μαζί με το κουτί των ονείρων όμως πέταξε μακριά και χάθηκε από τα μάτια του και η καρδερίνα που το είχε φέρει. Ο Σκ. αναστέναξε αργά και κοίταξε ανήσυχος γύρω του. Πέρασαν μερικά λεπτά χωρίς να γίνει κάτι. Ο δρόμος παρέμενε έρημος, ήσυχος και πολύ χιονισμένος. Με την εξαφάνιση της καρδερίνας, χάθηκε και το τελευταίο στοιχείο που θα μπορούσε να αποδείξει ότι όλα όσα είχε ζήσει μερικά λεπτά νωρίτερα ήταν αληθινά. Δεν του έμεινε να κάνει τίποτε άλλο από το να μπει στο σπίτι. Ίσως η γιαγιά του μπορούσε να λύσει κάποιες από τις απορίες του.

Ανέβηκε αργά τα τέσσερα σκαλιά της εξώπορτας και έβαλε το κλειδί στην πόρτα. Άνοιξε και προχώρησε διστακτικά στο διάδρομο. Τα βήματά του ήταν ανάλαφρα. Ούτε και ο ίδιος θυμόταν πότε ήταν η τελευταία φορά που ένιωσε τόσο ανάλαφρο το σώμα του. Όλα του τα χρόνια τον βάραινε το μίσος που ένιωθε για τους γονείς του, καθώς πίστευε ότι ποτέ δεν τον αγάπησαν.

Τώρα όμως το κουτί των ονείρων τού φανέρωσε μια άλλη πραγματικότητα. Μια σκληρή πραγματικότητα. Αυτός ήταν που δεν είχε αγαπήσει κανέναν.

«Ποιος είναι;» ακούστηκε η βραχνή φωνή της γιαγιάς από το βάθος του σπιτιού.

«Εγώ, γιαγιά, ο Μάρκος είμαι», απάντησε άθελά του το νεαρό αγόρι.

Και τότε κατάλαβε ότι όλη του η ζωή από δω και στο εξής θα ήταν διαφορετική, κι αυτό ήταν το μόνο που είχε πραγματική σημασία εκείνη τη στιγμή.

5. Ο μικρός Νικόλας

«Θυμάσαι εκείνο το αγόρι που ήρθε τις προάλλες και το έδιωξες; Είναι πάλι στην μπροστινή καγκελόπορτα», έκρωξε ο Μεμάς και κόλλησε την επίμονη ματιά του στο πρόσωπο του κόμη Πένα.

Ο κόμης Πένας, που περπατούσε αμέριμνος, χαμένος στις σκέψεις του στον πίσω κήπο του πυργόσπιτου, απολαμβάνοντας το απογευματινό αεράκι, σταμάτησε απότομα όταν άκουσε το φτερούγισμα του κορακιού .

«Τι ζητάς πάλι, πουλί της συμφοράς; Τι έχεις λοιπόν μέσα στο άδαιο κεφάλι σου; Δε θυμάσαι τίποτα; Δε σου είπα ότι δε θέλω να τον δω;» τον φοβέρισε κουνώντας απειλητικά το δάχτυλό του μπροστά στο ράμφος του Μεμά.

«Κι εγώ σου λέω να αφήσεις τα πείσματα και να πας να δεις τι θέλει το παιδί», του φώναξε ο Μεμάς και πλησίασε απειλητικά το ράμφος του κοντά στο σηκωμένο δάχτυλο του αφεντικού του.

Θα μπορούσα να το κάνω μια χαψιά! σκέφτηκε χαϊρέκακα το κοράκι, αλλά απομακρύνθηκε βιαστικά και άρχισε να πετάει γύρω από το κεφάλι του κόμη Πένα.

«Θα με τρελάνεις με τα καμώματά σου, χαζοπούλι», είπε θυμωμένος εκείνος.

«Ναι, μπορεί κάποια μέρα να γίνει κι αυτό», είπε ο Μεμάς και έκανε μια εναέρια ανάποδη τούμπα μπροστά του. «Αλλά πρώτα νομίζω πως πρέπει να δεις τι θέλει ο μικρός».

«Φύγε αμέσως από μπροστά μου», τον διέταξε με ύφος αυστηρό ο κόμης Πένας και γύρισε να συνεχίσει τον απογευματινό του περίπατο.

Ο Μεμάς τον ακολούθησε πετώντας. Συνέχισαν αρκετή ώρα με αξιοθαύμαστη λογοδιάρροια, ο ένας μιλώντας από το έδαφος και ο άλλος κρώζοντας στον αέρα, να ανταλλάσσουν διαξιφισμούς και κακολογίες, έχοντας τότε ο ένας και τότε ο άλλος το πάνω χέρι.

Όταν έπειτα από αρκετή ώρα έφτασαν μπροστά στη μεγάλη μαύρη καγκελόπορτα του μπροστινού κήπου, ο Μεμάς σκούνησε με τη φτερούγα το αφεντικό του. Και τότε αυτός στάθηκε

ξαφνιασμένος να κοιτάζει το αγόρι με μια έκφραση απορίας απλωμένη στο πρόσωπό του.

«Λοιπόν, μικρέ, τι ζητάς στο σπίτι μου;» ρώτησε απότομα ο άντρας, βρίσκοντας αμέσως τη φωνή του.

Το αγόρι κρατούσε σφιχτά με τα δυο του χέρια τα σιδερένια κάγκελα και τον κοιτούσε φοβισμένο. Ήταν μάλλον ψηλό και γεροδεμένο για την ηλικία του. Τα κοντοκομμένα μαύρα μαλλιά του άφηναν να φαίνεται το ολοστρόγγυλο πρόσωπό του και τα μεγάλα γκριζοπράσινα μάτια του.

Τα ρούχα του έμοιαζαν άνετα και σε καλή κατάσταση, αλλά σίγουρα ήταν ένα ή δύο νούμερα μεγαλύτερα από το δικό του μέγεθος.

Ακούγοντας τα λόγια του κόμη Θοδωράκη Πένα, το αγόρι κοκκίνισε. Υπήρχε κάτι στη φωνή του ηλικιωμένου άντρα που έκανε τα πόδια του να λυγίσουν. Ήταν κι εκείνο το κατάμαυρο κοράκι που καθόταν στον αριστερό ώμο του και τον κοιτούσε απειλητικά. Ευτυχώς, δεν υπήρχε κίνδυνος να σωριαστεί, γιατί κρατιόταν γερά από τα κάγκελα της πόρτας.

«Θέλω πίσω το γκέιμ μπόι μου... μου το πήρε... έχω πρόβλημα...» ψέλλισε με δυσκολία το αγόρι, ρίχνοντας κλεφτές ματιές στο κοράκι.

Ο κόμης Πένας τον κοίταξε απορημένος.

«Πόσων χρονών είσαι, παιδί μου;» τον ρώτησε με ύφος ειρωνικό.

«Δέκα... κύριε...»

«Και δεν έμαθες ακόμα να φτιάχνεις μια σωστή πρόταση;» αναρωτήθηκε ο κόμης με ύφος γεμάτο αποδοκιμασία. «Δεν κατάλαβα τίποτε απ' όσα είπες. Ποιος είσαι; Πώς σε λένε;» τον ρώτησε.

Ο μικρός είχε τα μάτια χαμηλωμένα και τους ώμους γερτούς.

«Νικόλα», μουρμούρισε με αδύναμη φωνή. «Με λένε Νικόλα και μένω στο ορφανοτροφείο στο Αργοστόλι».

Ο κόμης Πένας τον κοίταξε με απορία, ανασηκώνοντας ειρωνικά τα παχιά του φρύδια.

«Και πώς έφτασες από το Αργοστόλι; Περπατώντας, μήπως, από την άλλη μεριά του κόλπου έως εδώ;»

«Όχι, όχι», προσπάθησε να του εξηγήσει ο Νικόλας, που δεν είχε αντιληφθεί το ειρωνικό του ύφος. «Τώρα μας έφεραν, εμένα κι άλλα δύο παιδιά, να μείνουμε όλο το καλοκαίρι κάτω στο χωριό,

στο πράσινο σπίτι. Καλά είναι όμως κι εδώ. Έχει κι άλλα παιδιά στο σπίτι», είπε.

Και ξαφνικά σήκωσε το κεφάλι και κοίταξε κατάματα τον κόμη Πένα.

«Αυτό το πουλί έκλεψε το παιχνίδι μου και ήρθα να το πάρω», είπε με φωνή γεμάτη ένταση και πάθος, δείχνοντας το Μεμά. «Να μου το δώσετε πίσω. Δεν είναι δικό μου. Μου το έδωσαν να παίζω και τώρα πρέπει να το επιστρέψω».

Πού βρήκε, αλήθεια, τη δύναμη τόσο μικρό παιδί να ταρακουνήσει τη βαριά καγκελόπορτα;

«Δε γυρίζω στο σπίτι αυτήν τη φορά χωρίς το παιχνίδι», φώναξε φουντωμένος από την ξαφνική φωτιά που είχε ξεσπάσει στα στήθη του.

Ο κόμης Πένας έμεινε άφωνος. Γύρισε το κεφάλι και ήρθε πρόσωπο με πρόσωπο με το Μεμά, που κοιτούσε αδιάφορα προς την αντίθετη κατεύθυνση.

«Εσύ λοιπόν, θλιβερό πετούμενο, είσαι πίσω απ' όλα αυτά; Η δική σου ουρά έχει ανακατευτεί εκεί που δεν έπρεπε;» του ψιθύρισε, ρίχνοντάς του ματιές ίδιες με φαρμακερά βέλη.

Ο Μεμάς δεν έδειχνε διατεθειμένος να απαντήσει. Ο κόμης Πένας, μουρμουρίζοντας ασταμάτητα, άνοιξε την πόρτα του κήπου, για να περάσει μέσα ο Νικόλας.

«Πότε σου πήρε το παιχνίδι, μικρέ;» τον ρώτησε, όταν το αγόρι πάτησε στο τσιμεντένιο δρομάκι που οδηγούσε στο σπίτι ανάμεσα από τα παρτέρια του μπροστινού κήπου.

Ο Νικόλας αναστέναξε και προσπάθησε να μαζέψει όσο θάρρος του απόμεινε μετά το προηγούμενο ξέσπασμά του. Δεν παρέλειψε να ρίξει μια φοβισμένη ματιά στο κοράκι, για να σιγουρευτεί πως δε θα ορμούσε καταπάνω του, όπως είχε κάνει μερικές ημέρες πριν.

«Την περασμένη εβδομάδα, μας άφησαν να βγούμε από το σπίτι για βόλτα στην πλατεία του χωριού», είπε κοιτώντας θαρρετά τον κόμη Πένα. «Δεν είχα όμως όρεξη να πάω με τα άλλα παιδιά στην πλατεία. Δανείστηκα το γκέιμ μπόι από το φίλο μου το Λευτέρη και ανηφόρισα το λόφο για να παίξω με την ησυχία μου. Δεν πλησίασα όμως κοντά στο σπίτι σας, αλήθεια λέω», είπε και έριξε μια φοβισμένη ματιά στον κόμη Πένα. «Μας έχουν προειδοποιήσει να μην πλησιάζουμε για κανένα λόγο το σπίτι σας. Έμεινα πιο κάτω, στην πλαγιά».

Το βλέμμα του πλανήθηκε στην κατηφορική πλαγιά του λόφου που διακρινόταν πίσω από την καγκελόπορτα.

«Όταν όμως εμφανίστηκε ξαφνικά μπροστά μου αυτό το κοράκι και μου άρπαξε το παιχνίδι, δεν μπορούσα να κάνω διαφορετικά. Το είδα να πετάει προς το σπίτι σας. Έτρεξα πίσω του. Έπρεπε να πάρω το παιχνίδι, αλλιώς θα είχα προβλήματα στο γυρισμό. Έφτασα εδώ και χτύπησα την καγκελόπορτα πολλές φορές. Δε μου άνοιξε κανένας. Φώναξα με όλη μου τη δύναμη. Όχι μία, όχι δύο, αλλά πολλές φορές. Με πόνεσε ο λαιμός μου από τις φωνές. Φαίνεται όμως ότι δε με ακούσατε», κατέληξε με βλέμμα θλιμμένο.

Ο Μεμάς δεν είπε τίποτα, αντίθετα κροτάλισε το ράμφος του με νόημα.

«Και; Τι έκανες μετά;» ρώτησε με ενδιαφέρον ο κόμης Πένας, ενώ ένα μικρό ενοχλητικό συναίσθημα του έσφιγγε το στήθος.

«Ε, τι να κάνω... Γύρισα πίσω και πήγα κατευθείαν στο δωμάτιο που μοιράζομαι με άλλα τέσσερα παιδιά. Δεν τους είπα τίποτα. Δε θα με πίστευαν, άλλωστε, αν τους έλεγα τι είχε συμβεί. Τους είπα πως είμαι κουρασμένος και προσποιήθηκα τον κοιμισμένο. Αλλά το επόμενο μεσημέρι...»

Πήρε μια βαθιά ανάσα πριν συνεχίσει.

«Με γύρεψε η κυρία Μίνα από το σπίτι. Πήγα και έφαγα την τιμωρία μου».

«Γιατί;» ρώτησε έκπληκτος ο κόμης Πένας.

«Ο Λευτέρης πιστεύει ότι του έκλεψα το παιχνίδι. Αλλά τι να έκανα, φοβόμουν να πω την αλήθεια. Τότε η κυρία Μίνα είπε ότι θα με τιμωρήσει για την κλοπή, αφού δεν πίστεψε τη δικαιολογία που της είπα».

«Τι της είπες;»

«Της είπα ότι το παιχνίδι έπεσε και έσπασε», του εξήγησε ο Νικόλας. «Αλλά εκείνη με χρέωσε με την αξία του παιχνιδιού και τώρα εγώ θα πρέπει να τη βοηθήσω στην κουζίνα το επόμενο Σάββατο για να το ξεπληρώσω. Γι' αυτό ήρθα σήμερα πάλι εδώ. Να μου δώσετε το παιχνίδι μου, να το πάω πίσω, αλλιώς...» άφησε τη φράση μισοτελειωμένη.

Ο κόμης γύρισε με ύφος περιφρονητικό και κοίταξε το Μεμά.

«Καημένο κοράκι. Κοίτα την κατάντια σου! Έγινες και κλέφτης τώρα;»

Ο Μεμάς άργησε να απαντήσει. Για αρκετή ώρα κροτάλιζε αδιάφορα το ράμφος του κοιτώντας από την άλλη πλευρά.

«Είσαι ευχαριστημένος τώρα που τιμωρήθηκε άδικο ο μικρός εξαιτίας της δικής σου ανοησίας; Πες μας λοιπόν αν έχει απομείνει καθόλου μυαλό στο κλούβιο κεφάλι σου, πού στο καλό έκρυψες το παιχνίδι του;» επέμεινε ο κόμης Πένας.

Ο Νικόλας κοιτούσε αποσβολωμένος τον άντρα να μιλάει στο κοράκι σαν να μιλούσε σε κανονικό άνθρωπο. Άρχισε να αναρωτιέται αν ο γέρος ήταν τρελός. Ίσως γι' αυτό τους είπαν να μην πλησιάζουν το σπίτι του. Καμία λέξη όμως δεν ήταν ικανή να περιγράψει την έκπληξή του, όταν άκουσε το κοράκι να απαντάει με ανθρώπινη φωνή.

«Χμ... Άσε με να σκεφτώ», απάντησε με αθώο ύφος το κοράκι. «Νομίζω ότι μου έπεσε στον κήπο πίσω από το σπίτι...»

«Μιλάει το κοράκι;» ρώτησε ο Νικόλας, που δεν είχε συνέλθει ακόμα από την έκπληξη.

«Και μιλάω, και έχω και όνομα, παρακαλώ», έκρωξε με στόμφο στη φωνή το κοράκι, για να επιδείξει τη σπουδαιότητά του.

Άνοιξε με επισημότητα τις φτερούγες του και συστήθηκε στο Νικόλα.

«Μπορείς να με φωνάζεις Μεμά».

Το παιδί δεν απάντησε, αλλά ο κόμης Πένας αγριοκοίταξε το κοράκι.

«Άσε τις τσιριμόνιες και τις συστάσεις για αργότερα και πες μου, γιατί πέταξες το παιχνίδι του μικρού στον κήπο;» τον ρώτησε.

Ο Μεμάς φτερούγισε και πέταξε μακριά από τον ώμο του θυμωμένου κόμη.

«Το σπουργίτι που ήρθε τις προάλλες στο παράθυρο της κουζίνας για φαγητό φταίει. Αυτό μου έδωσε την ιδέα. Μου είπε μια ιστορία και...»

Ξεκίνησε να πετάει προς το σπίτι, όταν γύρισε το κεφάλι του και είπε στον άντρα και στο μικρό παιδί, που στέκονταν ο ένας δίπλα στον άλλο και τον κοιτούσαν απορημένοι:

«Ελάτε στην κουζίνα να σας την πω. Θα δείτε ότι αξίζει τον κόπο», τους φώναξε την ώρα που απομακρυνόταν.

«Καταραμένο πουλί», φώναξε αγριεμένος ο άντρας. «Έλα αμέσως πίσω να φέρεις το παιχνίδι στο αγόρι».

Όμως, ο Μεμάς δε γύρισε και ο κόμης Θοδωράκης έμεινε μόνος του με τον αποσβολωμένο Νικόλα.

«Και τώρα τι κάνουμε;» αναρωτήθηκε φωναχτά, γιατί πραγματικά δεν ήξερε πώς να φερθεί σ' ένα μικρό παιδί.

Ο Νικόλας τον κοίταξε σκεπτικός.

«Εγώ πάντως δε φεύγω αν δεν πάρω πίσω το παιχνίδι», του είπε.

«Τότε λοιπόν δεν έχουμε παρά να ακολουθήσουμε το ζαβό κοράκι», αποφάσισε ο κόμης Θοδωράκης, ανασηκώνοντας αδιάφορα τους ώμους. «Γιατί μόνο αυτός ξέρει πού βρίσκεται».

Ο κόμης Πένας έβαλε το Νικόλα να καθίσει στο τραπέζι της κουζίνας και άνοιξε το ψυγείο. Έβγαλε από μέσα το βούτυρο και τη φρέσκια μαρμελάδα της κυρίας Μεμά και άλειψε μια μεγάλη φέτα ψωμιού. Την έβαλε σ' ένα μικρό πιατάκι και το έσπρωξε μπροστά στο Νικόλα.

Ύστερα γύρισε στο Μεμά, που καθόταν ήσυχος στην κορυφή του τραπεζιού και παρακολουθούσε με προσοχή τις κινήσεις του κόμη.

Ο Μεμάς απέφυγε να σχολιάσει το γεγονός ότι ήταν η πρώτη φορά που έβλεπε τον κόμη να ετοιμάζει φαγητό για κάποιον. Καθάρισε σχολαστικά τη φωνή του και ξεκίνησε να λέει την ιστορία που είχε ακούσει από το πεινασμένο σπουργίτι.

6. Το αηδόνι του κυρίου Σμιτ

Το νεογέννητο πουλάκι, με τα λιγοστά γκριζα πούπουλα, που δεν έφταναν να καλύψουν ολόκληρο το σώμα του, έπεσε σαν μααραμένο φύλλο στις ρίζες της μοναδικής σημύδας στον κήπο της κυρίας Σμιτ. Έμεινε ασάλευτο, με τα μάτια κλειστά και τις μικρές φτερούγες του απλωμένες στο φρεσκοσκαμμένο χώμα, μέχρι που φύσηξε ένα ανάλαφρο αεράκι στον κήπο και του χάιδεψε απαλά το κεφαλάκι.

Συνήλθε και άνοιξε τα ματάκια του. Άφησε το θολό βλέμμα του να φτάσει όσο πιο μακριά μπορούσε. Η ματιά του έπεσε πάνω σ' ένα σαλιγκαρόσπιτο λίγο πιο πέρα. Το παραζαλισμένο πουλάκι κοίταξε ανήσυχο την ανοιχτή του πόρτα, φοβήθηκε και αποφάσισε πως έπρεπε να απομακρυνθεί γρήγορα.

Προσπάθησε να σταθεί στα πόδια του. Με μεγάλη δυσκολία κατάφερε να σηκωθεί όρθιο στο ανώμαλο έδαφος του κήπου. Τα ποδαράκια του τρεμούλιασαν αδύναμα. Έκανε να γαντζωθεί με τα νύχια του στο μαλακό έδαφος, αλλά έχασε την ισορροπία του και βρέθηκε πεσμένο ανάποδα, με τα πόδια ψηλά. Παρά την αποτυχία του, δεν εγκατέλειψε την προσπάθεια. Με υπομονή αλλά και απίστευτο πείσμα, το δύσμοιρο μικρούλι σηκώθηκε και ξαναστάθηκε στα αδύναμα ποδαράκια του. Προσπάθησε με αδέξιο τρόπο να τινάξει τα φτερά του, αλλά, όπως ήταν φυσικό, δεν κατάφερε να πετάξει. Ήταν ολοφάνερο ότι δεν είχε συνέλθει ακόμα από τη θεαματική πτώση του πριν από μερικά λεπτά. Βουνό ήταν τα βάσανά του, αλλά το χειρότερο χτύπημα ήρθε όταν συνειδητοποίησε ότι η αστάθεια δεν ήταν το μοναδικό του πρόβλημα.

Με φρίκη διαπίστωσε ότι δεν μπορούσε να θυμηθεί απολύτως τίποτα. Όσες φορές και αν αναρωτήθηκε πώς βρέθηκε εκεί και από πού ήρθε, το άδαιο κεφαλάκι του δεν είχε απαντήσεις να του δώσει. Κοίταζε γύρω του φοβισμένο. Όλα ήταν τεράστια κι αυτός τόσο μικρούλης! Ένωσε μόνος και αδύναμος μέσα στον ανοιξιάτικο κήπο της κυρίας Σμιτ.

«Μα πού στο καλό είμαι; Πώς βρέθηκα εδώ;» κλαψούρισε απελπισμένο το πουλάκι και τα μάτια του γέμισαν δάκρυα. «Ουφ... ουφ... ουφ...»

Οι αμέτρητοι αναστεναγμοί ανάμεσα στα αναφιλητά του, που φανέρωναν τη δυσφορία και την απογοήτευσή του, έβγαιναν σαν ριπές πολυβόλου από το μισάνοιχτο ράμφος του. Ένιωθε κουρασμένο και άρρωστο. Παραδομένο στην απελπισία, έσκυψε το κεφαλάκι του κάτω, μέχρι το κοκαλιάρικο στήθος του. Με μικρά τρεμάμενα βήματα έσυρε το παγωμένο σώμα του μέχρι τη μεγάλη ντάλια που είχε φυτέψει πριν από ένα μήνα στον κήπο της κυρία Σμιτ. Και αφού κρύφτηκε ανάμεσα στα πράσινα φύλλα του λουλουδιού και αισθάνθηκε ασφάλεια, ζεστασιά, σιγουριά και γαλήνη στην ψυχή, πριν το καταλάβει, το αποκαμωμένο πουλάκι κοιμήθηκε.

«Φτωχό πουλάκι», μουρμούρισε ο Νικόλας, σπρώχνοντας μακριά του το πιάτο με τη μισοφαγωμένη φέτα ψωμιού. Τα βάσανα του πουλιού τον έκαναν να ξεχάσει την πείνα του.

«Σσςς...» τον προειδοποίησε χαμογελαστός ο κόμης Πένας. «Ο Μεμάς θυμώνει με τις αναίτιες διακοπές όταν διηγείται μια ιστορία».

Ο Μεμάς ξερόβηξε ενοχλημένος και ύστερα έχωσε το κατάμαυρο κεφάλι του κάτω από τις δύο φτερούγες του, προσποιούμενος τον απελπισμένο.

«Δεν έχει πολλές ελπίδες να σωθεί, ε;» είπε ο Νικόλας, ξύνοντας σκεπτικός το κεφάλι του.

«Δεν έχω ιδέα», ανασήκωσε τους ώμους ο κόμης. «Θα μας πει το άθλιο κοράκι».

Το μικρό πουλάκι ξύπνησε από τον ξερό ήχο που έκαναν τα βαριά βήματα του κυρίου Σμιτ στο πλακόστρωτο δρομάκι του κήπου. Άνοιξε τα μάτια του και πετάχτηκε όρθιο. Στη θέα του γιγάντιου γκριζομάλλη άντρα, που ερχόταν προς το μέρος του, τρόμαξε τόσο πολύ, ώστε η καρδιά του άρχισε να χτυπά γρήγορα

και ακανόνιστα. Προσπάθησε να πει κάτι, αλλά το τιτίβισμα αρνήθηκε να βγει από το ράμφος του. Και τα πόδια του λύγισαν, σαν να ήταν από λάστιχο. Προσπάθησε απεγνωσμένα να ανοίξει τα αδύναμα φτερά του για να απομακρυνθεί, αλλά δεν μπόρεσε. Το μόνο που κατάφερε με τον ανεξέλεγκτο φόβο του ήταν να τον ανακαλύψει γρηγορότερα ο άγνωστος άντρας, καθώς άκουσε τα φτερουγίσματά του.

Ο κύριος Σμιτ πλησίασε, έσκυψε και σήκωσε το αδύναμο πουλάκι στα χέρια του. Το κράτησε προσεκτικά στη ζεστή παλάμη του και χαίδεψε απαλά τα λίγα πούπουλα του κεφαλιού του, που από το φόβο είχαν ορθωθεί σαν σιδερένια καρφάκια. Έφερε το στόμα του κοντά στο αδύναμο πουλάκι και φύσηξε απαλά, για να διώξει μακριά τα χώματα που είχαν καλύψει το κορμάκι του και τα αδύναμα φτερά του, προσπαθώντας να το καθαρίσει όσο καλύτερα μπορούσε.

«Κοίτα τύχη, φίλε μου, ένα νεογέννητο μικρό αηδόνι στον κήπο της γυναίκας μου!» άκουσε τον άντρα να μονολογεί χαρούμενος.

Όστε λοιπόν είμαι ένα αηδόνι! σκέφτηκε με μεγάλη χαρά μέσα στη σύγχυσή του το πουλάκι, αφού έμαθε τουλάχιστον τι είδος πουλιού ήταν. Πρέπει να είναι σπουδαία πουλιά τα αηδόνια, για να χαίρεται τόσο που με βρήκε. Ίσως κατάγομαι από μεγάλη και σπουδαία γενιά. Ίσως...

Το απαλό χάδι του κυρίου Σμιτ κατάφερε να το ηρεμήσει, και έτσι, όση ώρα διήρκεσε η μεταφορά του στο σπίτι, έμεινε ήσυχο στη χούφτα του άντρα.

Ο κύριος Σμιτ έψαξε τη γυναίκα του, για να της δείξει το μικρό του εύρημα. Τη βρήκε στην κουζίνα του σπιτιού να ετοιμάζει το μεσημεριανό φαγητό. Τότε το μικρό πουλάκι γνώρισε και την κυρία Σμιτ.

Αν και στην πραγματικότητα ήταν λίγο κοντούλα, στα μάτια του μικρού πουλιού φάνταζε γιγάντια, σαν το σύζυγό της. Όταν άκουσε τον άντρα της, γύρισε και τον κοίταξε.

«Με τρώμαξες!» διαμαρτυρήθηκε χαμογελαστή. «Νόμιζα πως ήσουν στον κήπο».

Το παχουλό πρόσωπό της ήταν άχρωμο. Τα μικροσκοπικά μάτια της πάλευαν να φανούν ανάμεσα σε ρυτίδες και σακούλες. Τα γκρίζα μαλλιά της ήταν προσεκτικά τραβηγμένα σ' έναν αυστηρό κότσο στο πίσω μέρος του κεφαλιού της.

«Κοίτα ένα μικρό αηδονάκι», της είπε. «Το βρήκα στον κήπο σου, αγαπητή μου, δίπλα στη μεγάλη ντάλια, κοντά στη σημόδα», της εξήγησε.

Άφησε προσεκτικά το πουλάκι στον πάγκο της κουζίνας. Η γυναίκα έσκυψε από πάνω του και το παρατήρησε με βλέμμα τόσο έντονο και εξεταστικό, ώστε το πουλάκι φοβήθηκε ότι θα καιγόταν από την καυτή ματιά της. Αλλά έπρεπε να δείξει θάρρος τώρα που ήξερε ότι ήταν αηδόνι. Τα αηδόνια σίγουρα είναι γενναία πουλιά.

Το χοντρό δάχτυλο της γυναίκας άγγιξε το μισόγυμνο κορμάκι του και το γύριζε στον πάγκο τότε από τη μία και τότε από την άλλη πλευρά, για να το δει καλύτερα. Το μικρό πουλάκι ζαλίστηκε και έκλεισε τα μάτια του.

«Δεν είναι αηδόνι, αγαπητέ μου. Δεν το βλέπεις; Είναι μόνο ένα μικρό νεογέννητο σπουργίτι», την άκουσε να γνωματεύει ύστερα από αυστηρή εξέταση.

Η κυρία Σμιτ έριξε μια βλοσυρή ματιά στα κόκκινα από τον πρωινό περίπατο μάγουλα του συνταξιούχου άντρα της, που φανέρωνε ολοκάθαρα ότι δεν ήταν διατεθειμένη να δεχτεί καμία αντίρρηση στη διάγνωσή της.

«Ωστε δεν είμαι αηδόνι;» τιτίβισε απογοητευμένο το πουλάκι. «Είμαι ένα μικρό νεογέννητο σπουργιτάκι;»

Ξαφνικά έχασε μεγάλο μέρος της γενναιότητάς του.

Ο κύριος Σμιτ έξυσε το μέτωπό του προβληματισμένος.

«Όχι, όχι, κάνεις λάθος, αγαπητή μου», είπε κοιτάζοντας το πουλάκι. «Είμαι σίγουρος ότι είναι αηδόνι. Δε βλέπεις το ζωηρό καστανό του χρώμα; Πρόσεξε καλύτερα την ουρά του. Δε βλέπεις πώς κοκκινίζει;» υποστήριξε με θέρμη την άποψή του, χαϊδεύοντας αφηρημένα το ρυτιδιασμένο πιγούνι του.

Για άλλη μια φορά τα λεγόμενα του συμπαθέστατου κυρίου Σμιτ αναπτέρωσαν το ηθικό του πουλιού.

«Ναι, ναι, συμφωνώ κι εγώ μαζί του. Κοίταξέ με καλύτερα. Είμαι αηδόνι!» τιτίβισε έντονα στην προσπάθειά του να στηρίξει τα λεγόμενα του άντρα.

Όμως, η αμείλικτη κυρία Σμιτ φρόντισε να διακόψει αμέσως το κελάηδημα και να του πάρει τη χαρά:

«Ανοησίες. Είναι μόνο ένα σπουργίτι. Κοίτα το ράμφος του... Είναι κοντό και χοντρό», του είπε, καρφώνοντάς τον με τα μικρά μάτια της.

Το μικρό πουλάκι ταράχτηκε. Η κυρία Σμιτ το έκανε να αισθάνεται άσχημο και άχρηστο. Δεν τη συμπαθούσε καθόλου αυτήν τη γυναίκα.

«Ε, λοιπόν, δεν έχεις καθόλου δίκιο», ύψωσε τη φωνή του ο άντρας της. «Η διαίσθησή μου μου λέει ότι είναι αηδόνι».

Ευτυχώς για το ταλαιπωρημένο πουλάκι η αυστηρή γυναίκα δεν κατάφερε να αλλάξει τη γνώμη του συζύγου της, ο οποίος αποφάσισε να κρατήσει το μικρό αηδόνι.

«Μπορείς να πιστεύεις ό,τι θέλεις», του είπε μ' ένα μορφασμό περιφρόνησης και, γυρνώντας του την πλάτη, συνέχισε το μαγείρεμα.

Ο κύριος Σμιτ δεν έχασε καθόλου χρόνο και πολύ γρήγορα έφερε για το αηδονάκι του ένα όμορφο κλουβί, μπόλικο φαγητό και νερό. Την ώρα που το κρεμούσε στον τοίχο της κουζίνας κοντά στο παράθυρο, το πουλάκι τον άκουσε να μουρμουρίζει.

«Από μικρό παιδί ήθελα να έχω ένα αηδόνι. Και επιτέλους, τώρα στα γεράματα, το απέκτησα. Ήρθε μόνο του και με βρήκε».

Ο άντρας χαμογέλασε εγκάρδια στο πουλάκι.

«Λοιπόν, φιλαράκο, τι λες; Θα γίνουμε καλοί φίλοι οι δυο μας;»

Το πουλάκι γύρισε το κεφάλι και τον κοίταξε με το αριστερό του μάτι.

«Καλή ακούγεται η πρότασή σου», τιτίβισε ικανοποιημένο.

«Πρέπει να του δώσει κι ένα όνομα τώρα», πετάχτηκε ξαφνικά ο Νικόλας με το πρόσωπο ολόφωτο. «Όταν η κυρία διευθύντρια στο ορφανοτροφείο έφερε πέρυσι ένα μικρό σκυλάκι, του δώσαμε αμέσως όνομα».

Ο κόμης Πένας ξαφνιάστηκε και τον κοίταξε απορημένος.

«Χωματούλη», συνέχισε με την ίδια ένταση στη φωνή ο Νικόλας. «Να τον πει Χωματούλη, αφού τον βρήκε στο χώμα».

Ο Μεμάς κοίταξε περιέργα το μικρό αγόρι με μάτια που έμοιαζαν με σκούρες λίμνες.

Ο κύριος Σμιτ εξέλαβε το αδύναμο τιτίβισμα του πουλιού σαν επικύρωση της συμφωνίας τους και, αρκετά ευχαριστημένος, έκανε ένα ακόμη βήμα για να εδραιώσει τη νεογέννητη φιλία τους.

«Όταν σε πρωτοείδα, φίλε μου, ήσουν βουτηγμένος στα χώματα του κήπου. Έμοιαζες καμωμένος από χώμα, γι' αυτό σκέφτομαι να σε φωνάζω Χωματούλη από δω και πέρα. Ε; Συμφωνείς; Σου αρέσει το όνομά σου;» του είπε και χαμογέλασε ικανοποιημένος ο κύριος Σμιτ.

Και τότε ο Χωματούλης κατάλαβε πως, ό,τι κι αν υποστήριζε η κυρία Σμιτ, για τον κύριο Σμιτ θα ήταν πάντα ένα μικρό αηδόνι.

«Άι στο καλό σου, αναθεματισμένο πτηνό!» του φώναξε άγρια ο κόμης Πένας. Μας κοροϊδεύεις;» Και άπλωσε το χέρι του πάνω στο ξύλινο τραπέζι της κουζίνας, για να πιάσει το κοράκι.

Ο Μεμάς έμεινε ατάραχος και δεν κουνήθηκε από τη θέση του.

«Αλήθεια λες;» χαμογελούσε ικανοποιημένος ο Νικόλας. «Του έδωσε το ίδιο όνομα που σκέφτηκα κι εγώ;»

«Στο λόγο της τιμής μου», είπε με θιγμένο ύφος ο Μεμάς. «Ποτέ δεν αλλάζω ούτε λέξη από τις ιστορίες που μου διηγούνται οι φίλοι μου».

Τις επόμενες ημέρες, μέχρι να καταφέρει να πετάξει το πουλάκι, δεν άλλαξαν πολλά πράγματα στη σχέση του με την οικογένεια Σμιτ. Ο άντρας περίμενε υπομονετικά τη μεταμόρφωσή του σε μελίρρυτο αηδόνι και η κυρία Σμιτ εξακολουθούσε να του ρίχνει συνέχεια υποτιμητικές ματιές, γεμάτες απειλητικές υποσχέσεις.

Και ένα ηλιόλουστο ανοιξιάτικο πρωινό, ο μικρός μας φίλος τόλμησε διστακτικά την πρώτη μικρή πτήση. Όταν όμως προσγειώθηκε ανώμαλα στον πάτο του κλουβιού, δεν κατάφερε να ξαναπετάξει.

«Κοίτα!» φώναξε χαρούμενος ο κύριος Σμιτ στη γυναίκα του. «Ο Χωματούλης πέταξε προς τα κάτω. Είμαι σίγουρος ότι πολύ γρήγορα θα είναι έτοιμος να πετάξει κανονικά».

Το πουλάκι αισθάνθηκε περήφανο για το κατόρθωμά του, σαν τον ηθοποιό που αποσπά το πρώτο του χειροκρότημα στη θεατρική σκηνή. Κοίταξε διστακτικά την κυρία Σμιτ, ελπίζοντας κατά βάθος σε μια ζεστή ματιά ως ανταμοιβή για το κατόρθωμά του, αλλά δυστυχώς το μόνο που εισέπραξε ήταν ένα ακόμη υποτιμητικό βλέμμα.

Δυστυχώς, εκείνη η ημέρα, αν και ξεκίνησε ελπιδοφόρα, λόγω της πρώτης απόπειράς του να πετάξει, έμελλε να έχει άσχημη συνέχεια για το Χωματούλη. Όταν αργότερα ο κύριος Σμιτ έφυγε από το σπίτι για να συναντήσει μερικούς παλιούς φίλους, η γυναίκα του άνοιξε το κλουβί, άρπαξε το πουλάκι και το έκλεισε σφιχτά μέσα στην παλάμη της.

Ο Χωματούλης τρομοκρατήθηκε. Άνοιξε αμέσως το ράμφος του για να πάρει ανάσα. Η άκαρδη γυναίκα όμως δεν του έδωσε καμία σημασία. Δεν του έριξε ούτε μία ματιά. Τον έβγαλε βιαστικά έξω από το κλουβί και κατευθύνθηκε με γοργά βήματα στον κήπο της. Η καρδιά του πουλιού χτυπούσε δυνατά από το φόβο. Ο δυνατός ήχος που έβγαине από το χτυποκάρδι του έφτανε στα αυτιά του σαν ανηλεές σφυροκόπημα. Όταν όμως πρόσεξε καλύτερα, κατάλαβε ότι το σφυροκόπημα αυτό δεν προερχόταν από τους χτύπους της καρδιάς του, αλλά από τα λόγια που ξεπετάγονταν ασταμάτητα από το στόμα της κυρίας Σμιτ:

«Είναι καλύτερα, και για σένα και για τον άντρα μου, να φύγεις τώρα που είναι νωρίς. Περίμενα μέχρι να πετάξεις, για να μη διατρήξεις κανέναν κίνδυνο, μικρό σπουργιτάκι», είπε ξερά και τα λόγια της σφύριζαν σαν τα ιπτάμενα βέλη ανάμεσα στα δόντια της. «Δυστυχώς, δεν μπορείς να μείνεις άλλο μαζί μας, γιατί ο άντρας μου σύντομα θα καταλάβει το λάθος του και θα απογοητευτεί πολύ που δεν είσαι πραγματικό αηδόνι».

Το βλέμμα της ήταν σκοτεινό.

« Άκουσες κι εσύ τι είπε... Από μικρό παιδί ήθελε να έχει ένα αηδόνι. Λυπάμαι πραγματικά που δεν είσαι το αηδόνι που πάντα ήθελε», συνέχισε να τον χτυπά με τα λόγια η γυναίκα την ώρα που τον άφηνε προσεκτικά στο χώμα. «Φύγε λοιπόν, μικρέ Χωματούλη. Πέταξε μακριά, να ανακαλύψεις μια καινούργια ζωή. Κάνε νέους φίλους, τους οποίους δε θα κινδυνεύεις να απογοητεύσεις άθελά σου. Όσο για τον άντρα μου, πιστεύω ότι η σκέψη ότι σε έχασε θα τον στενοχωρήσει λιγότερο από την

απογοήτευση που θα παίρνει κάθε μέρα αναλογιζόμενος το λάθος που έκανε...»

Η φωνή της κυρίας Σμιτ χάθηκε στον αέρα, όπως και η κοντή φιγούρα της πίσω από τα λουλούδια του κήπου. Είχε φύγει και τον είχε αφήσει εκεί ακριβώς όπου τον είχε βρει ο σύζυγός της μερικές ημέρες νωρίτερα, πίσω από την ντάλια.

Ο Νικόλας κοιτούσε το Μεμά αμίλητος, με λυπημένο ύφος.

Η αλήθεια είναι ότι το πουλάκι δεν είχε καταλάβει πολλά από τα λόγια της κυρίας Σμιτ. Δυσκολεύτηκε να αντιληφθεί γιατί το άφησε πάλι μόνο του στον κήπο.

«Ίσως έτσι πρέπει να γίνει. Ίσως είμαι έτοιμος να φύγω μακριά μόνος μου», κατέληξε και το τιτίβισμά του ακούστηκε κάπως αβέβαιο.

Έτσι, αφού ξεπέρασε το σοκ της απομάκρυνσής του από το σπίτι, αποφάσισε να προετοιμαστεί για μια καινούργια ζωή. Υπήρχε βέβαια ένα μικρό πρόβλημα. Δεν ήξερε ακόμα να πετάει, αλλά δε θα το έβαζε κάτω. Θα περίμενε, κρυμμένος καλά μέσα στον όμορφο κήπο, όπου ήλπιζε να βρει αρκετή τροφή, και, όταν θα ήταν έτοιμος να πετάξει, θα έφευγε μακριά.

Το επόμενο πρωί όμως συνέβησαν δύο εντελώς ακατανόητα περιστατικά, που μπέρδεψαν το Χωματούλη ακόμη περισσότερο.

Πρώτα πέρασε δίπλα του ο κύριος Σμιτ. Το κατακόκκινο πρόσωπό του ήταν σκυθρωπό. Έσερνε με δυσκολία τα βαριά βήματά του στο χώμα και δεν έριξε ούτε μία ματιά στο Χωματούλη. Το πουλάκι απογοητεύτηκε όταν ο άντρας τον προσπέρασε και κατευθύνθηκε προς την άλλη πλευρά του κήπου. Όταν τον είδε να έρχεται, είχε πιστέψει ότι θα τον έπαιρνε πάλι στο σπίτι.

Μερικές στιγμές αργότερα, η κυρία Σμιτ έφτασε στον κήπο σε έξαλλη κατάσταση. Ήταν διαφορετική και σχεδόν αγνώριστη η γυναίκα που βγήκε από το σπίτι, αχτένιστη και αφρόντιστη,

τυλιγμένη μόνο με τη ρόμπα του σπιτιού. Το μόνο που δεν είχε αλλάξει επάνω της ήταν η τσιριχτή φωνή της.

«Πού είσαι, μικρό σπουργιτάκι; Πού κρύφτηκες;» την άκουσε να τον φωνάζει.

Ο Χωματούλης σήκωσε ψηλά το λαιμό του και την είδε σκυμμένη πίσω από την ντάλια, όπου τον είχε αφήσει την προηγούμενη ημέρα.

Το πουλάκι, που βρισκόταν μερικά λουλούδια πιο πέρα, τρομοκρατημένο από την εμφάνιση της γυναίκας, έτρεξε με την ψυχή στο στόμα να κρυφτεί πίσω από ένα μεγαλύτερο λουλούδι. Έμεινε στο ίδιο σημείο αρκετή ώρα και παρακολουθούσε αλάλητο τη γυναίκα να τρέχει έξαλλη ανάμεσα στα όμορφα λουλούδια της, σαν το κυνηγετικό σκυλί που ψάχνει τη λεία του. Τα μαλλιά της πετάγονταν ατίθασα από το μισολυμένο κότσο της. Η ρόμπα της ανέμιζε άτακτα πέρα δώθε, καταστρέφοντας τις κορυφές και τα νεαρά ανοιξιάτικα άνθη στα πανέμορφα παρτέρια της. Με τα πόδια της καταπάτησε τα καταπράσινα λαχανικά της και κλότσησε βίαια τα ξύλινα στηρίγματα που τα βοηθούσαν να ψηλώσουν και να κάνουν καρπούς. Η ταραχή της γυναίκας όμως δεν της επέτρεπε να δει την καταστροφή που άφηνε στο πέρασμά της.

«Έλα κοντά μου, μικρό σπουργιτάκι. Μη φοβάσαι. Θέλω να σε πάω πίσω στο κλουβί σου. Είναι τόσο δυστυχισμένος ο άντρας μου που σε έχασε», την άκουσε να λέει καθώς γονάτιζε μπροστά από μια άσπρη συστάδα λουλουδιών που είχε φυτέψει η ίδια πριν από μία εβδομάδα.

Έβαλε τα γυμνά της χέρια ανάμεσά τους, ψάχνοντας με μανία στα τυφλά το πουλάκι, αλλά το μόνο που κατάφερε ήταν να τα καταστρέψει.

«Πώς βρεθήκαμε εδώ;» φώναξε ο Νικόλας, κοιτάζοντας συνεπαρμένος την κυρία Σμιτ να ψάχνει το πουλάκι ανάμεσα στα λουλούδια και τα λαχανικά του κήπου της.

«Το χαζό κοράκι έκανε πάλι τα μαγικά του», προσπάθησε να τον καθησυχάσει χαμογελώντας ο κόμης Πένας. «Οι διηγήσεις του είναι πάντα πολύ παραστατικές.

«Μα... πώς είναι δυνατόν;» αναρωτήθηκε ο μικρός. «Τα βλέπω όλα με τα δικά μου μάτια και όχι με τα μάτια της φαντασίας μου».

Και τότε είδε το Μεμά να δείχνει με την απλωμένη φτερούγα του προς την άλλη πλευρά του κήπου.

Το αγόρι αναγνώρισε αμέσως στο πρόσωπο του γκριζομάλλη άντρα τον κύριο Σμιτ.

Στεκόταν μισοκρυμμένος πίσω από τον κορμό ενός δέντρου και έντρομος παρακολουθούσε τη γυναίκα του να καταστρέφει με τα ίδια της τα χέρια τον κήπο, που με τόση αγάπη είχε φτιάξει μόνη της.

«Το κάνει για μένα», τον άκουσε να μουρμουρίζει συντετριμμένος. «Θυσιάζει ό,τι αγαπά περισσότερο χωρίς να λυπάται, για να είμαι εγώ ευτυχισμένος».

Η ώρα περνούσε, αλλά η κυρία Σμιτ δε σταματούσε το καταστροφικό της έργο όσο δεν έβρισκε το Χωματούλη.

«Έλα να σε βάλω πίσω στο κλουβί σου, σπουργιτάκι μου, γιατί ο άντρας μου είναι πολύ λυπημένος που έχασε το αηδόνι του. Δε μου μίλησε καθόλου χτες βράδυ. Από την ώρα που του είπα ότι μάλλον ξέχασε την πόρτα του κλουβιού ανοιχτή και έφυγες, δεν έχει βγάλει μιλιά. Κοιμήθηκε νηστικός και σήμερα το πρωί που ξύπνησε φαινόταν πολύ δυστυχισμένος. Έφυγε από το σπίτι χωρίς να μου πει κουβέντα».

Το μικρό πουλάκι ένωσε ότι τα λόγια της κυρίας Σμιτ έβγαιναν με δυσκολία από το στόμα της, αφού συναγωνίζονταν με τους λυγμούς της στο ποιος θα ξεπεταχτεί πρώτος. Δύο φορές η γυναίκα πλησίασε πολύ κοντά στο Χωματούλη και τις δύο αυτός φοβήθηκε και έτρεξε να κρυφτεί πίσω από κάποιο άλλο φυτό. Και όσο το πουλάκι κρυβόταν, τόσο η απελπισμένη γυναίκα κατέστρεφε τα θαύματα που η ίδια είχε δημιουργήσει.

Στο τέλος δε θα αφήσει κανένα λουλούδι όρθιο για να κρυφτώ, σκέφτηκε το πουλάκι και έμεινε ακίνητο στη θέση του όταν η γυναίκα πλησίασε πολύ κοντά του για τρίτη φορά.

Όταν τον είδε, η κυρία Σμιτ έβγαλε μια δυνατή κραυγή χαράς και άρπαξε το Χωματούλη με τα δυο της τα χέρια.

«Ευτυχώς είσαι ακόμα εδώ, μικρό σπυργιτάκι», του είπε βγάζοντας έναν αναστεναγμό.

Τώρα ήταν η σειρά της κυρίας Σμιτ να χαϊδέψει το μικρό του κεφαλάκι, που εν τω μεταξύ είχε καλυφθεί με πολλά πούπουλα.

Πόσο γρήγορα βρέθηκαν και οι δύο μέσα στο σπίτι, ούτε που το κατάλαβε το πουλάκι. Η κυρία Σμιτ το άφησε προσεκτικά μέσα στο κλουβί, βάζοντας μπόλικη τροφή και φρέσκο νερό, και μετά ασχολήθηκε με τον εαυτό της. Άλλαξε ρούχα, άπλωσε στα μάγουλά της μπόλικο κοκκινάδι και μάζεψε τα ατίθασα μαλλιά της σ' έναν όμορφο κότσο στο πίσω μέρος του κεφαλιού της. Και όση ώρα μαγειρεύε έριχνε κλεφτές ματιές στο κλουβί του Χωματούλη, για να βεβαιωθεί ότι το πουλάκι συνέχιζε να πηγαινοέρχεται αμέριμνο μέσα στο κλουβί του.

Το μεσημέρι, η γυναίκα και το πουλάκι περίμεναν ανυπόμονα να καλωσορίσουν τον κύριο Σμιτ στο σπίτι.

«Αγάπη μου, κοίτα τι βρήκα σήμερα το πρωί στον κήπο. Το μικρό αηδόνι. Δεν έφυγε μακριά, γιατί ακόμα δεν μπορεί να πετάξει. Είμαστε τυχεροί, ε;» είπε χαμογελαστή η κυρία Σμιτ μόλις ο άντρας της πέρασε την πόρτα της κουζίνας.

«Κοίτα, φίλε μου. Τελικά το παραδέχτηκε και η γυναίκα. Τώρα είμαι σίγουρος. Είμαι αηδόνι!» χάρηκε το πουλάκι μέσα στο κλουβί του ακούγοντας τα λόγια της.

Χάρηκε όμως και ο κύριος Σμιτ όταν είδε το Χωματούλη. Τα μάτια του έλαμπαν από χαρά, σαν δύο αστέρια στον ανέφελο νυχτερινό ουρανό. Πλησίασε με τα αργά βαριά βήματά του κοντά στο κλουβί και έριξε μια ζεστή ματιά στο πουλάκι.

Γρήγορα όμως το βλέμμα του σκοτείνιασε και έκανε μερικά ασταθή βήματα πίσω, σαν να τον απώθησαν δυνατά σιδερένια χέρια.

«Μπα... Όχι... Τελικά είχες δίκιο, γλυκιά μου», μουρμούρισε με μασημένα λόγια. «Τώρα που μεγάλωσε λίγο είναι εύκολο να το καταλάβεις. Είναι μόνο ένα σπυργιτάκι... Κοίτα το χοντρό και μικρό του ράμφος», συνέχισε με πιο δυνατή φωνή ο κύριος Σμιτ, φέρνοντας νοερά στο μυαλό του τον κατεστραμμένο κήπο της γυναίκας του. «Σε μερικές ημέρες, που θα μπορεί να πετάξει, θα το αφήσουμε ελεύθερο να φύγει. Είμαι σίγουρος ότι θα είναι πιο ευτυχισμένο στη φύση παρά κλεισμένο σ' ένα μικρό κλουβί», συμπλήρωσε με φανερή δυσκολία, κοιτώντας τα δακρυσμένα μάτια της.

«Μα...» προσπάθησε να διαμαρτυρηθεί η κυρία Σμιτ, που δεν μπορούσε να πιστέψει στα αυτιά της.

Ο κύριος Σμιτ όμως ήταν αμετάπειστος. Ο Χωματούλης ήταν σίγουρα σπουργίτι και θα ήταν καλύτερα γι' αυτόν να τον αφήσουν να μείνει ελεύθερος στον κήπο τους.

«Θα μπορούσαμε να αγοράσουμε ένα όμορφο αηδονάκι στο τέλος του μήνα στην αγορά της διπλανής πόλης», πρότεινε διστακτικά η κυρία Σμιτ. «Έχουμε και το κλουβί...» χαμογέλασε στον άντρα της.

Μια ακτίνα φωτός άρχισε να φαίνεται στο βλέμμα του κυρίου Σμιτ.

Στο τέλος της ημέρας, ο μόνος που εξακολουθούσε να είναι μπερδεμένος ήταν ο Χωματούλης.

«Τι είμαι τελικά;» κελαηδούσε απορημένος. «Αηδόνι ή σπουργίτι;»

Ο Μεμάς τελείωσε την ιστορία και κοίταξε τον κοιμισμένο Νικόλα. Το γερμένο κεφάλι του αγοριού ακουμπούσε στο μπράτσο του δεξιού χεριού του, που ήταν απλωμένο στο τραπέζι. Ο κόμης τον παρατηρούσε σιωπηλός, με ύφος σκεπτικό.

«Κοιμάται», είπε σιγά ο άντρας.

Ο Μεμάς κατσούφιασε.

«Άκουσε την ιστορία;» αναρωτήθηκε τινάζοντας τα φτερά του.

«Και βέβαια την άκουσε», τον διαβεβαίωσε το αφεντικό του. «Αν και είμαι σίγουρος, πονηρό πουλί, ότι την ιστορία την είπες για να ακούσω εγώ και όχι ο μικρός».

Ο Μεμάς πήρε ένα δήθεν έκπληκτο ύφος.

«Α, ναι; Αυτό πιστεύεις για μένα;» διαμαρτυρήθηκε. «Πως φοβάμαι να σου μιλήσω έξω από τα δόντια; Να σου πω ότι κοντεύεις να φας τα ψωμιά σου και δε φρόντισες να βρεις τον αντικαταστάτη σου; Ότι έτσι μονόχνοτος και ακοινώνητος που είσαι δεν έχει απομείνει άνθρωπος σε ολόκληρο το νησί να σου μιλάει πια; Άκουσες τι είπε το αγόρι. Τους έχουν πει να μην πλησιάζουν στο σπίτι σου, γιατί σε φοβούνται όλοι τους».

«Αχά, γι' αυτό λοιπόν έκλεψες το παιχνίδι του μικρού και το έκρυψες στον κήπο. Ήθελες να λειτουργήσει σαν συνδετικός

κρίκος, όπως το σπουργιτάκι ανάμεσα στους δύο Σμιτ. Να με αναγκάσεις να βάλω το αγόρι στο σπίτι μου. Να ψάξουμε μαζί με το παιδί στον κήπο να βρούμε το παιχνίδι του», είπε ο κόμης Πένας. «Και ποιος σου είπε, παρακαλώ, να ανακατευτείς;»

«Κανέναν. Μόνος μου ενήργησα, εθελοντικά», απάντησε αυθάδικα το κοράκι. «Σκέφτηκα ότι...»

«Ε, λοιπόν, σου απαγορεύω να σκέφτεσαι για λογαριασμό μου», απάντησε απότομα ο κόμης Πένας.

Ο Μεμάς, αγανακτισμένος, άρχισε να τινάζει με ορμή τις φτερουγές του, κάνοντας μεγάλη φασαρία.

«Σσος... θα τον ξυπνήσεις!» πετάχτηκε από την καρέκλα του ο κόμης Πένας. «Και σταμάτα με αυτές τις ανοησίες που σκέφτεσαι και κάνεις κάθε φορά...» του είπε φοβερίζοντάς τον με το δάχτυλο «...αλλιώς θα καταλήξεις σε βουλωμένο μπουκάλι στο πέλαγος ή, ακόμη χειρότερα, ψητός στο φούρνο».

Ο Μεμάς κούνησε το ράμφος του κοροϊδευτικά και έριξε μια βιαστική ματιά στο ανοιχτό παράθυρο της κουζίνας. Το σκοτάδι είχε κρύψει τα δέντρα του κήπου. Είχε περάσει η ώρα χωρίς να το καταλάβει κανείς τους.

«Και μήπως πρόκειται να τον αφήσεις να κοιμηθεί στο τραπέζι όλη την υπόλοιπη νύχτα;» αναρωτήθηκε κατσουφιασμένο το κοράκι.

«Όχι, χαζό πουλί, δε θα τον αφήσω εδώ. Δεν είμαι τόσο άκαρδος όσο θέλεις να με παρουσιάζεις πάντα. Θα τον μεταφέρω σε μία από τις κρεβατοκάμαρες του σπιτιού», είπε σκεπτικός ο άντρας. «Στείλε τη γυναίκα σου να ετοιμάσει ένα κρεβάτι. Και εσύ να πετάξεις μέχρι το χωριό και να πας ένα γράμμα στο πράσινο σπίτι. Θα τους ενημερώσω ότι ο Νικόλας θα μείνει μαζί μας απόψε και αύριο θα φροντίσουμε να επιστρέψει στο σπίτι τους. Δεν είναι σωστό να ανησυχούν και να τον ψάχνουν μέσα στη νύχτα».

Έσκυψε και σήκωσε προσεκτικά στην αγκαλιά του το κοιμισμένο αγόρι. Λίγο πριν βγει από το δωμάτιο, γύρισε και είπε στο Μεμά:

«Ρίξε το γράμμα κάτω από την πόρτα και έλα αμέσως πίσω. Αρκεί η κακή γνώμη που έχουν για μένα εκεί. Μη μιλήσεις με κανέναν και κάνεις τα πράγματα χειρότερα».

«Εντάξει», είπε χαμογελώντας ο Μεμάς.

7. Ο ευγενέστατος κόμης Θεόδωρος Πένας

Πέρασαν έξι εβδομάδες από την ημέρα που ο Νικόλας ήρθε για πρώτη φορά στο σπίτι του κόμη Πένα. Το αγόρι επισκέφτηκε πολλές φορές από τότε το πυργόσπιτο. Κάθε φορά που περνούσε τη σιδερένια καγκελόπορτα ένιωθε όλο και περισσότερο καλοδεχούμενος, ιδιαίτερα από το Μεμά, ο οποίος, αν και κοράκι, είχε καλή ανατροφή αλλά και τρόπους. Τον κόμη Θεωδωράκη Πένα όμως τον συναντούσε σπάνια. Τον είχε δει μονάχα δύο ή τρεις φορές στους μπροστινούς κήπους του πύργου, καθώς έφευγε. Περνούσε τον περισσότερο ελεύθερο χρόνο του παρέα με το κοράκι, το καυστικό χιούμορ του οποίου τον διασκέδαζε αφάνταστα. Ο Μεμάς τον είχε ξεναγήσει ήδη σε αρκετούς από τους σκοτεινούς χώρους του πύργου, διασχίζοντας άλλοτε στενούς και άλλοτε πιο ευρύχωρους διαδρόμους, που οδηγούσαν σε σκοτεινά δωμάτια με αραχνιασμένες ξύλινες οροφές. Ο Νικόλας, αν και στην αρχή φοβόταν την εξερεύνηση τόσο σκοτεινών χώρων, γρήγορα βρήκε ενδιαφέρον και γοητευτικό το κρυφτούλι στα δωμάτια του πύργου, περιμένοντας να τον ξετρυπώσει το κοράκι.

Η αίθουσα όμως που μαγνήτισε αμέσως το βλέμμα του Νικόλα ήταν η βιβλιοθήκη. Ένα απογευματάκι μπήκε μέσα στο σκοτεινό δωμάτιο, πίσω από το Μεμά.

«Με έστειλε ο αφέντης να πάρω ένα βιβλίο και να του το πάω να διαβάσει», εξήγησε ο Μεμάς στο Νικόλα, όταν το αγόρι τον ρώτησε τι γύρευαν σ' εκείνο το δωμάτιο. «Η ευγένειά του, ο ερημίτης Πένας, αποφάσισε να διαβάσει! Αλλά δεν κάνει τον κόπο να έρθει εδώ. Θέλει να του πάω ένα βιβλίο στο δωμάτιο με το τζάκι», μουρμούρισε ειρωνικά το κοράκι, πετώντας μέσα στο δωμάτιο.

Πάτησε με το ράμφος του το διακόπτη και ένα αχνό κίτρινο φως αποκάλυψε την τεράστια βιβλιοθήκη στα μάτια του Νικόλα.

«Μάλλον θέλει να κοιμηθεί πάλι στην πολυθρόνα του και χρειάζεται νανούρισμα. Γιατί μόνο γι' αυτόν το λόγο πιάνει βιβλίο

στα χέρια του!» έκρωξε με αηδία το κοράκι και πέταξε προς τα ράφια.

Ο Νικόλας έμεινε ακίνητος στην είσοδο του ψηλοτάβανου δωματίου και το βλέμμα του ακολούθησε το Μεμά, που πέταξε προς τα βιβλία. Τα ξύλινα ράφια στους τοίχους ήταν ασφυκτικά γεμάτα με τεράστιους, λεπτούς, δερματόδετους τόμους, πανάρχαιους παπύρους, περγαμηνές ραμμένες ανάμεσα σε ξύλινες πλάκες, αλλά και ολοκαίνουργιες εγκυκλοπαίδειες.

«Είναι μεγάλη... η βιβλιοθήκη σας!» είπε με θαυμασμό ο Νικόλας, με το βλέμμα του να τρέχει και στους τρεις τοίχους του δωματίου, που ήταν καλυμμένοι με βιβλία.

«Αμέ, είναι μεγάλη», κορδώθηκε ο Μεμάς. «Τύφλα να 'χει εκείνη του Ληξουρίου μπροστά στη δική μας!» αποφάνθηκε σαν ειδικός.

«Σου αρέσουν τα βιβλία;» ενδιαφέρθηκε να μάθει ο Μεμάς.

«Πως, αμέ!» απάντησε χωρίς ιδιαίτερο ενθουσιασμό ο Νικόλας.

«Γιατί στον αφέντη μου δεν αρέσουν καθόλου. Δεν κληρονόμησε στο ελάχιστο την καλλιτεχνική φλέβα του ευγενικού προγόνου του και την αγάπη του για τα βιβλία», άκουσε το Μεμά να μουρμουρίζει μέσα από το μισάνοιχτο ράμφος του.

Το κοράκι έπιασε με το ράμφος του ένα λεπτό δερματόδετο τόμο και τον άφησε απαλά επάνω στο παράξενο ξύλινο τραπέζι, που με δυσκολία στεκόταν στη μέση του δωματίου. Αν και η επιφάνειά του ήταν γερμένη και το έκανε να μοιάζει με σημερινό σχεδιαστήριο, επάνω της στέκονταν ένα κιτρινισμένο καλάμι μέσα στο καλαμάρι του, μερικές πένες και δύο πηλίνα μελανοδοχεία, μουντζουρωμένα από ξεραμένα χρώματα. Στην επάνω δεξιά γωνία του παράξενου τραπεζιού ήταν καρφωμένο ένα μικρό ξύλινο αναλόγιο.

Ο Νικόλας πλησίασε και κοίταξε το βιβλίο που άφησε ο Μεμάς με μεγάλη περιέργεια. Ανασήκωσε το βαρύ εξώφυλλο. Μεμιάς τα μάτια του γέμισαν με πολύχρωμες εικόνες και λέξεις. Λέξεις που, αν και δεν ήταν ευανάγνωστες, έμοιαζαν τόσο ήρεμες όσο η γαλήνη της ήσυχης θάλασσας και τόσο δροσερές όσο ο αέρας που φυσάει στις ψηλές βουνοκορφές.

«Αυτός το έγραψε. Ο ευγενέστατος κόμης Θεόδωρος Πένας. Ήταν μεγάλος καλλιτέχνης», είπε ο Μεμάς με ύφος ονειροπόλο. «Ο καλύτερος γραφέας της εποχής του. Όχι μόνο στην

Κωνσταντινούπολη, όπου γεννήθηκε και μεγάλωσε, αλλά και σε όλο τον παλαιό κόσμο. Λένε ότι είχε αναγάγει την αντιγραφή και την εικονογράφηση των βιβλίων με το χέρι σε πραγματική τέχνη».

«Α, ναι;» είπε ο Νικόλας μάλλον αδιάφορα.

«Ναι, φυσικά», απάντησε ο Μεμάς, ενοχλημένος από την αδιαφορία του αγοριού. «Ακόμη κι όταν, μεγάλος πια, ήρθε εδώ στο νησί, απ' όπου καταγόταν η μητέρα του, και αφιέρωσε τη ζωή του στην υπεράσπιση και στην προστασία των πουλιών, τις λιγοστές ελεύθερες ώρες του συνέχισε να αντιγράφει με υπομονή και μεράκι, μέχρι το θάνατό του, το περιεχόμενο των μισοκατεστραμμένων πατύρων σε περγαμινές, για να μη χαθούν πολύτιμες γνώσεις».

«Ο αφέντης σου δηλαδή δεν είναι Κεφαλονίτης; Κατάγεται από την Κωνσταντινούπολη;»

«Μα και βέβαια ο κόμης Θεόδωράκης είναι από δω. Εδώ γεννήθηκε. Σ' ετούτο το σπίτι, το οποίο έφτιαξε ο σπουδαίος πρόγονός του», βιάστηκε να απαντήσει ο Μεμάς.

Και ύστερα άρχισε να του εξιστορεί τη ζωή του σπουδαίου κόμης Θεόδωρου Πένα. Του είπε ότι όλα τα πουλιά ξέρουν και διηγούνται τη ζωή του. Πως γεννήθηκε στην Κωνσταντινούπολη το 1315. Πατέρας του ήταν ο Εμμανουήλ Πένας, πλούσιος έμπορος του καιρού εκείνου, και μητέρα του η Αμαλία Ορσίνι, κόρη του Θεόδωρου Ορσίνι και εγγονή του Ριχάρδου Ορσίνι, του πρώτου παλατινού κόμης της Κεφαλονιάς. Στα δεκαπέντε του χρόνια, όταν ο Θεόδωρος τελείωσε το σχολείο των ιερών γραμμάτων και τη σχολή του γραμματιστή, η μητέρα του επέμενε να παρακολουθήσει την καλύτερη σχολή αντιγραφών, που βρισκόταν στην Κωνσταντινούπολη, στο μοναστήρι του Στουδίου. Ο νεαρός δεν της χάλασε το χατίρι. Έτσι, ο Θεόδωρος πέρασε τα επόμενα δέκα χρόνια της ζωής του στο ξακουστό μοναστήρι, παρέα με επτακόσιους ακοίμητους μοναχούς στουδίτες. Σε ηλικία είκοσι πέντε ετών, ο Θεόδωρος ήταν τόσο ξακουστός για τα έργα του, που γρήγορα τον κάλεσαν κοντά τους άνθρωποι τρανοί και πολύ μορφωμένοι στην Ευρώπη. Άφησε λοιπόν την Κωνσταντινούπολη και....

Όση ώρα ο Μεμάς τού μιλούσε για το συγγραφέα του βιβλίου, ο Νικόλας γύριζε με προσοχή τα χοντρά φύλλα του δερματόδετου βιβλίου, μέχρι που το βλέμμα του στάθηκε στη ζωγραφιά μερικών αλυσοδεμένων σπουργιτών.

«Φαίνονται δυστυχισμένα. Γιατί άραγε ζωγράφισε δυστυχισμένα πουλιά;» μουρμούρισε σκεπτικός.

Ο Μεμάς έγειρε το κεφάλι του και κάρφωσε το γυάλινο βλέμμα του στη ζωγραφιά.

«Χμμ... Ναι... Είναι από τη δίκη των σπουργιτιών», έκρωξε με στριγκή λαλιά. «Μία από τις μεγαλύτερες επιτυχίες του ευγενέστατου κόμη. Το 1347, αν θυμάμαι καλά, υπερασπίστηκε ενώπιον των δικαστηρίων το δικαίωμα είκοσι σπουργιτιών να κελαηδούν».

Ο Νικόλας τον κοίταξε απορημένος.

«Μη σου κάνει εντύπωση. Εκείνα τα χρόνια οι άνθρωποι έσερναν στα δικαστήρια όχι μόνο ανθρώπους, αλλά και ζώα, πουλιά, ακόμη και ψάρια», του εξήγησε ο Μεμάς.

Ο Νικόλας κοιτούσε το κοράκι αποσβολωμένος.

«Ένας ιερέας κατήγγειλε στις Αρχές της περιοχής ότι, ενώ κήρυττε από τον άμβωνα, τα ζωηρά τιτιβίσματα των σπουργιτιών στη στέγη της εκκλησίας εμπόδιζαν το λόγο του Θεού να φτάσει στα αυτιά των πιστών. Τα σπουργιτάκια θεωρήθηκαν ένοχα και συνελήφθησαν αμέσως», κούνησε μελαγχολικά το κεφάλι του ο Μεμάς. «Αν δεν ήταν ο εξοχότατος Θεόδωρος Πένας να τα υπερασπιστεί, θα είχαν καταδικαστεί σε θάνατο στην πυρά, όπως συνηθίζοταν εκείνο τον καιρό».

«Δεν μπορώ να το πιστέψω!» είπε ο Νικόλας κοιτώντας το Μεμά, που ετοιμαζόταν να συνεχίσει.

«Τα σπουργιτάκια δεν ήταν τα μόνα πουλιά που έσωσε ο ευγενικός πρόγονος του αφέντη μου. Έσωσε επίσης έναν κόκορα, τον οποίο κατηγόρησαν ότι γέννησε παρά φύσιν ένα αυγό και θεωρήθηκε όργανο του σατανά. Και ένα σμήνος από συκοφάγους, που προκάλεσαν ζημιές στις συκιές και στις μουριές μιας αγροτικής περιοχής και τους οποίους οι αγρότες κατήγγειλαν στο δικαστή».

Ακούμπησε με την απλωμένη φτερούγα του το χειρόγραφο.

«Εδώ μέσα είναι γραμμένα όλα», είπε υπερήφανα, σαν να ήταν ο ίδιος ο συγγραφέας των δικαστικών περιπετειών των πουλιών.

Φτερούγισε γύρω από το Νικόλα και στο τέλος στάθηκε στον ώμο του αγοριού, κροταλίζοντας ανατριχιαστικά το ράμφος του. Ο Νικόλας όμως δεν ανησύχησε, γιατί δεν τον φοβόταν πια.

«Όταν ήρθε να μείνει μόνιμα στο νησί, η φήμη πως ο κόμης Θεόδωρος Πένας βοηθούσε τα πουλιά είχε διαδοθεί ήδη στο

φτερωτό κόσμο», αναστέναξε ο Μεμάς μέσα από το μισάνοιχτο ράμφος του. «Οι πρώτοι που έτρεξαν κοντά του για βοήθεια ήταν τα πληγωμένα και χτυπημένα πουλιά, που είχαν καταφέρει να ξεγλιστρήσουν μέσα από τα γαμπιά νύχια των εκπαιδευμένων και εξημερωμένων γερακιών. Οι φασονέτες και οι ερωδιοί είχαν υποφέρει πολύ εκείνα τα χρόνια, όταν το κυνήγι με τα γεράκια ήταν πολύ διαδεδομένο στον κόσμο των αρχόντων. Φυσικά, ο δικός μας άρχοντας ήταν διαφορετικός. Όχι μόνο δεν έστελνε πουλιά εναντίων άλλων πουλιών, αλλά επιπλέον έκανε ό,τι μπορούσε για να βοηθήσει τα θύματα των γερακιών. Άνοιξε τις πόρτες και έφερε στον πύργο όποιον ήταν πρόθυμος να βοηθήσει στην περιποίηση και στη διάσωση των τραυματισμένων πουλιών. Από τότε, μου φαίνεται, πως έμαθαν και έρχονται οι ερωδιοί, οι πάπιες και οι κύκνοι κάτω στον κόλπο του Λιβαδιού», μουρμούρισε συλλογισμένος και ύστερα συνέχισε με πιο δυνατή φωνή: «Όπως καταλαβαίνεις, εκείνα τα χρόνια οι αρρώστιες των ανθρώπων ήταν τόσο πολλές, που δεν έφταναν οι γιατροί για να ασχοληθούν με τα πτηνά. Ήρθαν λοιπόν κοντά του σπετσέρηδες και φαρμακοτρίφτες με τα γιατρικά και τα βότανα που περίσσευαν από τους ανθρώπους και ψευτοαστρολόγοι και κομπογιαννίτες με ξόρκια και αλοιφές που δεν χρησιμοποιούσαν πια οι άνθρωποι. Όλοι αυτοί μετέτρεψαν τον πύργο μας σε νοσοκομείο για την περίθαλψη όχι μόνο των πουλιών που έπεφταν θύματα των γερακιών, αλλά και όλων των ταλαιπωρημένων πετούμενων που έκαναν μακρινά ταξίδια. Και κοντά σε αυτούς μαζεύτηκαν στα διάφορα κτίσματα ολόγυρα στον πύργο άντρες που δούλευαν στα χωράφια του κόμη και γυναίκες που ετοιμάζαν το φαγητό, ράφτες και τσαγκάρηδες, περιβολάρηδες και μελετητές της φύσης».

«Αν είναι όπως τα λες, τότε πρέπει να ήταν σπουδαίος άνθρωπος», είπε σκεπτικός ο Νικόλας.

«Πολύ σπουδαίος, πράγματι», τον διαβεβαίωσε το κοράκι. «Αυτός είναι και ο λόγος που εγώ είμαι δεμένος με τον απόγονό του, το σημερινό κόμη Πένα», έκανε σαν αηδιασμένος ο Μεμάς.

«Δεν καταλαβαίνω... Τι εννοείς;» ρώτησε μεπρδεμένος ο Νικόλας. «Δεν είσαι δεμένος, ούτε κλεισμένος σε κλουβί. Γιατί δε φεύγεις;»

Ο Μεμάς φτερούγισε και πέταξε από τον ώμο του Νικόλα μέχρι το αναλόγιο στο παλιό τραπέζι. Το έπιπλο έτριξε κάτω από το βάρος του κορακιού, έτοιμο να καταρρεύσει.

«Τα πουλιά, αναγνωρίζοντας τη μεγάλη βοήθεια που τους προσέφερε ο κόμης Θεόδωρος, σε ένδειξη ευγνωμοσύνης στο πρόσωπό του, αποφάσισαν να ορίσουν ως προσωπικούς φύλακες και βοηθούς του μια οικογένεια κορακιών».

Ο Μεμάς ανασήκωσε το λαιμό και το ράμφος του επιδεικτικά. «Δε θα μπορούσαν άλλωστε να βρουν πιο ηρωικά, πιο έξυπνα και πιο πιστά πουλιά από εμάς τα κοράκια. Επέμεναν μάλιστα να συνταχθεί ένα συμβόλαιο μεταξύ του κόμη και του αρχηγού της οικογένειας των κορακιών, που θα τους δέσμευε να συμβιώνουν παντοτινά. Ο κόμης και οι απόγονοί του θα έπρεπε να κάνουν πάντα ό,τι περνάει από το χέρι τους για να βοηθούν τα πουλιά, ενώ η οικογένεια των κορακιών και όλοι οι απόγονοί τους θα έμεναν για πάντα πιστοί στην ιερή αποστολή τους, που ήταν να θυσιάσουν ακόμη και τη ζωή τους, αν χρειαζόταν, για την ασφάλεια του κόμη και των απογόνων του. Το συμβόλαιο αυτό, που δέσμευε από τη στιγμή εκείνη όλους τους απογόνους του κόμη και των κορακιών, το έγραψε με κάθε επισημότητα ο ίδιος ο κόμης, σε αυτό το γραφείο, σε ακριβή περγαμνή και το ονόμασε *Κώδικας φιλίας μεταξύ ανθρώπων και πουλιών*».

«Φοβερή ιστορία!» είπε ο Νικόλας.

«Ναι, φοβερή ιστορία, αλλά δυστυχώς μια ιστορία με άσχημο τέλος», είπε κατσουφιασμένο το κοράκι.

«Γιατί το λες αυτό, Μεμά; Αυτή η ιστορία, όσο υπάρχουν απόγονοι των δύο πλευρών, δεν μπορεί να έχει τέλος», απόρησε ο Νικόλας.

«Εμπρός, λοιπόν, μικρέ Νικόλα!» έκρωξε με δύναμη ο Μεμάς και έκανε μια θεαματική τούμπα μπροστά στα έκπληκτα μάτια του αγοριού. «Σκέψου λίγο. Βάλε το μυαλουδάκι σου να δουλέψει. Σου φαίνεται ότι το γέρικο αφεντικό μου είναι ικανό να αποκτήσει κάποια στιγμή απογόνους; Αυτός έχει χρόνια να μιλήσει σε άνθρωπο. Πού να βρει γυναίκα να τον παντρευτεί τώρα στα γεράματα; Με τα χρόνια έγινε πραγματικός ερημίτης. Δεν έχει καμία ομοιότητα με τους ηρωικούς προγόνους του. Έχω ακουστά ότι ο προπάππος του, ο κόμης Τζώρτζης Πένας, ήταν ένας από τους διακόσιους ένοπλους Ληξουριώτες που, στις 14 Σεπτεμβρίου του 1848, προσπάθησαν να διώξουν τους Άγγλους από το Ληξούρι. Αν

και, απ' ό,τι λένε οι πληροφορίες μου, δεν τα κατάφεραν. Και ο πατέρας του, ο Γιάννης, ήταν λένε γεννημένος θαλασσινός. Δεν έμεινε πολύ στο νησί», κούνησε συλλογισμένο το κεφάλι του το κοράκι. «Βέβαια, τώρα που το καλοσκέφτομαι, φταίει και του λόγου του ο πατέρας του, που δεν του είπε τίποτα για τον κώδικα. Και τώρα αυτός δε συνεχίζει, έστω και στο ελάχιστο, το έργο του ευγενέστατου Θεόδωρου Πένα, όπως απαιτούν οι όροι του συμβολαίου», κατέληξε και έχωσε απελπισμένος το κεφάλι του κάτω από τη φτερούγα του. «Έχω κουραστεί πια να του λέω συνέχεια τις ιστορίες που μου διηγούνται οι φίλοι μου, για να του αποδείξω ότι τα πουλιά ποτέ δε σταμάτησαν να βοηθούν τους ανθρώπους, αλλά αυτός το χαβά του. Πιστεύει ότι όλα αυτά είναι ψέματα. Δεν εννοεί να καταλάβει ότι η ιστορία με το συμβόλαιο είναι αληθινή και όχι δικές μου φαντασίες».

Το κοράκι φούσκωσε το στήθος του σαν διάνος.

«Ο μόνος που τηρεί κατά γράμμα τους όρους του συμβολαίου είμαι εγώ, φίλε μου. Γιατί και γυναίκα βρήκα, και απογόνους έκανα. Όσο για τις προβλεπόμενες υπηρεσίες προς τα μούτρα του, τις προσφέρουμε καθημερινά και αγόγγυστα εγώ και η κυρία Μεμά».

«Μήπως τα παραλές λιγάκι;» αναρωτήθηκε ο Νικόλας χαμογελώντας.

Βλέποντας όμως το Μεμά να πετάει αγριεμένος προς το μέρος του, έχασε μεμιάς το χαμόγελο και οπισθοχώρησε θορυβημένος. Τα πόδια του λύγισαν και κάθισε στην ξύλινη καρέκλα μπροστά στο παλιό γραφείο.

«Τι λες τώρα;» τσίριξε το κοράκι φτερουγίζοντας μπροστά στο πρόσωπο του Νικόλα. «Θέλεις να με κάνεις να σκάσω σαν το μπαλόνι με αυτά που λες; Δε με πιστεύεις ούτε εσύ, όπως εκείνος;»

«Ησύχασε, καλέ μου Μεμά», προσπάθησε να τον ηρεμήσει ο Νικόλας. «Σε πιστεύω».

«Με πιστεύεις; Αλήθεια;» τον κοίταζε καχύποπτα. «Τότε, ίσως υπάρχει ακόμα ελπίδα», έκρωξε συλλογισμένος ο Μεμάς. «Χμ... Λοιπόν, είσαι ο μόνος που μπορεί να με βοηθήσει. Ναι... σίγουρα. Δεν υπάρχει άλλη λύση. Εμείς οι δύο πρέπει να συνεργαστούμε για να τον πείσουμε ότι λέω αλήθεια, πριν να είναι πολύ αργά».

«Τι εννοείς;» ρώτησε με περιέργεια το αγόρι.

«Πρέπει να βρούμε τον Κώδικα φιλίας που έγραψε ο αείμνηστος κόμης Θεόδωρος Πένας», πρόφερε με κάθε

επισημότητα το όνομα ο Μεμάς. «Μόνο έτσι θα με πιστέψει ο αφέντης μου».

«Πού είναι; Έχεις καμιά ιδέα;» αναρωτήθηκε ο Νικόλας.

Ο Μεμάς έδειξε με το ράμφος στα ράφια της βιβλιοθήκης. «Κάπου εκεί ανάμεσα στα βιβλία πρέπει να είναι καταχωνιασμένος».

«Εσύ δεν έψαξες ποτέ;»

Ο Μεμάς κατέβασε ντροπιασμένος το κεφάλι.

«Δεν ξέρω να διαβάζω», απάντησε με διστακτική φωνή.

«Ε τότε θα σε βοηθήσω!» του απάντησε αμέσως ο Νικόλας, φροντίζοντας όμως να κρύψει ένα μικρό χαμόγελο που εμφανίστηκε στις άκρες των χειλιών του. «Μόνο που πρέπει να ψάξουμε γρήγορα», βιάστηκε να προσθέσει. «Σε λίγο καιρό τελειώνουν οι καλοκαιρινές διακοπές μου και θα πρέπει να γυρίσω στο ορφανοτροφείο στο Αργοστόλι».

Και τότε μια σκοτεινή σκιά θάμπωσε για λίγο το γκριζοπράσινο βλέμμα του.

8. Στην τραπεζαρία

Νωρίς το πρωί του επόμενου Σαββάτου, ο Νικόλας πήρε το δρόμο που ανηφόριζε την πλαγιά για τον πύργο του κόμη Πένα, που ήταν –ένας Θεός ξέρει πόσα χρόνια– φωλιασμένος στην κορυφή του λόφου. Ο δρόμος ήταν κουραστικός και οι αιχμηρές πέτρες που είχαν κατακυλήσει από το λόφο μετά τη χτεσινή νεροποντή έκαναν την κατάσταση ακόμη πιο δύσκολη.

Σταμάτησε για να πάρει μια ανάσα και κοίταξε ψηλά. Τα άσπρα σύννεφα είχαν χαμηλώσει και έκρυσαν το μεγαλύτερο μέρος του πύργου. Οι δύο τετράγωνοι πυργίσκοι στις πλαϊνές πλευρές του πυργόσπιτου, που τα παλιά χρόνια χρησίμευαν ως πολεμίστρες, είχαν χαθεί μέσα στα σύννεφα.

«Αχ, βρε Μεμά, αν δε σου είχα υποσχεθεί να ψάξω σήμερα για τον κώδικα, δε θα ερχόμουν πρωί πρωί εδώ πάνω», μουρμούρισε και κοίταξε ανήσυχος τα παραφουσκωμένα, έτοιμα να εκραγούν, σύννεφα. «Ελπίζω να μη βρέξει μέχρι να φτάσω».

Οι πρώτες χοντρές ψιχάλες ήρθαν λίγο αργότερα, όταν διάβαινε την καγκελόπορτα του πυργόσπιτου, αλλά ο Μεμάς ήταν εκεί να τον προστατεύσει. Πέταξε αμέσως κοντά στο αγόρι και άνοιξε τις ολόμαυρες φτερούγες του, σαν αυτοσχέδια ομπρέλα, πάνω από το κεφάλι του.

«Μπρρρρρ! Μόνο αυγουστιάτικη δεν είναι η σημερινή ημέρα», αναστέναξε ο Νικόλας και φρόντισε να μείνει κάτω από τις φτερούγες του Μεμά μέχρι να μπουν στον πύργο.

«Πώς είσαι, μικρέ; Όλα καλά;»

«Ναι, όλα καλά», απάντησε ο Νικόλας. «Ήταν πιο εύκολο απ' όσο φανταζόμουν να πάρω άδεια από την κυρία Μίνα να μείνω μαζί σας όλο το Σαββατοκύριακο. Ίσως βοήθησε το ότι προχτές ο κόμης Πένας πέρασε και μίλησε μαζί της αρκετή ώρα», είπε σκεφτικός.

«Ναι, ίσως...» έκρωξε διφορούμενα ο Μεμάς πάνω από το κεφάλι του, λες και δεν είχε κατασταλάξει ακόμα όσον αφορά τον

πραγματικό λόγο που είχε οδηγήσει τον αφέντη του να βγει από το ερημόσπιτό του έπειτα από πάρα πολλά χρόνια.

Όταν μπήκαν στο σπίτι, το κοράκι πέταξε μπροστά και φώναξε δίχως να γυρίσει το κεφάλι να τον κοιτάξει:

«Έλα από δω. Στην τραπεζαρία. Ο αφέντης θέλει να πάρετε μαζί πρωινό».

«Μα έχω φάει», διαμαρτυρήθηκε ο Νικόλας, που δεν ενθουσιάστηκε με την ιδέα να περάσει το πρωινό παρέα με τον κόμη Πένα. «Εξάλλου, πρέπει να ψάξω για τον κώδικα σήμερα. Έτσι δε συμφωνήσαμε; Το ξέχασες κιόλας;» είπε, σε μια ύστατη προσπάθεια να αποφύγει τη συνάντηση με τον κόμη.

«Έλα, έχει πολλά χρόνια ο ερημίτης να πάρει πρωινό με άνθρωπο», του είπε το κοράκι με ασυνήθιστα παγερό τόνο.

Ο κόμης Θοδωράκης Πένας στεκόταν μπροστά στο παράθυρο και κοιτούσε με βλέμμα αφηρημένο έξω από το θολωμένο από τις στάλες της βροχής τζάμι. Από την άκρη των χειλιών του κρεμόταν σβηστή η πίπα με το κεφάλι του μονόφθαλμου πειρατή. Η μεγάλη σάλα ήταν ήσυχη και σιωπηλή, μέχρι που ακούστηκε το φτερούγισμα του Μεμά.

Ο γερο-κόμης έστρεψε το κεφάλι του. Ο Μεμάς πέταξε στο δωμάτιο και ο Νικόλας στάθηκε αμίλητος στην είσοδο.

«Βρε, βρε, καλώς το Νικόλα. Έλα μέσα, παιδί μου, μη στέκεσαι στην πόρτα», του είπε χαμογελαστός.

Μετά στράφηκε στο Μεμά, που είχε προσγειωθεί ήδη στο επάνω άδαιο μέρος του τραπεζιού. Στην απέναντι πλευρά, πάνω σε λευκό τραπεζομάντιλο, κάποιος –πιθανόν η κυρία Μεμά– είχε τοποθετήσει προσεκτικά κούπες, πιατάκια και μαχαιροπίρουνα για δύο άτομα.

«Έλα, Μεμά, οδήγησε στη θέση του το μικρό μας φίλο. Καφέ;» ρώτησε με μεγάλη επισημότητα ο κόμης, όταν ο Νικόλας κάθισε στην καρέκλα που του έδειξε ο Μεμάς.

«Ουφ! Άρχισε τις αλαλιές⁹ του. Άκου να πιει καφέ ο μικρός!» μουρμούρισε ο Μεμάς μέσα από το μισόκλειστο ράμφος του.

«Δεν πίνω καφέ. Δεν έχω πει ποτέ μου καφέ», είπε σιγανά ο Νικόλας και έριξε μια απορημένη ματιά στο κοράκι.

«Καλά, λίγη ζεστή σοκολάτα τότε;» ρώτησε ο κόμης, χαϊδεύοντας αφηρημένος το φρεσκοκουρεμένο γένι του.

Ο Νικόλας δεν απάντησε, αλλά έσπρωξε την κούπα του προς το μέρος του άντρα.

Ο Μεμάς περίμενε μέχρι να κατεβάσει ο Νικόλας την πρώτη γουλιά από την αχνιστή σοκολάτα του.

«Πάρε κι ένα γλυκό», του είπε, δείχνοντας με τη φτερούγα του τις μικρές σοκολατένιες μπαλίτσες στο βαθύ πήλινο πιάτο. «Τις έφτιαξε η κυρία Μεμά», του εξήγησε φουσκώνοντας το κατάμαυρο στήθος του. «Κι αν δε σου αρέσουν τα σοκολατάκια, πάρε από τα ζαχαράτα¹⁰. Μας τα κουβάλησε μια κίσσα προχτές. Δεν ξέρω από ποιανού το γάμο τα έκλειψε, αλλά φαίνονται ωραία».

Για αρκετή ώρα δε μίλησε κανείς. Ο κόμης Πένας γιατί δεν ήξερε τι να συζητήσει μ' ένα παιδί δέκα χρόνων και ο Νικόλας γιατί είχε αλλού το μυαλό του. Καλή η σοκολάτα, ωραία και τα σοκολατάκια, αλλά δεν έβλεπε την ώρα να σηκωθεί από το τραπέζι και να πάει να ψάξει για τον κώδικα. Όσο για το Μεμά, αυτός έσπαγε το κεφάλι του να βρει τρόπο να μείνουν περισσότερο χρόνο μαζί ο κόμης και το αγόρι.

«Νικόλα, ο Μεμάς μού είπε ότι θα μείνεις μαζί μας το Σαββατοκύριακο. Είναι αλήθεια;» είπε ο κόμης ύστερα από μακρά σιωπή.

«Ναι, πήρα άδεια από την κυρία Μίνα να μελετήσω στη βιβλιοθήκη σας», είπε σιγανά το αγόρι ρίχνοντας μια κλεφτή ματιά στο κοράκι, που εκείνη τη στιγμή καθάριζε τη δεξιά του φτερούγα.

Ο κόμης χαμογέλασε αμήχανα.

«Γι' αυτό, αν μου επιτρέπετε, θα ήταν καλύτερα να ξεκινούσα αμέσως», πήρε θάρρος ο Νικόλας.

Ο κόμης Πένας ανασήκωσε απογοητευμένος τους γέρικους ώμους του, για να δείξει ότι δεν είχε αντίρρηση. Ούτως ή άλλως, η ιδέα του πρωινού αποδείχτηκε εντελώς αποτυχημένη.

Δεν ήξερε γιατί υπέθεσε, όταν ο Μεμάς τού ανήγγειλε ότι το αγόρι θα περνούσε μαζί τους το Σαββατοκύριακο, ότι θα ήταν καλή ιδέα να πάρει το πρωινό του μαζί με τον μικρό.

«Μείνε λίγο ακόμη», πετάχτηκε θορυβημένο το κοράκι, αφήνοντας στη μέση την καθαριότητα της φτερούγας του. «Έχεις αρκετό χρόνο στη διάθεσή σου να μελετήσεις στη βιβλιοθήκη. Έχεις ένα ολόκληρο Σαββατοκύριακο».

«Μα... γιατί να χάσω χρόνο χωρίς λόγο;» αναρωτήθηκε αθώα ο Νικόλας.

«Άσε το παιδί να πάει στη βιβλιοθήκη, κακομαθημένο πουλί», μπήκε στη μέση ο κόμης Πένας. «Μας εξήγησε πως δε θέλει να χάσει άδικα το χρόνο του», είπε απογοητευμένος ο άντρας, με πρόσωπο που έδειχνε γερασμένο και μάτια σκοτεινά σαν υπόγειες σπηλιές.

Αντίθετα, τα μάτια του κορακιού, ακούγοντας τα λόγια του αφεντικού του, έλαμψαν σαν αστραπές σε σκοτεινό ουρανό.

«Και τι σε νοιάζει εσένα για το χαμένο χρόνο του Νικόλα;» έκρωξε.

Μια ιστορία που θα διευκόλυνε αφάνταστα τα σχέδιά του είχε έρθει ξαφνικά στο μυαλό του κορακιού.

«Σε όρισε εσένα κανείς φύλακα του χρόνου των άλλων;» συνέχισε να φωνάζει στο αφεντικό του.

Ο κόμης Πένας τον παρακολουθούσε έκπληκτος. Η επίθεση του Μεμά τον είχε βρει απροετοίμαστο.

«Υπάρχουν άλλοι, πιο ειδικοί από σένα και από μένα, που ασχολούνται με το χρόνο».

Ο Νικόλας τούς κοίταζε αμήχανος. Όλη αυτή η φασαρία μεταξύ του κόμη και του Μεμά είχε ξεκινήσει από τα δικά του λόγια. Παρ' όλα αυτά, θα έπρεπε να παραδεχτεί ότι όσα είχε πει το κοράκι τού κίνησαν το ενδιαφέρον.

«Τι εννοείς;» ρώτησε δειλά, κοιτώντας κατάματα τον κόρακα.

«Τους ταξιδευτές στο χρόνο!» απάντησε ο Μεμάς, προσπαθώντας να τραβήξει την προσοχή τους.

Ο κόμης Πένας ξερόβηξε.

«Τι έχεις πάλι στο μυαλό σου, ύπουλο πουλί; Καμιά καινούργια ιστορία;»

«Θα πρέπει να παραδεχτώ ότι με γνωρίζεις πολύ καλά, αφέντη μου», γουργούρισε το κοράκι και πλησίασε με αργά βήματα κοντά

τους, σέρνοντας τα λεπτά πόδια του στην ξύλινη επιφάνεια του τραπεζιού.

Δε ρώτησαν τίποτα περισσότερο ο άντρας και το αγόρι, γιατί ήξεραν ότι ο Μεμάς δε θα τους απαντούσε. Φαινόταν αποφασισμένος και έτοιμος να αρχίσει τη διήγησή του. Το μόνο που τους απέμεινε ήταν να την απολαύσουν. Με ταυτόχρονες κινήσεις, ο κόμης Πένας και ο Νικόλας ακούμπησαν αναπαυτικά την πλάτη τους στην ξύλινη σκαλιστή ράχη της καρέκλας τους, σίγουροι ότι ο Μεμάς θα τους μιλούσε για τους ταξιδευτές του χρόνου.

9. Οι χρονοταξιδευτές

Ο Τέο ήξερε ότι έπρεπε να τρέξει προς τις σπηλιές. Μόνο εκεί θα μπορούσε να κρυφτεί για να περάσει τη νύχτα προφυλαγμένος από τα άγρια ζώα του έρημου και σκοτεινού δάσους. Το νεανικό κορμί του ήταν μουσκεμένο από τη βροχή που έπεφτε ασταμάτητα την τελευταία ώρα και τα ρούχα του κολλούσαν πάνω του, εμποδίζοντάς τον να κινείται γρήγορα.

Ξαφνικά σταμάτησε να τρέχει, πήρε μια ανάσα και κοίταξε γύρω του ανήσυχος. Τα μαύρα μακριά μαλλιά, που έφταναν ως τους ώμους του, ήταν κολλημένα από τη βροχή στο μέτωπο και στα μάγουλά του και τον εμποδίζαν να δει ολόγυρα, σαν το άλογο που φοράει παρωπίδες. Τα έσπρωξε βιαστικά πίσω, αφήνοντας να φανούν το μακρόστενο πρόσωπό του και τα σπινθηροβόλα μάτια του. Σταύρωσε τα χέρια μπροστά στο στήθος και άφησε τη ματιά του να τρέξει ανάμεσα στα δέντρα, ψάχνοντας το δρόμο που του είχε δείξει πριν από μερικούς μήνες ο θεός του τη μοναδική φορά που τον πήρε μαζί του για κυνήγι. Τότε βέβαια, με οδηγό τον θεό του, όλα ήταν εύκολα. Κοίταξε γύρω του μπερδεμένος. Φοβόταν μήπως χαθεί και δεν καταφέρει να βρει το δρόμο για τις σπηλιές. Είχε τρέξει μέσα στο δάσος για να σωθεί από τους διώκτες του και, αν δεν κατάφερνε να βρει γρήγορα το δρόμο για τις σπηλιές, κινδύνευε να κατασπαραχτεί από τα άγρια ζώα του δάσους.

Μερικές ώρες νωρίτερα, όταν χτύπησε το κουδούνι που σήμανε το σχόλασμα και το τέλος των απογευματινών μαθημάτων, ο δεκατριάχρονος Τέο στριμώχτηκε ανάμεσα στους υπόλοιπους μαθητές στο μακρύ διάδρομο που οδηγούσε στην έξοδο από το σχολικό κτίριο. Περιπατούσε βιαστικά, σπρώχνοντας άτσαλα όποιον βρισκόταν μπροστά του. Πού και πού γύριζε και έριχνε βιαστικές και φοβισμένες ματιές πίσω του, ευχόμενος να μη δει τον Ιάσονα ή κάποιον άλλον από τη συμμορία του. Αλλά δυστυχώς οι φόβοι του δεν άργησαν να επαληθευτούν. Την τελευταία φορά που έστρεψε το κεφάλι τούς είδε με την άκρη του ματιού του.

Ήταν τρεις. Στη μέση ήταν ο Ιάσοντας, ο αρχηγός της σχολικής συμμορίας, που, όταν άνοιγε το στόμα του να μιλήσει ή να απειλήσει κάποιον μικρότερο μαθητή, η βροντερή φωνή του έκανε τα πόδια των παιδιών –συμπεριλαμβανομένου και του Τέο– να τρέμουν σαν φυλλοκάλαμα. Στα αριστερά και δεξιά του έστεκαν οι κατάξανθοι δίδυμοι Όουενς, τους οποίους πρόσφατα είχε χρίσει πρωτοπαλικάρά του. Εμφανίστηκαν στη στροφή του διαδρόμου και κοίταξαν με βλέμμα μοχθηρό πάνω από τα κεφάλια των παιδιών, που προχωρούσαν αμέριμνα στο διάδρομο.

«Εκεί είναι, κοντά στην πόρτα...» τσίριξε ο ένας από τους δίδυμους Όουενς όταν είδε τον Τέο.

Ο Τέο άρχισε να τρέχει πανικόβλητος. Η απειλή που είχε εκτοξεύσει το μεσημέρι εναντίον του ο Ιάσοντας άρχισε να σφυροκοπά ανελέητα τα τοιχώματα του κεφαλιού του: «Αυτό, σπόρε, θα το πληρώσεις πολύ ακριβά. Με τα ίδια μου τα δόντια θα κόψω και τα δυο σου αυτιά, με τα ίδια μου τα χέρια θα σπάσω τα δάχτυλα των χεριών σου...» του είχε ψιθυρίσει ο Ιάσοντας με μίσος πίσω από την πλάτη του καθηγητή των μαθηματικών.

Ο κόμης Πένας και ο Νικόλας είχαν αφήσει την αναπαυτική θέση τους στις καρέκλες και με το κορμί στυλωμένο άκουγαν με τεράστιο ενδιαφέρον την ιστορία του Μεμά. Το κοράκι φάνηκε ικανοποιημένο με την προσοχή που έδειχναν και βιάστηκε να συνεχίσει τη διήγησή του, χωρίς να σχολιάσει τη συμπεριφορά τους.

Ο Τέο βγήκε τρέχοντας από την πόρτα του σχολείου και συνέχισε να διασχίζει την αυλή με την ίδια ταχύτητα, χωρίς να τολμά να γυρίσει το κεφάλι προς τα πίσω. Αλλά δεν είχε καταφέρει να απομακρυνθεί πολύ, όταν ένα δυνατό χέρι τον άρπαξε από τον ώμο και τον ακινητοποίησε. Πριν καλά καλά το καταλάβει, τα αδέλφια Όουενς τον κρατούσαν σφιχτά και από τους δύο ώμους.

«Αχά! Το άτακτο πουλάκι πιάστηκε στα ξώβεργά μου», χασκογέλασε χαϊρέκακα ο Ιάσοντας σαν έφτασε κοντά, αποκαλύπτοντας τα στραβά του δόντια. «Και τώρα δεν μπορεί να πετάξει και να ξεφύγει... μόνο να χτυπιέται μπορεί κολλημένο στο κλαδί και απελπισμένο να...»

«Άσε με ήσυχο!» έσκουξε ο Τέο με το πρόσωπο κατακόκκινο πίσω από τα ολόμαυρα μαλλιά του, που είχαν λυθεί και τον εμπόδιζαν να δει καλά. «Δεν έχω μαζί μου το κινητό μου».

Ο Ιάσοντας πλησίασε πολύ κοντά στο πρόσωπο του Τέο και τον κοίταξε με σκληρό ύφος.

«Δε με νοιάζει για το βρομοκινητό σου, ηλίθιε. Δεν το χρειάζομαι. Έχω μπόλικά από δαύτα. Περισσότερα απ' όσα νομίζεις».

Η βροντερή φωνή του αντήχησε σαν σφυρί που κοπανούσε ασταμάτητα το μυαλό του Τέο.

«Αυτό όμως που έκανες το μεσημέρι μπροστά σε όλα τα παιδιά δεν μπορεί να περάσει έτσι. Πρέπει να πληρώσεις».

«Τι εννοείς; Δεν καταλαβαίνω...» Ο Τέο προσπάθησε να κερδίσει χρόνο.

«Το φτύσιμο εννοώ, σκατόφατσα. Το μεσημέρι, όταν σε στρίμωξα, λίγο πριν σε σώσει ο βλάκας ο καθηγητής σου. Κανένας δεν μπορεί να φτύνει τον Ιάσωνα κατάμουτρα και να μένει ατιμώρητος», είπε ο Ιάσοντας κοιτώντας τον προκλητικά με ύφος ανελέητο. «Θα τιμωρηθείς, και μάλιστα με τρόπο υποδειγματικό». Και συμπλήρωσε απότομα: «Να σε βλέπουν οι υπόλοιποι και να ξέρουν τι τους περιμένει αν δε συμμορφώνονται».

«Μα... εγώ... δεν...» βόγκηξε ο Τέο, χωρίς να ξέρει στην πραγματικότητα τι ήταν καλό να πει εκείνη τη στιγμή.

Οι περισσότεροι μαθητές του σχολείου, που είχαν παρακολουθήσει τη σκηνή της σύλληψης του Τέο από τους δίδυμους Όουενς, βιάστηκαν να απομακρυνθούν, καθώς γνώριζαν πολύ καλά τι επρόκειτο να ακολουθήσει. Λιγοστοί ήταν εκείνοι που είχαν την περιέργεια να μείνουν και να παρακολουθήσουν τα δρώμενα. Είχαν σχηματίσει μάλιστα και ένα χαλαρό κύκλο γύρω από τους πρωταγωνιστές της ιστορίας.

Και τότε, ενώ ο Ιάσοντας είχε πλησιάσει πολύ κοντά –ο Τέο μπορούσε να μυρίσει την αναπνοή του– για να τιμωρήσει παραδειγματικά τον δύστυχο Τέο, κάποιος τον τράβηξε με δύναμη από τα μαλλιά. Ο Ιάσοντας αναπήδησε προς τα πίσω ξαφνιασμένος.

Ο διευθυντής του σχολείου, ο οποίος είχε παρακολουθήσει τη σκηνή από το παράθυρο του γραφείου του, που βρισκόταν στο δεύτερο όροφο του κτιρίου, είχε προλάβει να επέμβει έγκαιρα και να σώσει προς στιγμήν τα αυτιά και τα δάχτυλα των χεριών του Τέο.

«Άφησέ τον αμέσως ήσυχο!» φώναξε άγρια, τραβώντας από τα μαλλιά τον Ιάσονα και τον έναν από τους δίδυμους που ήταν πιο κοντά του.

Η μικρή αυτή στιγμή της έκπληξης, που δημιούργησε η απρόσμενη παρουσία του διευθυντή, ήταν αρκετή για να ελευθερωθεί ο Τέο από τα χέρια των διδύμων και να το βάλει στα πόδια.

Και δε σταμάτησε λεπτό να τρέχει, για να φύγει μακριά. Ήξερε πολύ καλά ότι ούτε ο ίδιος ο διευθυντής, όσο καλές προθέσεις και να είχε, δε θα μπορούσε να εμποδίσει το μανιασμένο Ιάσονα από το να τον κυνηγήσει μέχρι το σπίτι του.

Τότε ήρθε στο μυαλό του το ιδανικό μέρος όπου μπορούσε να κρυφτεί, ελπίζοντας να μην αργήσει να ξεθυμάνει η οργή του Ιάσονα. Το μοναδικό σημείο όπου δε θα τον κυνηγούσαν. Θα κρυβόταν βαθιά μέσα στο δάσος που βρισκόταν στην άκρη της πόλης από την πλευρά του σχολείου. Ήταν σίγουρος ότι ο Ιάσοντας δε γνώριζε για τις σπηλιές. Φτάνει να άντεχε να τρέξει μέχρι εκεί. Να μην τον πρόδιδαν τα τρεμάμενα πόδια και η αδύναμη αναπνοή του.

Τα μάτια του κόμη Πένα είχαν ανοίξει διάπλατα και κοιτούσαν με τρόμο στο κενό. Σαν να έβλεπε παλιά ξεχασμένα φαντάσματα. Τα ιδρωμένα χέρια του, που έσφιγγε με πείσμα, είχαν γίνει δύο γροθιές. Ένωσε να πνίγεται και δεν μπορούσε να πάρει αέρα. Δεν ήξερε το γιατί, αλλά η σκηνή που είχε μόλις παρακολουθήσει, τον είχε μπερδέψει πολύ.

Ο Τέο έτρεχε όσο πιο γρήγορα μπορούσε στο ανώμαλο έδαφος του δάσους, ανάμεσα στα γλιστερά αγριοβότανα, στους χαμηλούς θάμνους και στα πυκνά δέντρα, κάτω από τη βαριά βροχή, που τον

έδερνε μανιασμένα. Κάποιες στιγμές γλίστρησε στα βρεγμένα αγριόχορτα, έπεσε, αλλά πολύ γρήγορα ξανασηκώθηκε. Και συνέχισε να τρέχει ασταμάτητα, προσπαθώντας να απομακρυνθεί από τον Ιάσονα και τους δίδυμους Όουενς και να βρει τις σπηλιές.

Όταν τις βρήκε, είχε σκοτεινιάσει για τα καλά και τα πόδια του δεν τον κρατούσαν άλλο. Το μόνο πράγμα που συγκράτησε στο μυαλό του λίγο πριν σωριαστεί ανήμπορος στο έδαφος ήταν ο ήχος του νερού που έτρεχε δροσερό και γάργαρο μπροστά από τα τοιχώματα μιας από τις σπηλιές. Σύρθηκε με κόπο μέχρι τη μικρή λιμνούλα που είχε σχηματίσει το τρεχούμενο νερό στο έδαφος. Έσκυψε σαν το διψασμένο ζώο και ήπιε με βουλιμία όσο περισσότερο μπορούσε. Το παγωμένο νερό, που κύλησε στο ξεραμένο λαρύγγι του, τον ξύπνησε και του έδωσε τη δύναμη που χρειαζόταν, για να σταθεί στα κουρασμένα πόδια του και να μπει μέσα στη σκοτεινή σπηλιά.

Έσυρε με δυσκολία τα βαριά του βήματα ως την είσοδο και κοίταξε γύρω του. Δεν μπορούσε να διακρίνει πολλά πράγματα μέσα στο σκοτάδι. Προχώρησε προς το εσωτερικό διστακτικά. Με το χέρι του άγγιξε μια μεγάλη κρύα επιφάνεια. Ήταν ένας βράχος με επίπεδη επιφάνεια. Σκέφτηκε ότι μπορούσε να ξαπλώσει επάνω του και να ξεκουράσει το κουρασμένο σώμα του. Μάζεψε καινούργιες δυνάμεις, αρπάχτηκε από την πιο χαμηλή άκρη του πέτρινου όγκου και σκαρφάλωσε στην επίπεδη επιφάνειά του. Ξάπλωσε το πονεμένο του κορμί επάνω στην παγωμένη πέτρα, βγάζοντας ένα δυνατό αναστεναγμό ανακούφισης. Η βαθιά σιωπή που επικρατούσε τον βοήθησε να ξεχάσει όλους τους φόβους του, να ηρεμήσει και να κλείσει τα μάτια του.

Κι ενώ ήταν έτοιμος να αποκοιμηθεί, χρυσοκόκκινες φλόγες φωτιάς αστραποβόλησαν ξαφνικά πίσω από τα βαριά του βλέφαρα μέσα στο σκοτεινό χώρο, λες και κάποια άηχη έκρηξη τις βοήθησε να ξεπηδήσουν από τα σπλάχνα του εδάφους. Τινάχτηκαν ψηλά και φώτισαν το πίσω μέρος της σπηλιάς. Ο Τέο άνοιξε τα μάτια, ανασήκωσε το κεφάλι και παρακολούθησε το πιο παράξενο θέαμα που είχε δει ποτέ του αμίλητος και ξαφνιασμένος ακουμπισμένος στους αγκώνες του. Ύστερα οι φλόγες σιγά σιγά άρχισαν να λιγοστεύουν μέχρι που στο τέλος στη θέση τους απέμεινε ένας ασπροκίτρινος καπνός, που ανέβηκε ψηλά και φώλιασε στην οροφή της σπηλιάς. Κι όταν η φωτιά κατακάθισε και η ατμόσφαιρα καθάρισε, το αγόρι συνειδητοποίησε ότι έβλεπε

μπροστά του τρία πανέμορφα πουλιά, που στέκονταν ακίνητα στον αέρα με τα μεγάλα χρυσοπόρφυρα φτερά τους ανοιγμένα διάπλατα, λουσμένα από το φως που έρεε άφθονο από τα σώματά τους. Ο Τέο είχε μείνει με το στόμα ανοιχτό να κοιτάζει τα παράξενα φωτισμένα πουλιά που είχαν το μέγεθος και την αγριάδα του αετού, αλλά την ομορφιά και τη χάρη του παγονιού. Η θωριά τους τον έκανε να ξεχάσει την κούρασή του και τους πόνους του κορμιού του.

«Τι όμορφα πουλιά!» φώναξε ο Νικόλας, που είχε παρακολουθήσει με έκταση τα αποκαλυπτήριά τους.

Η περιγραφή του Μεμά τούς είχε μεταφέρει στην είσοδο της σπηλιάς.

«Χμ... Άλλο ένα παραμυθάκι του Μεμά με πρωταγωνιστές ανύπαρκτα πουλιά. Κι ύστερα θέλει να πιστεύουμε στα παραμύθια του», σχολίασε με σκυθρωπό ύφος ο κόμης Πένας, που στεκόταν όρθιος δίπλα στο Νικόλα και έγερνε το σώμα του πότε αριστερά και πότε δεξιά, για να έχει καλύτερη θέα. Φαινόταν πιο ήρεμος τώρα.

Το πρόσωπό του είχε ξαναβρεί το χρώμα του και έμοιαζε να έχει συνέλθει από το προηγούμενο σοκ.

«Είναι πολύ φωτεινά», μουρμούρισε ο Νικόλας. «Αλήθεια, τι πουλιά είναι αυτά;» ρώτησε το Μεμά.

«Φοίνικες», απάντησαν με μια φωνή ο Μεμάς και ο κόμης Πένας.

«Πάντα υπήρχαν και θα υπάρχουν φοίνικες», είπε το κοράκι κοιτώντας το αγόρι. «Επειδή οι άνθρωποι δεν μπορούν να τους δουν, δε σημαίνει ότι δεν υπάρχουν. Αν και νομίζω ότι κάποιοι θα πρέπει να τους έχουν δει, αφού τους ζωγράφισαν σε εικόνες. Κανένας όμως δεν τους έχει ακούσει να λαλούν. Κανένα ανθρώπινο αυτί δεν απόλαυσε την εξαιρετική φωνή τους και το γλυκό τραγούδι τους. Μόνο ο ήλιος το ακούει. Όλα τα πουλιά ξέρουμε ότι η γλυκύτητα της λαλιάς τους συνεπαίρνει τον ήλιο τόσο πολύ, ώστε, όταν τα ακούει να τραγουδούν, ακινητοποιεί το πύρινο άρμα του καταμεσής του ουρανού για να απολαύσει το τραγούδι τους».

Όταν οι τρεις φοίνικες πέταξαν και σχημάτισαν ένα ημικύκλιο μπροστά από το αγόρι της ιστορίας του Μεμά, ο ένας τους από την πλευρά της εισόδου στάθηκε ανάμεσα στο Νικόλα και τον κόμη Πένα. Ο Νίκολας τραβήχτηκε απότομα στο πλάι. Ο κόμης Πένας άπλωσε το αριστερό του χέρι και κράτησε το παιδί προστατευτικά από τους ώμους, βάζοντας το δεξί του χέρι αντήλιο στο χρυσό φως που ανάβλυζε από το σώμα του πουλιού που στάθηκε ανάμεσά τους. Και ο Μεμάς φτερούγισε ανταριασμένος και του έβαλε τις φωνές:

«Τι κάνεις εκεί, άνθρωπέ μου; Θέλεις να με σκοτώσεις; Άφησε ήσυχο το Νικόλα. Δεν έμαθες ακόμα ότι οι ήρωες των ιστοριών δε μας βλέπουν;» έκρωξε ο Μεμάς οργισμένος.

Είχε θυμώσει γιατί, ενώ στεκόταν αμέριμνος στον ώμο του αφεντικού του, όταν ο κόμης Πένας κινήθηκε απότομα θέλοντας να προστατεύσει το Νικόλα, ο Μεμάς έχασε την ισορροπία του και, αν δεν ήταν πουλί, θα είχε γκρεμοτσακιστεί.

Ο Τέο πετάχτηκε αλαφιασμένος, φοβισμένος και τυφλωμένος από το ξαφνικό φως που είχε εισβάλει στη σπηλιά. Ρίγησε από την παγωνιά της νύχτας. Τα ρούχα του ήταν ακόμα βρεγμένα. Σίγουρα θα αρρώσταινε εκεί μέσα, ίσως να πάθαινε και καμιά πνευμονία, όπως τον είχε φοβερίσει αμέτρητες φορές η μητέρα του.

«Τι στο καλό συμβαίνει;» μουρμούρισε κατάπληκτος, διώχνοντας μακριά την εικόνα της αγριεμένης μητέρας του. «Τι παράξενα πουλιά είναι αυτά; Πώς βρέθηκαν εδώ μέσα;» αναρωτήθηκε, τρέμοντας από το φόβο μήπως ορμήσουν καταπάνω του.

Μέσα από το αχνό φως, που η παρουσία των τριών πουλιών είχε απλώσει στη σπηλιά, ο Τέο πρόσεξε τα μικροσκοπικά έντομα της νύχτας που πετούσαν αλαφιασμένα στο χώρο.

«Είμαστε ταξιδευτές του χρόνου». Η φωνή που βγήκε από το ράμφος του μεσαίου πουλιού ήταν βαθιά και κάπως βραχνή.

Ο Τέο κοίταξε το πουλί τρομαγμένος. Σίγουρα θα είχε νιώσει τον ίδιο φόβο στη θέα ενός αγριεμένου, πεινασμένου λύκου με την τρομάρα που πήρε ακούγοντας το παράξενο πουλί να μιλάει. Πώς ήταν δυνατόν να πιστέψει ότι του μίλησε το πουλί; Σίγουρα κάποιος άνθρωπος ήταν κρυμμένος στη σπηλιά και έπαιζε μαζί

του. Γύρισε το κεφάλι αριστερά και δεξιά, ψάχνοντας απεγνωσμένα να βρει αυτόν που του είχε μιλήσει.

«Ποιος είσαι; Φανερώσου! Τι θέλεις από μένα;» απευθύνθηκε ο Τέο στον κρυμμένο άγνωστο, αποφεύγοντας να κοιτάξει τα τρία πουλιά.

«Εσύ έφτασες ως εδώ μέσα στη νύχτα. Εσύ είσαι αυτός που ζητάς απαντήσεις», απάντησε η ίδια βαθιά και βραχνή φωνή.

Τα περίεργα και ακατανόητα λόγια του πουλιού ανάγκασαν το αγόρι να το κοιτάξει.

«Μην τρομάζεις χωρίς λόγο», είπε το πουλί και η φωνή του ακούστηκε σαν να έβγαине από τα σπλάχνα του. «Δεν είμαστε εδώ για να σου κάνουμε κακό. Απλώς αναρωτιόμαστε για το λόγο που οδήγησε ένα τόσο μικρό παιδί να μας αναζητήσει».

«Να σας αναζητήσω;» απόρησε ο Τέο. «Δεν καταλαβαίνω τι είναι αυτά που λες! Έτρεξα μόνο να κρυφτώ γι' απόψε. Να μη με βρουν οι...»

Σταμάτησε απότομα βλέποντας τα πουλιά να κοιτάζονται απορημένα μεταξύ τους.

«Ωστε λες ότι έφτασες ως εδώ από απλή σύμπτωση; Δε γνωρίζεις τίποτα για τις σπηλιές; Δεν ξέρεις πως εδώ μπαίνει μόνο όποιος έχει μια ερώτηση να μας κάνει;» ρώτησε απότομα το πουλί που στεκόταν στα αριστερά του με φωνή που στρίγκλιζε.

Ο Τέο κούνησε αρνητικά το κεφάλι και ένιωσε τα γόνατά του να κόβονται.

«Λες ψέματα», τον αποπήρε το πουλί με την ίδια αγριάδα στη φωνή. «Κανένας δε φτάνει ως εδώ αν δε γνωρίζει το δρόμο».

Ο Τέο θυμήθηκε τον θείο του.

«Ήρθα με τον θείο μου στο δάσος για κυνήγι πριν από μερικούς μήνες. Περάσαμε έξω από τις σπηλιές. Μου είπε ότι, αν ποτέ χαθώ στο δάσος, αν μπερδευτώ και δεν ξέρω τι να κάνω και πού να πάω, να έρθω εδώ τρέχοντας, γιατί το μέρος είναι ασφαλές. Δε γνωρίζουν πολλοί την ύπαρξή του... Δεν μπήκαμε όμως μέσα. Αλήθεια σας λέω. Είναι η πρώτη φορά που μπαίνω».

Τα πουλιά παρακολούθησαν το ξέσπασμά του ακίνητα στον αέρα και αμίλητα σαν να είχαν χάσει ξαφνικά τη λαλιά τους.

Τότε ο Τέο κατάλαβε ότι τα πουλιά δεν είχαν σκοπό να του επιτεθούν ούτε να του κάνουν κακό. Αναστέναξε ανακουφισμένος και προσπάθησε, εκμεταλλευόμενος τη σιωπή τους, να ανασυντάξει τις δυνάμεις του. Μ' ένα σάλτο βρέθηκε κάτω από

τον πέτρινο όγκο όπου καθόταν και στάθηκε στα πόδια του. Η κίνηση αυτή τον έφερε ακόμη πιο κοντά στα πουλιά, αλλά δεν τρόμαξε. Είχε αρχίσει να συνηθίζει την παρουσία τους.

«Μοιάζετε με τους φοίνικες. Αλλά... αυτά τα πουλιά δεν υπάρχουν, είναι πλάσματα της μυθολογίας. Είστε φοίνικες;» ρώτησε με σιγανή και διστακτική φωνή ο Τέο.

Τα πουλιά τον κοίταξαν, αλλά δεν απάντησαν. Ο Τέο θεώρησε τη σιωπή τους περισσότερο επιβεβαίωση παρά άρνηση.

«Οι ιστορίες μας λένε ότι εσείς οι φοίνικες δεν πεθαίνετε ποτέ, ότι ξαναγεννιάστε μέσα από τις στάχτες σας», είπε με περισσότερο θάρρος τώρα. Και ξαφνικά το πρόσωπό του φωτίστηκε, σαν να βρήκε τη λύση σε κάποιο πρόβλημα. «Αλήθεια, γι' αυτό μου είπατε ότι είστε ταξιδευτές του χρόνου; Επειδή ζείτε και αναγεννιάστε πολλές φορές;»

Το πουλί κούνησε το κεφάλι του με διαφορούμενο τρόπο.

«Οι άνθρωποι έχουν μια όμορφη ιστορία για όλα», είπε μελαγχολικά το ένα από τα δύο ακριανά πουλιά. «Αν σου αρέσει, μπορείς να μας λες φοίνικες».

Το πουλί από την άλλη άκρη έβγαλε μια λεπτή, γλυκιά λαλιά. Ο Τέο γύρισε το κεφάλι του και το κοίταξε.

«Ήρθες για να πάρεις απαντήσεις. Κάνε λοιπόν τη σωστή ερώτηση. Μη σπαταλές τον πολύτιμο χρόνο σου χωρίς λόγο», του είπε τραγουδιστά.

«Δεν καταλαβαίνω...» μουρμούρισε μπερδεμένος, κοιτώντας στο έδαφος της σπηλιάς.

«Γιατί έτρεξες να κρυφτείς στις σπηλιές;» ρώτησε το μεσαίο πουλί με βραχνή φωνή.

«Μα σας το είπα. Για να μη με βρουν ο Ιάσοντας και τα δίδυμα πρωτοπαλικάρά του. Δεν μπορούσα να γυρίσω σπίτι μου. Ξέρουν πού μένω και φοβάμαι ότι θα με περίμεναν εκεί».

«Γιατί δεν έμεινες να τους αντιμετωπίσεις; Γιατί το έβαλες στα πόδια;»

«Μα ήταν έτοιμος να με δαγκώσει. Αν δεν ερχόταν ο διευθυντής...» διαμαρτυρήθηκε το αγόρι.

«Δε θα το έκανε», τον αποπήρε το φωτεινό πουλί. «Ήταν μπροστά ο διευθυντής του σχολείου. Τον είχε ακινητοποιήσει και τον κρατούσε από τα μαλλιά. Εσύ όμως έφυγες», είπε με φωνή γεμάτη απογοήτευση.

Ο Τέο δεν απάντησε. Ξαφνικά συνειδητοποίησε ότι ακόμα κοιτούσε στο έδαφος, λες και τα μάτια του αρνούνταν να αντικρίσουν τα πουλιά.

«Τους φοβάσαι;»

«Ναι», παραδέχτηκε ο Τέο με τα μάτια γεμάτα θλίψη.

«Και πόσο καιρό θα κρύβεσαι για να μη σε βρουν;»

Ο Τέο έκανε ένα βήμα πίσω, μουδιασμένος.

«Ξέρεις εσύ κάποιον τρόπο να γλιτώσω από τα χέρια τους;» ρώτησε σηκώνοντας επιτέλους το βλέμμα από το χώμα.

«Επιτέλους, έκανες τη σωστή ερώτηση!» είπε το πουλί και άνοιξε τις φτερούγες του με θορυβώδη και θεαματικό τρόπο.

Ο κόμης Πένας έκανε ένα βήμα πίσω. Τα γερασμένα μάτια του είχαν μια θλιμμένη έκφραση.

Ο Τέο κοιτούσε έκπληκτος. Η απάντηση όμως που περίμενε δεν ήρθε. Αντίθετα, το φωτεινό πουλί συνέχισε με ενοχλητικές ερωτήσεις:

«Μέχρι πότε θα κρύβεσαι; Μέχρι να φύγει ο Ιάσοντας από τη γειτονιά; Μέχρι να πείσεις τους γονείς σου να αλλάξετε σπίτι; Μια ολόκληρη ζωή;»

Ο Τέο σώπαινε και άκουγε μόνο. Αν μπορούσε, θα το έσκαγε και από δω, θα εξαφανιζόταν, για να μην ακούει τα λόγια των πουλιών. Δάκρυα γέμισαν τα μάτια του.

«Είμαι δειλός. Φοβάμαι».

«Όχι, αγόρι, δεν είσαι εσύ ο δειλός. Δειλός είναι εκείνος που σε κυνηγάει. Κρύβει όμως πολύ καλά τη δειλία του από τα μάτια των άλλων πίσω από τη σκληρότητά του απέναντι σε μικρότερους από εκείνον», είπε το πουλί με βαθιά φωνή.

Ο Τέο κοίταξε τα πουλιά πίσω από το θολωμένο από τα δάκρυα βλέμμα του.

«Ποιοι είστε; Γιατί μου τα λέτε όλα αυτά;» φώναξε.

«Σου είπαμε ότι είμαστε ταξιδευτές στο χρόνο», απάντησε ατάραχος ο φοίνικας. «Από το παρατηρητήριό μας αγναντεύουμε και τους δύο κόσμους», γουργούρισε με τη βαθιά φωνή του.

«Κουρνιάζουμε στα κλαδιά καταπράσινων αιωνόβιων δέντρων, που δεν έχει αντικρίσει ποτέ ανθρώπου μάτι, και βλέπουμε το χρόνο να περνάει ασταμάτητα και ακούραστα μπροστά από τα μάτια μας».

Σταμάτησε για λίγο και κοίταξε τον Τέο. Ύστερα άρχισε πάλι να μιλάει με τη βαθιά φωνή του:

«Οι άνθρωποι δε γνωρίζουν ότι γεννιούνται την ίδια στιγμή σε δύο διαφορετικούς κόσμους. Είναι όμορφο, σχεδόν φαντασμαγορικό, να παρακολουθείς την πορεία των ίδιων ανθρώπων στους δύο κόσμους. Να τους βλέπεις να οδηγούν την ίδια ζωή προς το μέλλον, αλλά σε διαφορετικούς χρόνους».

Ο φοίνικας κούνησε τα φτερά του, σαν να ήθελε να ξεμουδιάσει.

«Μα ναι, πραγματικά είναι πολύ ενδιαφέρον. Ξέρεις ότι ο καθένας από σας κουβαλά στην πλάτη του την κλεψύδρα που ορίζει το χρόνο του; Ναι, είναι αλήθεια. Και στο κάθε βήμα σας προς το μέλλον πέφτει κι ένας κόκκος από την άμμο της. Αν και οι ταχύτητες του χρόνου είναι διαφορετικές στους δύο αυτούς κόσμους, οι άνθρωποι προχωρούν στη ζωή τους με τον ίδιο ακριβώς τρόπο. Πάντα το παρόν γλιστρά ήσυχα και αθόρυβα προς τα πίσω και ανταμώνει με το παρελθόν. Και πάντα το μακρινό μέλλον κάποια στιγμή γίνεται παρόν».

Ο Τέο τον άκουγε αποσβολωμένος, χωρίς να καταλαβαίνει το παραμικρό.

«Οι ίδιοι άνθρωποι... σε δύο κόσμους; Με διαφορετικό χρόνο;» αναρωτήθηκε φωναχτά. Ήταν τα μόνα που είχε συγκρατήσει.

«Ο χρόνος στον κόσμο σου, αγόρι, κυλάει αργά, σαν τα νερά ενός ήρεμου ποταμού. Και η κλεψύδρα σας αργεί να αδειάσει. Στον κόσμο των άλλων όμως τρέχει γρήγορα, σαν ατίθασο άτι, και χάνεται από τα μάτια τους στη στιγμή», συνέχισε τον ακατάληπτο μονόλογό του ο φοίνικας. «Εκεί η κλεψύδρα του χρόνου αδειάζει πολύ πιο γρήγορα και ο χρόνος τους είναι πολυτιμότερος από τον δικό σας».

«Ζω κι εγώ... σ' εκείνο τον κόσμο;» ρώτησε ο Τέο, που είχε μπερδευτεί πολύ με αυτά που άκουγε.

«Χα, χα... Μα φυσικά ζεις κι εσύ στον κόσμο των άλλων», τον διαβεβαίωσε ο φοίνικας. «Ακολουθώντας όμως τη γρήγορη ροή του χρόνου εκείνου του κόσμου, έχεις φτάσει κιόλας στα εβδομήντα χρόνια σου».

Το αγόρι κούνησε απορημένο το κεφάλι του, αδυνατώντας να κατανοήσει τα λόγια του πουλιού. Στεκόταν ακίνητος, με τα χέρια κρεμασμένα στα πλευρά του.

«Εσύ έκανες την ερώτησή σου», τον αιφνιδίασε η φωνή του ακριανού πουλιού. «Τώρα είναι η ώρα για την απάντησή μας. Θα σου δείξουμε ποιο θα είναι το μέλλον σου αν συνεχίσεις να το βάζεις στα πόδια μπροστά στον Ιάσονα», είπε με αινιγματικό ύφος το πουλί με την κελαρυστή φωνή.

Το αγόρι σκούπισε τα μάτια του με την ανάστροφη του χεριού του.

«Θα χρειαστεί να ταξιδέψεις μαζί μας», συνέχισε το πουλί, απτόητο από το απορημένο βλέμμα του παιδιού.

«Μπορούμε να πάμε σ' εκείνο τον κόσμο; Εκεί όπου είμαι εβδομήντα χρονών;» ξεστόμισε διστακτικά.

«Μα φυσικά και μπορούμε να πάμε. Σ' το είπαμε, εξάλλου, ότι ταξιδεύουμε στο χρόνο ανάμεσα στους δύο κόσμους.

«Ενδιαφέρον ακούγεται το ταξίδι που πρόκειται να κάνει ο Τέο», χαμογέλασε ο Νικόλας και γύρισε προς το Μεμά: «Θα πάμε κι εμείς μαζί τους;»

«Το ελπίζω!» είπε αινιγματικά ο Μεμάς. Πάντα δίνω τον καλύτερό μου εαυτό στις περιγραφές», και φούσκωσε με καμάρι το μαύρο του στήθος.

Ύστερα γύρισε προς τον κόμη Πένα, που κοιτούσε αμήχανος και μπερδεμένος.

«Κι εσύ, αφέντη μου», του είπε πονηρά. «Προσπάθησε να βάλεις, έστω και για μία φορά στη ζωή σου, το σκουριασμένο από την ακινησία μυαλό σου να δουλέψει».

Αλλά ο κόμης Πένας δεν μπορούσε να τον ακούσει. Τα αυτιά του βούιζαν και τα μάτια του έκαιγαν. Αισθανόταν πολύ χάλια, σαν να είχε αρρωστήσει ξαφνικά και αδιαφορούσε εντελώς για τα πειράγματα του Μεμά.

Το κοράκι δεν ασχολήθηκε άλλο μαζί του.

«Εμπρός, Νικόλα», είπε γυρίζοντας στο αγόρι, που στεκόταν πλάι στον κόμη Πένα. Ετοιμάσου να απολαύσεις ένα υπέροχο ταξίδι.

Ο Τέο πετούσε στο σκοτεινό ουρανό καθισμένος στην πλάτη του χρυσοπόρφυρου φοίνικα και ταξίδευε προς τον κόσμο του γερασμένου εαυτού του σαν φωτεινό πεφταστέρι. Ο νυχτερινός άνεμος έσπρωχνε πίσω τα κατάμαυρα μαλλιά του, που έσκιζαν τον αέρα ακριβώς όπως οι φτερούγες των δύο φωτεινών πουλιών που πετούσαν πλάι τους.

Βέβαια, στο ξεκίνημα του ταξιδιού όλα τού είχαν φανεί δύσκολα. Ζαλιζόταν τόσο πολύ, που φοβήθηκε ότι θα έπεφτε από την πλάτη του πουλιού. Ύστερα έγειρε το σώμα του εμπρός και κρατήθηκε τόσο σφιχτά με τα δυο του χέρια από το λαιμό του φοίνικα, που λίγο έλειψε να πνίξει το πουλί. Από την τρομάρα του, έφευγαν από τα χείλη του αρκετές πνιχτές κραυγές φόβου, σαν τους πυροβολισμούς αυτόματου όπλου. Κρατούσε τα μάτια του κλειστά, για να διώξει τη ζαλάδα του. Τα αυτιά του βούιζαν, σαν να έσκαγαν πλάι του τεράστια θαλάσσια κύματα, αλλά δεν άργησε να καταλάβει ότι ο ήχος αυτός ήταν από τις φτερούγες των πουλιών που πετούσαν πλάι τους. Και ύστερα, κάτι το άρωμα των αστεριών, κάτι η ζεστασιά από το κορμί του πουλιού, κατάφερε να συνηθίσει τις αργές λικνιστικές κινήσεις του πουλιού που τον μετέφερε στην πλάτη του και χαλάρωσε το σφίξιμο γύρω από το λαιμό του. Στο τέλος μάλιστα κρατιόταν μόνο, όταν το πουλί βουτούσε απροειδοποίητα στο μαύρο κενό του ουρανού ανάμεσα στις θολές και αχνές σκιές που τους τριγύριζαν.

Δεν μπορούσε να υπολογίσει πόσες ώρες κράτησε το ταξίδι τους. Αλλά κάποτε αυτή η μακριά και γλυκιά νύχτα έφτασε στο τέλος της και μαζί της ήρθε και το τέλος του ταξιδιού.

Με το πρώτο φως της ημέρας, τα τρία πουλιά προσγειώθηκαν στο έδαφος. Οι φοίνικες δεν έδειχναν πια τόσο λαμπεροί και απαστράπτοντες όσο μέσα στη σπηλιά και στη σκοτεινιά του ουρανού, αλλά η ζωηράδα των χρυσοκόκκινων χρωμάτων τους ήταν τόσο έντονη, που σε θάμπωνε ακόμη και στο αχνό φως της χαραυγής.

Ο Τέο κατέβηκε από την πλάτη του πουλιού και έκανε μερικά ασταθή βήματα, για να ξεμουδιάσουν τα πόδια του. Κοίταξε γύρω του και όλα τού φάνηκαν γνωστά. Αναρωτήθηκε γιατί άραγε ο χώρος και ο χρόνος δεν του φαίνονταν αλλιώς, όπως είχαν πει

οι φοίνικες. Η άκρη του λόφου, πάνω στον οποίο είχαν προσγειωθεί, ήταν όμοια με τους λόφους του δικού του κόσμου. Τα ρείκια και οι φτέρες που φύτρωναν ανάμεσα στα πόδια του είχαν το ίδιο χρώμα με τους θάμνους του δικού του κόσμου. Το φως της ημέρας ήταν το ίδιο αχνό στο ξεκίνημά της, όσο εκείνο του κόσμου από τον οποίο είχαν έρθει. Ακόμη και η σιωπή της φύσης είχε τον ίδιο ήχο. Κοίταξε με προσοχή γύρω του, σαν να προσπαθούσε να αφουγκραστεί το διαφορετικό που του είχαν υποσχεθεί.

«Είμαστε σίγουρα σ' έναν άλλον κόσμο; Δε βλέπω κάτι διαφορετικό γύρω μου», αναρωτήθηκε κοιτάζοντας αδιάφορα ένα κακοδιατηρημένο πυργόσπιτο μερικά μέτρα πιο κάτω, που ήταν φωλιασμένο στην άκρη του λόφου, μισοκρυμμένο από τα δέντρα του δάσους.

«Έλα», του σφύριξε στο αυτί ο φοίνικας με την τραγουδιστή ψιλή φωνή. «Ακολουθήσέ μας».

Τα τρία πουλιά πέταξαν μπροστά και ο Τέο έτρεξε στο κατόπι τους μέχρι την άκρη του δάσους, πίσω από το πυργόσπιτο. Για λίγο τριγύρισαν αμίλητοι ανάμεσα στα ψηλά δέντρα, ώσπου στο τέλος στάθηκαν μπροστά στο άνοιγμα μιας σπηλιάς.

Ο Τέο κοντοστάθηκε μπροστά στην είσοδο και κοίταξε το δροσερό νερό που έτρεχε κελαρυστό στο εξωτερικό τοίχωμα της σπηλιάς.

Ο φοίνικας που τον είχε μεταφέρει όλη τη νύχτα στη ράχη του τον έσπρωξε απαλά με τη φτερούγα του προς το άνοιγμα.

«Πρέπει να μπούμε μέσα», του είπε και, πετώντας πάνω από το κεφάλι του, χάθηκε στο εσωτερικό της σπηλιάς.

Ο Τέο τον ακολούθησε με αργά, διστακτικά βήματα.

Δεν ήταν καθόλου σκοτεινά μέσα στη σπηλιά. Αντίθετα, όλος ο χώρος ήταν λουσμένος στο φως. Και δεν ήταν οι τρεις φοίνικες οι φωτοδότες αυτήν τη φορά, αλλά οι αμέτρητες μικρές φλόγες από τα καντηλάκια που ήταν τοποθετημένα κάτω από κάθε πίνακα που κρεμόταν στους τοίχους της σπηλιάς.

Ο Τέο κοιτούσε απορημένος όλους αυτούς τους πίνακες, που κρέμονταν ακατάστατα ο ένας πλάι στον άλλο, σχηματίζοντας ένα μεγάλο ημικύκλιο. Υπήρχαν μεγάλοι και μικροί πίνακες, που τους παισίωναν μαύρες ξύλινες κορνίζες περίτεχνα σκαλισμένες, ζωγραφισμένοι άλλοι με φωτεινά και άλλοι με σκούρα χρώματα.

Και ανάμεσά τους κρέμονταν μικροσκοπικά καδράκια και μικρογραφίες σε στρογγυλές ή ορθογώνιες κορνιζούλες.

«Πήγαινε κοντά και κοίταξε», τον πρόσταξε ο φοίνικας με τη βαθιά βραχνή φωνή. «Γι' αυτό είμαστε εδώ, για να δεις», του είπε.

Ο κόμης Πένας προχώρησε σαν υπνωτισμένος προς τους πίνακες, βαδίζοντας με αργά βήματα πίσω από τον Τέο.

«Μα πού πηγαίνει;» αναρωτήθηκε ο Νικόλας.

Κοίταξε το κοράκι με απορημένο βλέμμα και κίνησε να τον ακολουθήσει.

«Άφησέ τον», έκρωξε χαμηλόφωνα ο Μεμάς, θαρρείς και μπορούσαν να τον ακούσουν οι τρεις φοίνικες. Αυτή είναι η δική του ιστορία. Πρέπει να δει και εύχομαι ολόψυχα να καταλάβει. Γιατί, αν δεν καταλάβει και τώρα... ε, τότε, φίλε μου, τη βάψαμε», είπε κοιτώντας το Νικόλα και του έκλεισε συνωμοτικά το μάτι.

Όταν ο Τέο πρωτοαντίκρισε τις ζωγραφιές στους πίνακες, η μεγάλη έκπληξη που ένιωσε τον έκανε να κρατήσει την αναπνοή του, τόσο που κινδύνευσε να σκάσει. Ύστερα έβγαλε ένα βαθύ αναστεναγμό και απέμεινε να χαζεύει τους πίνακες, με τη ματιά του να τρέχει ασταμάτητα από τη μια ζωγραφιά στην άλλη. Στο τέλος όμως το βλέμμα του καρφώθηκε σ' εκείνες όπου έβλεπε τον εαυτό του. Ήταν ίδιες με τις φωτογραφίες που συγκέντρωνε η μητέρα του στο οικογενειακό τους άλμπουμ από τη στιγμή που γεννήθηκε. Το μόνο που έλειπε ήταν τα ολιγόλογα σχόλια της μητέρας του κάτω από κάθε φωτογραφία. Δεν ήταν καθόλου δύσκολο να τα θυμηθεί όλα, ένα προς ένα, κοιτώντας τις ζωγραφιές: Ο Τέο στο μαιευτήριο. Τα πρώτα βήματα του Τέο. Τα πρώτα γενέθλια του Τέο. Ο Τέο την πρώτη ημέρα στο νηπιαγωγείο. Ο Τέο με το καινούργιο του ποδήλατο. Ο Τέο στο πιάνο (κάποια μέρα θα γίνει σπουδαίος μουσικός). Το πρώτο χριστουγεννιάτικο κονσέρτο του Τέο. Ο Τέο (παιδί-θαύμα στο πιάνο) παίζει Λιστ.

Ο κόμης Πένας αναρίγησε βλέποντας την παιδική του ηλικία αποτυπωμένη στις πρώτες ζωγραφιές που κρέμονταν στον τοίχο της σπηλιάς.

Περίεργο, σκέφτηκε φευγαλέα. Τόσα χρόνια υπάρχει αυτή η σπηλιά κοντά στο σπίτι μου κι εγώ δεν τη γνώριζα.

«Μα αυτός είμαι εγώ!» φώναξε ο Τέο. «Εγώ είμαι σε αυτές τις ζωγραφιές. Πώς βρέθηκαν εδώ άραγε; Ποιος τις ζωγράφισε; Ποιος τις έφερε εδώ μέσα;» ρώτησε με βλέμμα γεμάτο απορία τους τρεις φοίνικες.

Ο κόμης Πένας αναπήδησε ξαφνιασμένος, σαν να τον χτύπησε κεραυνός, ακούγοντας τα λόγια του Τέο. Γύρισε θυμωμένος προς το Μεμά.

«Μα τι στο καλό βάζεις το παιδί της ιστορίας να λέει, ύπουλο πουλί;» του φώναξε εκνευρισμένος. «Άσε τις βλακείες, δεν είναι ώρα για παιχνίδια. Ξέρεις πολύ καλά ότι οι εικόνες δείχνουν εμένα και κανέναν άλλον».

Ο Μεμάς φτερούγισε εκνευρισμένος και πέταξε στον ώμο του Νικόλα, που παρακολουθούσε τη σκηνή αμήχανος.

«Πόσες φορές θα σ' το πω επιτέλους!» έκρωξε ο Μεμάς, κοιτώντας υποτιμητικά το αφεντικό του. «Δεν είναι δικές μου οι ιστορίες, δεν τις σκαρφίζομαι εγώ. Τις λένε τα πουλιά μεταξύ τους. Εγώ απλώς σου τις διηγούμαι».

Ο κόμης Πένας ανασήκωσε τους ώμους, γύρισε προς τον τοίχο και συνέχισε να κοιτάζει τις ζωγραφιές.

«Μα πώς στο καλό βρέθηκαν όλοι αυτοί οι πίνακες εδώ μέσα;» βασάνιζε το μυαλό του, προσπαθώντας να καταλάβει τι συνέβαινε, ενώ παρατηρούσε τις εικόνες. «Ίσως τις μετέφεραν εδώ οι γονείς μου πριν πεθάνουν! Μπορεί όμως να το έκανε κι αυτό το ύπουλο κοράκι, ο Μεμάς».

«Συνέχισε να κοιτάς. Πρέπει να τις δεις όλες», απάντησε ο φοίνικας με τη βραχνή φωνή στον Τέο.

Ο Τέο ανασήκωσε τους ώμους και γύρισε πάλι προς τον τοίχο. Γι' αυτόν το λόγο, όπως φαίνεται, τον είχαν φέρει εδώ. Για να δει αυτές τις ζωγραφιές. Η μορφή του Τέο είχε χαθεί από τους επόμενους πίνακες. Τώρα πια οι εικόνες παρουσίαζαν τη μελαγχολική μορφή ενός νεαρού άντρα, που εξακολουθούσε να παίζει πιάνο, αλλά σταδιακά η χαρά εξαφανιζόταν από το όμορφο πρόσωπό του.

«Τον δύστυχο, παίζει πιάνο, αλλά αυτό δεν τον ευχαριστεί πια», μονολόγησε ο Τέο, στενοχωρημένος που η μουσική έμοιαζε να κάνει το νέο άντρα δυστυχισμένο. Για τον ίδιο η μουσική ήταν όλη του η ζωή. «Πόσο τον λυπάμαι. Θα τρελαινόμουν αν μια μέρα δεν μπορούσα να παίξω στο πιάνο μου».

Ο κόμης Πένας άκουσε τα λόγια του Τέο, αλλά δεν πόνεσε. Δεν ένιωσε απολύτως τίποτα. Μόνο ένα κενό, σαν να του έλειπε ξαφνικά ένα κομμάτι από το σώμα του.

Η ματιά του Τέο έφτασε στους πίνακες όπου ο άντρας δεν ήταν νέος πια. Στάθηκε να τις κοιτάξει καλύτερα. Ο χρόνος που πέρασε είχε αφήσει αρκετά σημάδια στο πάντα μελαγχολικό πρόσωπό του. Τα μαλλιά του δεν ήταν πια μαύρα και μακριά μέχρι τους ώμους, αλλά κοντά και γκρίζα. Οι πρώτες ρυτίδες είχαν κάνει το πρόσωπό του πιο σκυθρωπό και τα γένια του πιο αγριωπά. Το πιάνο είχε καταντήσει μόνο ένα ακόμη έπιπλο στο δωμάτιο. Τα πλήκτρα του ήταν σίγουρα από ελεφαντόδοντο, όπως και στο δικό του πιάνο, γιατί είχαν κιτρινίσει. Το ξύλο του είχε φθαρεί από την υγρασία και τα ροδάκια του ήταν σκουριασμένα.

«Δεν είναι το δικό μου πιάνο, ε;» ρώτησε έντρομος τους φοίνικες ο Τέο, όταν μια τρελή ιδέα πέρασε σαν αστραπή από το μυαλό του.

Ο κόμης Πένας αναρωτήθηκε πόσος καιρός είχε περάσει από την τελευταία φορά που μπήκε σ' εκείνο το δωμάτιο. Πόσα χρόνια

είχαν περάσει από τότε που αποχαιρέτησε για πάντα και έθαψε βαθιά στην ψυχή του την επιθυμία και το όνειρό του να γίνει μεγάλος και σπουδαίος πιανίστας.

Ήταν η πρώτη φορά που ερχόταν αντιμέτωπος με τη σκληρή αλήθεια, την οποίας όλα αυτά τα χρόνια προσπαθούσε να κρύψει από τον ίδιο του τον εαυτό. Αυτός και μόνο αυτός ήταν ο φταίχτης. Ο φόβος και η δειλία του τον είχαν κάνει ανόητο. Μόνος του σκότωσε και καταχώνιασε σ' ένα δωμάτιο τα όνειρά του και τις επιθυμίες του. Οι ζωγραφιές του έδειχναν με τον πιο σκληρό τρόπο το λάθος του. Κι αυτός τις κοιτούσε να τον κατηγορούν χωρίς να μπορεί να κάνει κάτι να τις σταματήσει. Τα μάτια του γέμισαν δάκρυα.

«Ο άντρας αυτός στις φωτογραφίες είμαι εγώ σ' ετούτο τον κόσμο, όπου ο χρόνος τρέχει πιο γρήγορα απ' ό,τι στον δικό μου;» ρώτησε με κομμένη την ανάσα ο Τέο.

Οι φοίνικες έγνεψαν με απόλυτο συγχρονισμό, κάτι που κατατρόμαξε τον Τέο.

«Δε θέλω να καταντήσω έτσι. Δε θέλω να σταματήσω να παίζω πιάνο. Θέλω να γίνω σπουδαίος πιανίστας», είπε απογοητευμένος, κοιτάζοντας την τελευταία ζωγραφιά, που έδειχνε έναν γερασμένο φαλακρό άντρα, μόνο, μέσα σ' ένα μισοσκοτεινό κρύο δωμάτιο, να λαγοκοιμάται χωμένος μέσα σε μια παλιά ξεφτισμένη πολυθρόνα.

«Το ίδιο ήθελε κι αυτός ο άντρας όταν ήταν στην ηλικία σου», είπε ο φοίνικας με την τραγουδιστή φωνή.

«Τι πρέπει να κάνω;» ρώτησε μουδιασμένα το αγόρι.

Ο κόμης Πένας ήθελε πολύ να του μιλήσει. Όχι για να του πει τι να κάνει, αλλά για να του εξηγήσει αυτά που δεν έπρεπε να κάνει. Ήξερε όμως ότι αυτό ήταν αδύνατο. Ο νεαρός Τέο δεν μπορούσε ούτε να τον δει ούτε να τον ακούσει. Γύρισε απότομα προς τα πίσω, στάθηκε δίπλα στον Τέο και κοίταξε τα πύρινα πουλιά, περιμένοντας κι αυτός την απάντησή τους.

«Άκου, αγόρι. Αυτό πρέπει να το βρεις μόνος σου, τώρα που ξέρεις πού οδηγεί ο δρόμος όπου βαδίζεις σήμερα. Εμείς έπρεπε να σε φέρουμε εδώ. Και το μόνο που έχουμε να κάνουμε ακόμα είναι να σε πάμε πίσω, στον δικό σου κόσμο», είπε με εκνευριστικά αδιάφορο τρόπο ο φοίνικας με τη βαθιά βελούδινη φωνή.

Ο Τέο τούς κοίταξε απογοητευμένος. «Ο κόσμος όπου βρισκόμαστε τώρα όσο και ο δικός σου, ασχέτως του πόσο γρήγορα τρέχει ο χρόνος, είναι ίδιοι και απαράλλακτοι. Η νύχτα σέρνεται πίσω από την ημέρα και η άνοιξη ακολουθεί πάντα το χειμώνα. Ό,τι γεννιέται πρέπει στο τέλος να πεθάνει», συνέχισε ο φοίνικας με το ίδιο αδιάφορο ύφος. «Όλα κάνουν ένα μονότονο κύκλο και θα συνεχίσουν να τον κάνουν αιώνια. Το μόνο που έχει τη δύναμη να τους κάνει διαφορετικούς είναι οι σκέψεις, η θέληση και οι πράξεις των ανθρώπων που κατοικούν σε αυτούς».

Ο Τέο έκλεισε τα μάτια, για να μην ξαναδεί τις τελευταίες ζωγραφιές, που δεν προμήνυαν τίποτα ωραίο για το μέλλον του, και έμεινε πολλή ώρα ακίνητος και σιωπηλός. Όταν τα ξανάνοιξε, δεν λυπόταν πια το μελλοντικό εαυτό του. Γιατί ήταν αποφασισμένος να μην τον αφήσει να καταντήσι έτσι. Οι εικόνες αυτές θα μπορούσαν να γίνουν το μαστίγιό του, προκειμένου να ημερώσει όλα τα θηρία που θα προσπαθούσαν στο μέλλον να τον εμποδίσουν να εκπληρώσει το όνειρό του. Και σίγουρα ο πρώτος που θα ένιωθε τα χτυπήματά του θα ήταν ο Ιάσοντας.

«Είμαι έτοιμος», είπε με ανυπομονησία στους φοίνικες. «Μπορούμε να φύγουμε τώρα;»

«Για πού;» ρώτησε ο φοίνικας με την τραγουδιστή φωνή.

«Για το σπίτι μου. Θέλω να πάω στο σπίτι μου», αποκρίθηκε απλώς ο Τέο.

Όταν ο Τέο με τους τρεις φοίνικες έφυγαν από τη σπηλιά, ο κόμης Πένας έμεινε με καρδιά βαριά να κοιτάζει τον τελευταίο μικρό πίνακα που δεν πρόλαβε να δει ο μικρός πριν φύγει για τον κόσμο του. Πάνω στον πίνακα ήταν ζωγραφισμένη η θλιμμένη γέρικη μορφή του κόμη Θεωδωράκη. Ήταν φυλακισμένος και σχεδόν έτοιμος να συνθλιβεί από δύο τεράστιους πέτρινους

όγκους. Η θλίψη στο πρόσωπό του φανέρωνε ότι είχε αποδεχτεί τη φυλάκισή του, όπως ακριβώς είχαν κλειστεί οικειοθελώς μέσα στους τοίχους των σπιτιών τους οι κάτοικοι της αιχμάλωτης πόλης πριν από τον ποδοσφαιρικό αγώνα των παιδιών. Κανένα σημάδι πάνω του δε μαρτυρούσε ότι προσπαθούσε να ελευθερωθεί από τους πέτρινους όγκους που τον κρατούσαν ακίνητο. Αυτόν τον πίνακα δε θα μπορούσαν να τον είχαν φέρει εδώ οι γονείς του. Η εικόνα τον έδειχνε στη σημερινή του ηλικία και οι γονείς του είχαν πεθάνει πριν από πολλά χρόνια.

Ξαφνικά, η σπηλιά, μαζί με τους πίνακες, χάθηκε από τα μάτια του κόμη Πένα, που βρέθηκε καθισμένος στην τραπεζαρία του σπιτιού του, δίπλα στο Νικόλα.

Ο Μεμάς είχε τελειώσει τη διήγηση και τίνιζε αδιάφορα τα φτερά του πάνω στο τραπέζι.

«Μπορώ να φύγω τώρα που τελείωσε η ιστορία;» άκουσε το Νικόλα να τον ρωτάει ευγενικά.

«Μα ναι, φυσικά, παιδί μου, μπορείς να πας στη βιβλιοθήκη να κάνεις την εργασία σου», του είπε ο κόμης Θοδωράκης, μην μπορώντας να συνέλθει από την τελευταία ιστορία του κορακιού.

Όταν ο Νικόλας χάθηκε πίσω από την πόρτα του δωματίου, ο Μεμάς ήρθε και στάθηκε μπροστά του.

«Λοιπόν, αφέντη;» του είπε. «Τι θα γίνει; Θα τον ελευθερώσεις τον άντρα από την πέτρινη φυλακή του ή όχι;»

«Είναι δύσκολο, Μεμά, πολύ δύσκολο, φίλε μου», του είπε και τον κοίταξε με μάτια λυπημένα. «Είναι πολλά χρόνια οι πέτρες εκεί και έχουν ριζώσει για τα καλά στο χώμα».

«Και για τον Τέο θα είναι πολύ δύσκολο να σταθεί απέναντι από τον Ιάσονα, αλλά είμαι σίγουρος ότι θα το κάνει. Εσύ δε θα προσπαθήσεις; Ποτέ δεν είναι αργά, ξέρεις», του είπε και φτερούγισε γρήγορα έξω από το δωμάτιο, ακολουθώντας το Νικόλα στη βιβλιοθήκη.

10. Ο χαμένος κώδικας

Ο Μεμάς πέταξε μία ακόμη φορά από τη μια άκρη της βιβλιοθήκης ως την άλλη, κοιτώντας απελπισμένος τα βιβλία που γέμιζαν τα ράφια της. Ύστερα φτερούγισε μέχρι το ξύλινο αναλόγιο του παλιού τραπεζιού, που έτριξε κάτω από το βάρος του, και άφησε ένα βαθύ αναστεναγμό, μαζί μ' ένα δυνατό και θλιβερό κρώξιμο, που θα πρέπει να ακούστηκε σε όλο το σπίτι.

Ο Νικόλας καθόταν ήδη στην καρέκλα μπροστά από το παλιό γραφείο του κόμη Θεόδωρου, στο μέσον του δωματίου. Το απογοητευμένο πρόσωπό του ήταν κατακόκκινο από την κούραση. Και ο ίδιος ξεφυσούσε σαν το γερασμένο τρένο που ανηφορίζει αγκομαχώντας σε απότομη βουνοπλαγιά.

«Αποτυχία. Πλήρης και ολοκληρωτική αποτυχία», έκρωξε το κοράκι όταν έφτασε κοντά του.

Κοίταξε το Νικόλα με το θλιμμένο ύφος αποτυχημένου εξερευνητή.

«Και ήμουν τόσο σίγουρος ότι θα το βρίσκαμε ανάμεσα σε όλα αυτά τα βιβλία...»

«Έλα, μην απογοητεύεσαι», του απάντησε ο μικρός, θέλοντας να του αναπτερώσει το ηθικό. «Είμαι σίγουρος ότι θα βρούμε τον κώδικα. Περίμενε να πάρω μια ανάσα και θα ανέβω πάλι στη σκάλα να ψάξω. Είμαι βέβαιος ότι αυτήν τη φορά δεν πρόκειται να μου ξεφύγει», είπε ο Νικόλας τρίβοντας τις πονεμένες παλάμες των χεριών του. «Έχουν και ένα βάρος αυτά τα βιβλία... Είναι και τα ακαταλαβίστικα γράμματα που δε με βοηθούν καθόλου... Όμως, σου υπόσχομαι πως θα ξαναπροσπαθήσω».

«Πόσες φορές ακόμη θέλεις να ξεκινήσουμε από την αρχή; Το κάναμε τρεις φορές από την ώρα που ήρθαμε και δεν καταφέραμε να το ξετρυπώσουμε. Εφάγαμε τ' ατσάλια και δεν είδαμε το φως¹¹. Πολύ φοβάμαι ότι δεν πρόκειται να βρούμε αυτό το αναθεματισμένο συμβόλαιο. Και χωρίς αυτό, δεν πρόκειται να με πιστέψει ο αφέντης», αναστέναξε ο Μεμάς με τα φτερά πεσμένα. «Θα πρέπει λοιπόν να ανεχτώ τις ειρωνείες του όποτε επιχειρήσω

11 Κεφαλονίτικη έκφραση που σημαίνει «μεγάλη προσπάθεια χωρίς αποτέλεσμα».

να του ξαναμιλήσω για το συμβόλαιο και την υποχρέωσή του», είπε κροταλίζοντας με δύναμη το ράμφος του, λυσσασμένος από το θυμό του.

Ο Νικόλας, βλέποντας το ξέσπασμα του κορακιού να έρχεται, δεν ήξερε τι στάση έπρεπε να κρατήσει. Στο τέλος αποφάσισε ότι το καλύτερο ήταν να προσπαθήσει να του φτιάξει λιγάκι το κέφι.

«Θέλεις να παίξουμε κρυφτό στα δωμάτια, να ξεχαστούμε, και να ψάξουμε αργότερα πάλι για το βιβλίο;»

Ο Μεμάς τον κοίταξε αναποφάσιστος.

«Μπα, δε νομίζω ότι είναι καλή ιδέα», μουρμούρισε κοιτάζοντας δήθεν αδιάφορα τα νύχια των ποδιών του. «Αλλά για ένα πράγμα έχεις δίκιο. Πρέπει να φύγουμε από αυτό το δωμάτιο, που αποδείχτηκε ανίκανο να μας βοηθήσει. Όσο καθόμαστε εδώ μέσα, δε θα καταφέρουμε κάτι καλύτερο από το τίποτα».

Και ενώ ο Νικόλας πίστεψε ότι τα κατάφερε να ηρεμήσει το κοράκι, τα πράγματα εξελίχθηκαν εντελώς διαφορετικά.

Ξαφνικά, ο Μεμάς θύμωσε πολύ. Ο Νικόλας τον κοίταξε με μάτια γουρλωμένα από την έκπληξη. Το κοράκι άρχισε να χοροπηδά, χτυπώντας με δύναμη τα δυο του πόδια πάνω στο μισοσαπισμένο από την υγρασία αναλόγιο και να ανεβοκατεβάζει με δύναμη τις ανοιγμένες κατάμαυρες φτερούγες του σαν μανιασμένος παπαγάλος.

«Τι έπαθες τώρα; Πρόσεχε λίγο, γιατί θα τα διαλύσεις όλα», διαμαρτυρήθηκε ο Νικόλας. «Και να ξέρεις... έτσι που κάνεις τώρα... σε φοβάμαι...» στρίγκλισε το αγόρι με τη σειρά του.

«Καλύτερα να βγούμε έξω από αυτό το άχρηστο δωμάτιο», εξακολουθούσε να φωνάζει ο Μεμάς, χωρίς να δίνει σημασία στο Νικόλα. «Από αυτό το... διαολεμένο δωμάτιο πάνω στο οποίο είχα στηρίξει όλες μου τις ελπίδες και στο τέλος με πρόδωσε».

Όπως ήταν φυσικό, το πανάρχαιο ταλαιπωρημένο γραφείο του ευγενέστατου κόμη Θεόδωρου Πένα δεν άντεξε τα άτσαλα χοροπηδητά του Μεμά και έπειτα από λίγα λεπτά έγινε κομμάτια μπροστά στα έκπληκτα μάτια του Νικόλα.

«Εδώ που φτάσαμε, μόνο ένα θαύμα μπορεί να μας βοηθήσει. Κι αυτό το δωμάτιο δεν είναι ικανό για κάτι τέτοιο», συνέχισε να κοπανιέται ο Μεμάς, ο οποίος άργησε να αντιληφθεί την υποχώρηση του τραπεζιού, αφού εκείνη τη στιγμή βρισκόταν στον αέρα.

Το αγόρι πετάχτηκε απότομα από την καρέκλα όπου καθόταν για να προφυλαχτεί, αλλά δεν τα κατάφερε. Ένα αιχμηρό κομμάτι ξύλου τού έσκισε το πόδι από πάνω ως κάτω, αφού το καλοκαιρινό υφασμάτινο παντελόνι που φορούσε δεν κατάφερε να εμποδίσει το μυτερό ξύλο να τρυπήσει το δέρμα του. Το αίμα, που κύλησε καυτό από την ανοιχτή πληγή, μούσκεψε γρήγορα το ύφασμα του παντελονιού και άρχισε να κυλάει προς το γόνατο.

Ευτυχώς, η πονεμένη κραυγή του Νικόλα συνέφερε γρήγορα το κοράκι από το παραλήρημά του.

«Μην κουνηθείς καθόλου!» φώναξε έντρομος ο Μεμάς βλέποντας το αίμα στο πόδι του Νικόλα, που είχε καθίσει τρομαγμένος στο δάπεδο του δωματίου. «Μη φοβάσαι. Εγώ είμαι εδώ. Έρχομαι να σε βοηθήσω», έλεγε την ώρα που έφτανε δίπλα στο Νικόλα.

«Περίμενε, άφησέ με», προσπάθησε να του εξηγήσει ο Νικόλας. «Δεν είναι σοβαρό, εκεί να... κοίτα εκεί... πίσω...»

«Μικρέ μου φίλε, φαίνεται ότι ο πόνος σε αλάλιασε, σε ζάλισε και σε κάνει να λες ασυναρτησίες. Μείνε ακίνητος να δω την πληγή σου», είπε με ύφος ειδικού ο Μεμάς, προσπαθώντας να τραβήξει το ματωμένο κομμάτι του παντελονιού από την πληγή με το ράμφος του.

«Άουτς!» διαμαρτυρήθηκε ο Νικόλας και κοίταξε την πληγή του, αμέσως όμως έστρεψε και πάλι το βλέμμα του στο διαλυμένο έπιπλο.

«Εκεί, σου λέω. Κοίταξε πίσω σου, χαζοπούλι!» φώναξε αγανακτισμένος.

Ο Μεμάς τότε οπισθοχώρησε απορημένος και τα μάτια του πέταξαν σπίθες.

«Τι έπαθες;» τον ρώτησε φουρκισμένος. «Εγώ προσπαθώ να σε βοηθήσω κι εσύ με στολίζεις κανονικά; Τι στο καλό, κολλητική είναι η αχαριστία σ' ετούτο το σπίτι;» είπε με ύφος που φανέρωνε την ενόχλησή του.

«Είσαι στ' αλήθεια τόσο χαζός ή τον παριστάνεις;» συνέχισε απτόητος ο Νικόλας.

«Νόμιζα... ότι είμαστε φίλοι», είπε μελαγχολικά καμπουριάζοντας τη ράχη του ο Μεμάς.

«Κοίτα επιτέλους!» έσκουζε ο Νικόλας και, κουνώντας ασταμάτητα και τα δυο του χέρια στον αέρα, προσπαθούσε να δείξει πίσω από την πλάτη του Μεμά.

Το κοράκι έξυσε σκεπτικό το κεφάλι του με τη φτερούγα και έστριψε μόνο το κεφάλι του στο σημείο όπου έδειχνε το χέρι του Νικόλα. Όταν όμως κατάλαβε τι προσπαθούσε τόση ώρα να του πει το παιδί, αναπήδησε αμέσως, για να στρέψει και το υπόλοιπο κορμί του.

«Ο κώδικας;» έκραξε χαρούμενος ο Μεμάς. «Λες να είναι το συμβόλαιο που ψάχνω όλη μου τη ζωή;»

Η περγαμινή ήταν μισοπλακωμένη κάτω από τα δύο μπροστινά ντουλαπάκια του τραπεζιού, που είχαν ανοίξει μετά την κατάρρευση του επίπλου. Το ξύλινο εξώφυλλό της είχε ανοίξει και τα ξεθωριασμένα καλλιγραφικά γράμματα έμοιαζαν να παίζουν κρυφτούλι πίσω από τα μισοσπασμένα ξύλα.

Ο Μεμάς, κρώζοντας χαρούμενα, ξέχασε την πληγή του Νικόλα και μ' ένα πήδημα βρέθηκε κοντά στο παλιό χειρόγραφο βιβλίο. Αλλά και ο Νικόλας σύρθηκε αργά μέχρι εκεί. Την ίδια στιγμή, η φωνή του κόμη Πέννα έφτανε με μεγάλη δυσκολία στα αυτιά τους:

«Μα τι πάθατε και φωνάζετε; Με τις φωνές σας έχετε σηκώσει το σπίτι στον αέρα», ρώτησε με περιέργεια ο κόμης Πέννας, που φάνηκε απρόσμενα στην πόρτα της βιβλιοθήκης.

«Μα τι στο καλό έγινε εδώ μέσα;» ρώτησε βλέποντας το διαλυμένο έπιπλο.

Σαν να βουβάθηκαν ξαφνικά και οι δύο, σταμάτησαν να μιλούν.

Τότε ο κόμης Πέννας είδε το πληγωμένο πόδι του Νικόλα.

«Τι έπαθες;» ρώτησε ανήσυχος.

Έσπρωξε με τα πόδια μερικά σπασμένα κομμάτια ξύλου που τον εμπόδιζαν και πλησίασε όσο πιο κοντά μπορούσε. Κοιτούσε με το ένα μάτι το πληγωμένο πόδι του Νικόλα και με το άλλο το σπασμένο γραφείο.

«Δεν είναι τίποτα σοβαρό, νομίζω... Θα μου περάσει γρήγορα... Αλλά βρήκαμε...» βιάστηκε να του εξηγήσει ο Νικόλας.

Ο κόμης Πέννας όμως δεν κατάλαβε πολλά, γιατί τα λόγια του Νικόλα μπερδεύτηκαν μ' εκείνα του Μεμά, ο οποίος, μην μπορώντας να κρύψει τον ενθουσιασμό του, άφηνε ασυγκράτητα κρωξίματα ολόγυρά του.

«Τα καταφέραμε, αφέντη! Ήρθε επιτέλους η ώρα των αποδείξεων!» φώναζε και πετούσε γύρω από το κεφάλι του κόμη. «Έφτασε η ώρα να καταλάβεις ότι, όλα αυτά τα χρόνια που ζούμε μαζί, δε σου είπα ποτέ ασυναρτησίες και ψέματα».

Ύστερα έκανε μια θαυματική τούμπα στον αέρα και φτερουύγισε μέχρι την περγαμηνή. Με το ράμφος του τράβηξε προσεκτικά τον κώδικα από τα σπασμένα κομμάτια του τραπεζιού και τον έσυρε μέχρι τα πόδια του αμίλητου κόμη Πένα.

«Διάβασέ το», του είπε χοροπηδώντας επάνω στο βιβλίο. «Είναι το συμβόλαιο που σου έλεγα».

Ο Μεμάς προσευχόταν μέσα του να είναι το σωστό βιβλίο.

«Έφτασε επιτέλους, ύστερα από πολλά χρόνια, η ώρα να εκπληρώσεις και τις δικές σου υποχρεώσεις».

«Τι είναι αυτά που λες τέτοια ώρα; Ή μήπως προσπαθείς να γλιτώσεις την τιμωρία για τη ζημιά που έκανες;» είπε ο κόμης με αγριεμένο βλέμμα.

Ο Μεμάς δεν πρόλαβε να του απαντήσει

«Α... δε μιλάς τώρα; Ωστε αυτό είναι λοιπόν;» χαμογέλασε ο κόμης.

«Τι;» έκρωξε ο Μεμάς που είχε χλοιάσει, όσο δηλαδή μπορεί να χλοιάσει ένα κατάμαυρο κοράκι, και ετοιμάστηκε να αρπαχτεί από τα τελευταία ειρωνικά λόγια του αφεντικού του, αλλά ο κόμης Θοδωράκης τον έκοψε για άλλη μια φορά:

«Άσε τις δικαιολογίες για αργότερα και πήγαινε αμέσως να φέρεις το κουτί με τις πρώτες βοήθειες, να περιποιηθούμε το πόδι του μικρού μας καλεσμένου».

Το κοράκι, που είχε μείνει με το ράμφος ανοιχτό, αποφάσισε να δώσει τόπο στην οργή του. Ήταν άλλωστε πολύ χαρούμενος για να τον πτοήσουν οι απειλές του αφέντη του. Πέταξε λοιπόν έξω από το δωμάτιο για να εκτελέσει την εντολή του κόμη Θοδωράκη, χωρίς να του αντιμιλήσει για πρώτη φορά στη ζωή του.

«Πάω να φέρω το κουτί των πρώτων βοηθειών», ψιθύρισε στο Νικόλα πριν αφήσει το δωμάτιο. «Μην ανησυχείς. Σε λίγο θα είσαι περδίκι».

Και πέταξε βιαστικά έξω από τη βιβλιοθήκη.

Ο κόμης Πένας, αν και ήξερε ότι το τραυματισμένο πόδι του Νικόλα χρειαζόταν επειγόντως περιποίηση, δεν άντεξε στον πειρασμό να πάρει στα χέρια του την παλιά περγαμηνή. Είχε ακούσει τόσο πολλά γι' αυτό το περίφημο συμβόλαιο όλα τα

χρόνια που ζούσε μαζί με το Μεμά, ώστε τώρα του ήταν αδύνατον να αντισταθεί.

Ανασήκωσε προσεκτικά το ξύλινο εξώφυλλό του, γοητευμένος από τα μικροσκοπικά μαύρα γράμματα που προσπαθούσαν να βρουν χώρο και να αναδειχτούν ανάμεσα στις πλαϊνές πολύχρωμες ζωγραφιές των πουλιών και στις πορφυρές επικεφαλίδες που χώριζαν τους όρους του συμβολαίου.

«Στο όνομα του πολυεύσπλαχνου και συμπονετικού Θεού, που έχει όλη την εξουσία πάνω σ' εμένα, στα παιδιά μου και σε όλους τους απογόνους μου. Εγώ, ο ταπεινός δούλος σου κόμης Θεόδωρος Πένας, γιος του ανδρείου Εμμανουήλ Πένα, που πολέμησε ηρωικά για τη δόξα και το μεγαλείο του Θεού...» διάβαζε δυνατά ο κόμης Πένας, μαγεμένος από την εικόνα που έβλεπε μπροστά του.

Όταν ο Μεμάς επέστρεψε μεταφέροντας με το ράμφος του το καλαθάκι με τα απαραίτητα για να περιποιηθεί το τραύμα του Νικόλα, ο κόμης Πένας διάβαζε δυνατά τις τελευταίες λέξεις του συμβολαίου:

«...ο Θεός να είναι ο μάρτυρας για όλα όσα γράφτηκαν σ' ετούτο το συμβόλαιο και εγγυητές του εγώ και όλοι οι απόγονοί μου».

Ο Μεμάς, ακούγοντας τα τελευταία αυτά λόγια, έβγαλε ένα βαθύ αναστεναγμό.

«Επιτέλους!» φώναξε κοιτάζοντας το Νικόλα. «Τα καταφέραμε, μικρέ».

Δεν τον ένοιαζε που δεν είχε ακούσει τίποτε άλλο. Γιατί ήξερε πολύ καλά αυτά που διάβασε ο κόμης όσο αυτός έλειπε από το δωμάτιο. Τα ιστορούσε το τραγούδι των κορακιών. Τα είχε τραγουδήσει και ο ίδιος άπειρες φορές από την ώρα που γεννήθηκε και άκουσε το τραγούδι από τον πατέρα του. Τα είχε πει αμέτρητες φορές στον κόμη, αλλά εκείνος δεν ήθελε να τα πιστέψει. Και να που τώρα τα είχε διαβάσει μόνος του.

«Είναι ώρα να αναλάβεις τις υποχρεώσεις σου, αφέντη μου», είπε σοβαρά το κοράκι κοιτώντας τον κόμη Θεοδωράκη κατάματα, όταν εκείνος τελείωσε την ανάγνωση και σήκωσε το κεφάλι του από το χειρόγραφο.

Και πραγματικά, ο κόμης Πένας, έστω και αργά, ανέλαβε τις υποχρεώσεις του και προσπάθησε όσο καλύτερα μπορούσε να εκπληρώσει το χρέος του.

Όσο για το κοράκι, το Μεμά, ήταν απόλυτα σίγουρος ότι ο αφέντης του θα τα κατάφερνε, γιατί όλα ήταν πλέον διαφορετικά.

Ο κόμης Θοδωράκης, έπειτα από πολλά χρόνια, δεν ήταν πια το φοβισμένο παιδί που ποτέ δεν κατάφερε να αποκτήσει φίλους. Ούτε εκείνος ο μελαγχολικός νεαρός που, μπροστά στο φόβο για την απόρριψη από τους ανθρώπους, προτίμησε να θάψει τα όνειρά του αντί να αγωνιστεί με όλες του τις δυνάμεις να τα πραγματοποιήσει.

Μετά την επίσκεψή του στη σπηλιά με τους πίνακες και τη συνάντησή του με τον Τέο, συνειδητοποίησε ότι είχε πια μεγαλώσει. Και τότε όλα τα περασμένα χρόνια έγιναν ξαφνικά μια ανάμνηση κακή, που με ευχαρίστηση στρίμωξε σε κάποια μικρή γωνιά του μυαλού του.

Ύστερα από εκείνη την επίσκεψη, αποφάσισε να ξεκινήσει μια καινούργια ζωή. Ο Μεμάς ήξερε πως το ίδιο θα έκανε και ο Τέο. Εκείνον βέβαια θα τον ευνοούσε ο χρόνος, γιατί ήταν ακόμα πολύ νέος. Ο κόμης Θοδωράκης Πένας όμως δεν είχε τόσο πολύ χρόνο στη διάθεσή του και έπρεπε να βιαστεί.

«Ξέρεις, Μεμά, η δική μου απόφαση ήταν εύκολη», έλεγε ο κόμης Θοδωράκης σκεπτικός λίγο καιρό αργότερα στο Μεμά. «Όταν είσαι τελειωμένος και ξοφλημένος, είναι εύκολο να παριστάνεις τον ήρωα. Δεν έχεις πολλά πράγματα να θυσιάσεις όταν έχεις φάει τα ψωμιά σου. Η γενναιότητα όμως, αν τα καταφέρει, θα είναι όλη του Τέο. Μεμά, πρέπει να σου εξομολογηθώ κάτι. Μερικές φορές τον σκέφτομαι τον Τέο. Αυτός έχει δυσκολότερο έργο από μένα, γιατί είναι νέος και άπειρος. Και έχει πολλές μάχες ακόμη να δώσει. Έχει μια ολόκληρη ζωή μπροστά του να παλεύει. Αναρωτιέμαι αν θα τα καταφέρει».

«Μην ανησυχείς, αφέντη μου», του απάντησε ο Μεμάς με ύφος μελιστάλαχτο. «Είμαι σίγουρος ότι θα τα καταφέρει. Μην ξεχνάς ότι τους ίδιους πίνακες είδατε κάποτε».

Το μελιστάλαχτο και χαρούμενο πρόσωπο που είχε ο Μεμάς τον τελευταίο καιρό είχε αρχίσει να εκνευρίζει τον κόμη Πένα. Γιατί η αλήθεια είναι ότι το μόνο πράγμα που δεν ήθελε να αλλάξει στη ζωή του ήταν ο Μεμάς. Αγαπούσε το ανικανοποίητο, αθυρόστομο, απότομο αλλά και συμπονετικό πουλί όπως ακριβώς

ήταν και δεν ήθελε με τίποτα στον κόσμο να το δει να αλλάζει. Αυτός άλλωστε ήταν και ο μοναδικός λόγος που ποτέ δεν του είπε πόσο ευγνώμων του ήταν. Ποτέ δεν τον ευχαρίστησε για τις ιστορίες του, αλλά και για την εξυπνάδα του και την καπατσοσύνη του να τον φέρει σε επαφή με το γιο του το Νικόλα. Αν δεν ήταν ο Μεμάς να κλέψει το παιχνίδι του μικρού, ποτέ δε θα τον είχε γνωρίσει. Δε θα είχε συμπαθήσει και αγαπήσει το αγόρι τόσο πολύ, ώστε στο τέλος να τον υιοθετήσει.

Βέβαια, ο Μεμάς δεν ήταν ευχαριστημένος μόνο από το γεγονός ότι ο κόμης Πένας είχε επιτέλους απόγονο να αφήσει στη θέση του και το συμβόλαιο θα συνέχιζε να ισχύει για πολλά χρόνια ακόμη. Ο σπουδαιότερος λόγος της ευτυχίας του κορακιού είχε να κάνει με τον κόσμο που μπαινόβγαине πλέον καθημερινά στον πύργο του κόμη Πένα και τη ζωή που βούιζε γύρω τους.

Ούτε ένα δωμάτιο δεν ήταν πια κλειδωμένο και σκοτεινό. Όλα είχαν ανοίξει να φιλοξενήσουν τη ζωή, είτε ανθρώπινη ήταν αυτή είτε αφορούσε τους κατοίκους του φτερωτού κόσμου.

Όπως ακριβώς είχε συμβεί πριν από πολλά, πολλά χρόνια με τον κόμη Θεόδωρο Πένα, ο σημερινός κόμης είχε καλέσει κοντά του όσους ήθελαν να τον βοηθήσουν στα σχέδιά του. Δεν ήρθαν κοντά του σπουδαίοι πτηνίατροι, ούτε διάσημοι κτηνίατροι. Αυτοί είχαν προτιμήσει να μείνουν κοντά στην τακτική και εύπορη πελατεία τους. Βρέθηκαν όμως πλάι του πολλοί νεαροί εθελοντές να βοηθήσουν τα πουλιά που είχαν την ανάγκη τους, μεταμορφώνοντας τον έρημο πύργο σ' ένα πολύτιμο και ασφαλές καταφύγιο για την προστασία και την περίθαλψη των πουλιών όχι μόνο της Κεφαλονιάς, αλλά και όλων όσα περνούσαν από τα μέρη τους.

Μετέτρεψαν με όρεξη και μεράκι πολλά από τα δωμάτια, βάζοντας χοντρές σήτες στα παράθυρα και γεμίζοντάς τα με χοντρά κλαδιά δέντρων, σε χώρους που προορίζονταν για την περίθαλψη των μεγάλων πληγωμένων ή τραυματισμένων πουλιών που έφερναν οι άνθρωποι, μέχρι να θεραπευτούν. Σε κάποια άλλα δωμάτια έβαλαν κλουβιά για τα άρρωστα, μικρότερα πουλάκια. Οι αποθήκες του πύργου γέμισαν με σακιά τροφής. Και στους κήπους και στις αυλές του πύργου βρίσκονταν οι κλούβες που φιλοξενούσαν τα πουλιά κατά την περίοδο της ανάρρωσής τους, λίγο πριν αφεθούν πάλι ελεύθερα στη φύση.

«Κοίτα, Νικόλα», έδειξε ο κόμης στο γιο του ένα γεράκι κάποιο απόγευμα, ενώ έκαναν την προγραμματισμένη επιθεώρηση των εξωτερικών κλουβιών. «Υγιέστατο και έτοιμο να πετάξει μακριά, για να συνεχίσει τη ζωή του, που είναι απαραίτητη για τη δική μας ύπαρξη επάνω στη Γη».

«Διαβάζεις πολύ τώρα τελευταία, αφεντικό. Πρόσεξε μην παραμορφωθείς στο τέλος», έκρωξε ο Μεμάς, που καθόταν επάνω στον ώμο του Νικόλα ακούγοντας τα λόγια του.

Ο κόμης Θοδωράκης Πένας χαμογέλασε, αλλά απέφυγε να σχολιάσει τα λόγια του κορακιού. «Τα πουλιά, Νικόλα μου, είναι μέρος της κληρονομιάς που πρέπει να αφήνει ο άνθρωπος στα παιδιά του», είπε κλείνοντας συνωμοτικά το μάτι στο Μεμά.

Δύο βράδια πριν, ο κόμης Πένας, καθώς περνούσε έξω από το δωμάτιο με το τζάκι και τη φθαρμένη πολυθρόνα, κοντοστάθηκε αναποφάσιστος. Είχε πολύ καιρό να μπει στο μοναδικό δωμάτιο που είχε μείνει κλειστό στο πυργόσπιτο. Όλο το προηγούμενο χρονικό διάστημα που προσπαθούσε να εκπληρώσει τις υποχρεώσεις του που απέρρεαν από το συμβόλαιο, δεν είχε το χρόνο να περάσει από κει. Δεν μπήκε τελικά μέσα ούτε εκείνο, αλλά ούτε το επόμενο βράδυ. Ήταν όμως σίγουρος ότι θα ερχόταν πάλι. Ο Μεμάς είχε πολλές ιστορίες ακόμη να διηγηθεί στον ίδιο και στο Νικόλα τα χειμωνιάτικα βράδια που θα ακολουθούσαν.